Prietena mamei lui

COLECȚIA ROMANTIC

Donna Kauffman

PRIETENA MAMEI L

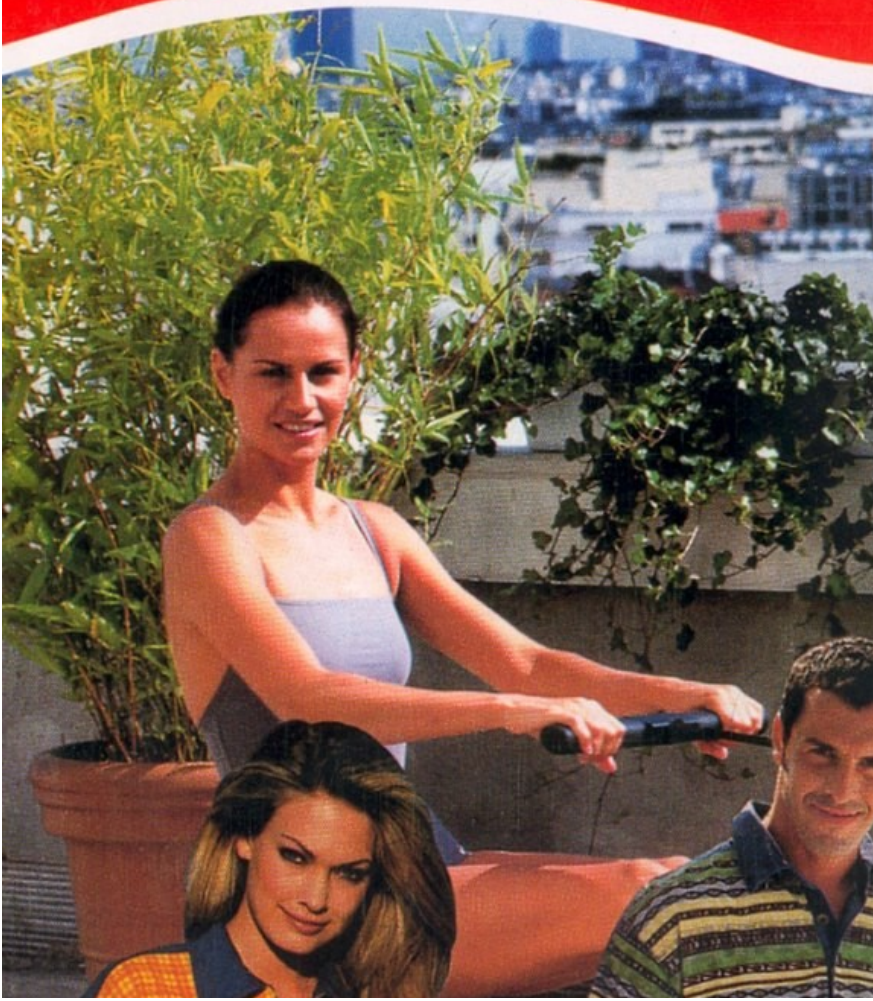

DONNA KAUFMAN

Imediat ce mâinile lui îi atinseră trupul, ştiu că jocul era serios...

Prins la înghesuială într-o saună plină de aburi, Tucker Morgan nu-i putea spune nu femeii aproape goale care fusese cea mai bună prietenă a mamei lui, dar nu putea nici s-o lase pe lasciva Lainey Cooper să-i distragă atenţia de la misiunea lui: aceea de a afla ce fel de afaceri veroase se desfăşurau la Sunset Shores. Mătuşa Lillian jurase că el ar fi fost capabil să afle secretele oricui, în timp ce efectua masajele, dar Tucker simţea că drăgălaşa şi rebela Lainey ştia mai multe decât spunea! Cu farmecul şi mângâierile lui, putea oare să descopere

adevărul?

Scriind cu umor picant şi o delicioasă prezenţă de spirit, ***Donna Kauffman*** *ne oferă o sclipitoare povestire în care misterul şi înfiriparea dragostei concurează în proporţii egale!*

Traducere de
SERGHEI MANIU

Redactoarei mele.
Susann Brailey

Pentru că râde în toate locurile cuvenite

Prolog

Tucker Morgan gemu cu profundă satisfacţie, în timp ce nişte degete puternice îi frământau spatele gol.

— Cu mâinile astea, Steph, ai putea să realizezi pacea mondială. Trup cu trup.

Singurul răspuns fu un mormăit scurt, dar în fond Steph nu prea ştia engleza.

— Cred că m-am îndrăgostit.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Mâinile se opriră. Geamătul lui Tucker exprima plăcere.

— Da? întrebă el, în timp ce simţea tensiunea strecurându-i-se înapoi în ceafă.

— Sauna vă aşteaptă, domnule. Privată, aşa cum aţi cerut.

Zâmbind, Tucker îşi rezemă capul de masă.

— Mulţumesc.

Cere şi ţi se va da. Era cazul să se deprindă cu asta. Uluitor, cât de mult putea conta o diferenţă de câteva zerouri pe ultimul rând al contului său din bancă.

Steph îşi reluă masajul apăsat al şalelor lui Tucker. Ultima oară când i se făcuse un masaj, acesta fusese administrat mai mult cu entuziasm decât cu talent, de către o tânără, pe când Tucker se afla într-o misiune în Singapore. Îşi lăsă ochii să se închidă, cu un zâmbet visător.

Slujba sa de şef al unei agenţii internaţionale de securitate îl purtase în unele dintre cele mai exotice porturi ale lumii. Dar, fiind un şef care se implica personal, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului stând în holuri, lângă” apartamente şic, de unde coordona strategiile de intrare şi ieşire, în timp ce

se ospăta cu resturi de mâncăruri gourmet sau delicatese din automatele de distribuire. Iar asta, numai când nu bătea coclaurile, de regulă la orele două ale nopţilor ploioase cu fulgere şi trăsnete, asigurându-se că niciun nebun nu plănuia să intervină şi să spargă balonul ireal de desfătare care-l înconjura pe cel mai recent client cu bani al său.

O palmă aplicată scurt îl readuse la realitate.

Tucker se ridică în capul oaselor şi se înfăşură cu un prosop alb peste şolduri, înainte de a se lăsa să alunece de pe masă. Îi zâmbi suedezului de o sută douăzeci de kilograme.

— Nu eşti un Yuan Li, Stephan, dar tragi nişte frecţii nemaipomenite.

Maseurul se mulţumi să dea din cap şi ieşi pe uşă. Cu cât i-ar fi fost mai simplă

munca, îşi spuse cu amărăciune Tucker, dacă scumpii săi clienţi ar fi adoptat nivelul lui Stephan de a lega relaţii cu clienţii lui.

Ieşi pe uşa din fund, care dădea direct în vestiarul bărbaţilor de la băile Hotelului Fairmont, şi ajunse la saune. Numele său era scris de mână, cu grijă, în dreptul numărului şase.

Zâmbind, intră în propriul său balon de lux ireal şi închise uşa după el, pentru a se lăsa apoi pe bancheta din lemn de cedru. Se terminase cu statul afară, îşi spuse el. Luă o carafă mică de porţelan şi turnă puţină apă peste pietrele îngrămădite în centrul încăperii. Vaporii se răspândiră prin aer, fâsâind, în timp ce Tucker se întindea cu capul rezemat pe braţe.

Mda. Asta era ceea ce-şi dorea,

pentru asta îşi vânduse firma. Zâmbi în sinea lui, amintindu-şi telefonul din străinătate şi pauza îndelungată din momentul când îl şocase pe Gunter Lansdorf răspunzând afirmativ la a nu ştiu câta lui cerere de a cumpăra Morgan & Manson Securities. Alegerea momentului era totul.

Timpul. Timp pentru el însuşi. Nimeni cu care să-şi bată capul, în faţa căruia să răspundă, pentru care să facă planuri, la care să se gândească, pe care să-l protejeze. Nu mai avea grijă de ei. Era unul *dintre* ei. Trase adânc aer în piept şi îl expiră încet. Da, bine era să facă parte dintre ei.

Probabil aţipise căci, pe neştiute, se pomeni că îl atingea cineva pe spate. Visa. Peste el plutea un miros de parfum. Aha, un vis frumos. Nişte degetele desfăcură

marginea prosopului. O-ho-ho, grozav vis avea să fie.

Imediat, urmă o palmă îndesată, usturătoare, pe fund.

— Ei!

Înhăţându-şi prosopul, Tucker se rostogoli în poziţie şezând, insprând şuierător când bancheta fierbinte intră în contact cu anatomia sa recent înfierbântată.

— Ce naiba…

Privind prin ceaţă, văzu o femeie scundă stând în faţa lui. Rămas cu gura căscată.

Nu era sigur, dar trebuia să existe pe undeva o lege interzicând să-ţi vezi orice rudă trecută de şaptezeci de ani neavând pe ea mai mult de un prosop alb.

— Mătuşă Lillian?

— În carne şi oase.

Tucker coborî privirea. Mai mult în carne.

Bătrâna zâmbi, citindu-i gândurile. Una dintre numeroasele ei calităţi iritante.

— Şi-i o carne a dracului de bună, îşi aranjă ea cochetă turbanul de satin dureros de purpuriu pe care şi-l înfăşurase strâns pe cap. Ar fi şi cazul, am plătit bani graşi pentru ea. Doctorul Haarhuis şi Sven Distrugătorul sunt foarte fericiţi datorită acestui trup.

— Nici nu mă mir, mormăi el; când mătuşa Lillian îşi arcui o sprânceană impecabil desenată cu creionul, se grăbi să adauge: Sven Distrugătorul?

— Antrenorul meu personal. A fost mândria Federaţiei Mondiale de Lupte. Mă rog, până la incidentul ăla nefericit cu Mongo Magnificul.

Îşi întinse degetele încărcate de

inele, studiindu-şi lacul de unghii la fel de purpuriu, după care îi aruncă un zâmbet scurt.

— Mda, mă rog, ce-a pierdut Federaţia, am câştigat eu.

— Ăsta-i vestiarul bărbaţilor, Lillian. Cum ai intrat aici?

— Sunt bătrână, nu mai am vederea de altă dată.

— Bondarii au nişte ochi mai slabi decât tine.

— Am pierdut toată dimineaţa ca să-ţi dau de urmă. Nu te bucuri că mă vezi?

— Dacă te-aş vedea mai des, sunt aproape sigur că unul dintre noi ar fi arestat.

Tucker nu era pe măsura repeziciunii lui Lillian Parker, care se situa undeva între viteza luminii şi viteza warp – sau vai de mama ei, după cum era cazul – şi nu se

mişcă destul de rapid pentru a-i evita ciupitura dureroasă, deasupra prosopului. Scoase un ţipăt – ceea ce-l făcu să se simtă ca un pici de opt ani – şi apucă prosopul de margine.

— Cam dolofan pe mijloc, îl măsură Lillian scurt cu privirea. Vezi că se-apropie schimbarea prefixului cu patru, Tucker. Nu-i momentul să te moleşeşti.

Tucker nu-i spuse că şi el se gândise la acelaşi lucru. Motiv pentru care se înscrisese la o şedinţă de tortură matinală cu profesioniştii tenisului de la Fairmont, înaintea întâlnirii cu Stephan.

— Totuşi, ai nişte buci drăguţe, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

Îi fusese mai dor de ea decât îşi dăduse seama. Îşi flexă braţele într-o poziţie exagerată de culturist şi, cu accent austriac stricat, spuse:

— Nu mi-oi strica eu banii pe Sven, dar oricum nu-s de lepădat.

Zâmbindu-i, adăugă:

— Şi n-am nicio urmă de scalpel pe mine.

— Ia seama, băieţaş, îl avertiză Lillian, aţintindu-şi spre el o gheară purpurie pilită migălos. Chiar dacă sunt câţiva ani de când te-am bătut la funduleţul ăla pietros, încă nu eşti prea mare ca să încasezi câteva curele.

— Ce vorbeşti, mătuşă Lil, nu crezi că şi-aşa suntem destul de perverşi?

Bătrâna zâmbi.

— Termină cu mătuşismele astea. Mă faci să mă simt ca o babă.

— Niciodată!

De fapt, Lillian nu era rudă cu el. Fusese cea mai bună prietenă a mamei lui şi, după moartea acesteia, când Tucker

avea opt ani, devenise salvarea lui.

— Faci parte din familie, Lillian, îi surâse el cu afecţiune sinceră. Şi, de bine – de rău, numai pe tine te am.

Lillian se aşeză, îl cuprinse cu un braţ şi-l strânse. Tucker încercă să nu tresară.

— Şi la urma urmei, ce te pune Sven să mănânci?

Femeia râse.

— Bine-ai venit înapoi, Tucker. Tot aştept încă unul din biletele alea de avion pe care-ţi place aşa de mult să le trimiţi. Am îmbătrânit prea mult ca să mă zbânţui prin lume pentru a te vedea. E timpul să te întorci acasă. De data asta, chiar mi-ai lipsit.

— Cred că e cazul să-ţi mulţumesc. Iar prea bătrână nu poţi fi, fiindcă tu n-ai vârstă, ai uitat? Mi-ai spus-o de suficiente

ori.

Totuşi, trecuse *prea* mult timp. Ţinuseră legătura prin telefon, iar Tucker îi expediase bilete de avion ca să vină la el în vacanţe, de două ori pe an, dar nu-şi găsise timpul pentru a se întoarce în Florida de…

— Opt ani, spuse el încet.

Trase adânc aer în piept. Odată cu acesta, i se strecură în suflet şi vinovăţia.

— Chiar a trecut atâta timp?

— Mhm. Aproape de şapte ori cât perioada dinainte.

Apoi, îl plesni pe coapsă destul de tare ca să-i lase o urmă şi spuse:

— Dar ai ajuns aici tocmai la timp. Am nevoie de serviciile tale.

— Am vândut Morgan & Manson Securities, Lillian.

Bătrâna făcu un gest de nepăsare.

— Da, da, ţi-am citit scrisoarea. Şi cât de mult aveai de gând să aştepţi până-mi făceai o vizită?

O privi prudent.

— După câte se pare, nu destul de mult.

— Hmm. Nu-ţi prea faci griji în legătură cu moştenirea, aşa-i?

— Ce moştenire? Întotdeauna ai spus că nu-mi laşi nicio para chioară când te-oi duce, şi sper să te ţii de cuvânt.

O strânse scurt în braţe.

— Voiam să te sun în dimineaţa asta, mai încolo. Abia aseară am ajuns aici. De data asta, în ce necaz ai mai intrat? Ţi se-adună amenzile pentru exces de viteză? Iarăşi încearcă bătrânul şerif Tumbleweed să te bage la răcoare, Madam Picior-de-plumb?

— Roscoe Tumble nici n-ar visa să mă

aresteze sub vreo acuzaţie trucată pentru conducere imprudentă. Şi-n plus, aranjamentul ăla floral din centrul pieţei era oricum o urâţenie.

Tucker o ameninţă cu degetul.

— Am mai discutat despre asta. Tot cu Miata aia mică şi roşie circuli? Mai ţii minte ce ţi-am spus despre discreţie?

Lillian îi alungă îngrijorările:

— Nu despre antecedentele mele de şoferiţă e vorba. Am nevoie să-mi faci nişte investigaţii.

— Nu sunt detectiv, mătuşă Lil. Dacă ai într-adevăr nevoie de ajutor, îţi pot da câteva nume…

— Tu îmi eşti cel mai apropiat, Tucker. Cu povestea asta, nu pot avea încredere în necunoscuţi.

Era cât se poate de serioasă. Tucker îi acoperi mâna cu a lui, dintr-odată

preocupat.

— Care-i problema? Chiar ai dat de un necaz?

— Nu, nu eu. Minerva. Şi două dintre cucoanele mele. Cred că s-ar putea să se fi implicat în ceva…

Coborî vocea:

— Dubios.

„Cucoanele”, după cum ştia Tucker, era felul în care îşi numea clientele de la *„A Cut Above”*, micul salon de coafură şi cosmetică pe care-l avea şi-l administra de şapte ani, în satul vecin de pensionari Sunst Shores. Minerva Cooper era proprietara braseriei de alături şi cea mai bună prietenă a lui Lillian.

Tucker se relaxă. Minerva avea cam aceeaşi vârstă cu Lillian – şaptezeci şi doi de ani. Iar vârsta medie a clientelei sale se situa în jurul cifrei de optzeci. În ce

necazuri puteau să intre?

— Am unele relaţii de mare încredere, foarte discrete, care cu cea mai mare plăcere ar…

Lillian clătină din cap.

— Nu. Tu trebuie s-o faci. S-ar putea să mă înşel şi am nevoie de dovezi înainte de a hotărî ce am de făcut. Nu amestec niciun străin.

— Ce anume crezi că au făcut?

Aplecându-se spre el, bătrâna îi şopti:

— Acu’ vreo lună, am ieşit pe uşa din dos să arunc nişte cutii şi am văzut-o pe Minerva, împreună cu Bernice Henshaw şi Betty Louise Strickmeyer, vorbind cu un… individ.

— Suntem singuri, Lillian. Nu e nevoie să vorbeşti în şoaptă. Ce avea atât de suspect individul respectiv?

— Era tânăr…

— Cât de tânăr? Sub treizeci, peste? Mai matur decât un student, mai puţin vârstnic decât tine?

Lillian nu-i luă în seamă expresia încruntată.

— Avea păr lung, strâns la spate într-o coadă-de-cal. Şi era îmbrăcat destul de elegant: pantaloni plisaţi, cămaşă fină, cravată – dar toate erau negre.

— Nu e o crimă să te îmbraci în negru, Lillian. Nici chiar în Florida. O prostie, poate, iar că transpiri, e sigur.

Mătuşa sa îl privi încruntată.

— Avea ceva anume… Nu pot defini clar ce. Nu era… normal.

— Normal în comparaţie cu ce?

Îi dădu o palmă pe umăr.

— Şi vorbea destul de agitat.

— Furios? întrebă Tucker, frecându-şi locul lovit.

— Păi, nu. Mai mult surescitat, dar nu tocmai vesel. Feţele cucoanelor nu le puteam vedea. Însă îţi spun eu că era ceva ciudat la mijloc. Cunosc pe toată lumea din Sunset Shores, dar pe ăsta nu l-am mai văzut niciodată. Şi stăteau de vorbă în fundătura din spate, ca şi cum ar fi avut secrete.

— N-ai discutat cu ele despre asta?

— Sfinte Cerule, nu! Doar nu era să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

O privi lung.

Lillian pufni.

— Bine, mi l-am băgat, un pic. Nu voiam să se simtă prost, sau aşa ceva, şi am pus câteva întrebări cu tâlc, le-am oferit câteva pretexte, însă ele n-au adus niciodată vorba de el, nici de altceva neobişnuit. Nici chiar Minerva.

Ceea ce, evident, o lezase pe Lillian în amorul propriu. Tucker o strânse de mână.

— Poate se rătăcise şi le cerea îndrumări.

— Asta nu explică de ce era toate trei acolo. Minerva ar fi avut motive să iasă în spatele braseriei. Dar ce căutau în fundătură Bernice şi Betty Louise?

— Sunt convins că există o explicaţie simplă. O întâlnire întâmplătoare cu un personaj ciudat nu înseamnă că ar fi implicate în nicio…

— Nu-s o babă senilă şi idioată, Tucker. Ştiu ce-am văzut. Şi n-a fost doar acea întâlnire. A mai avut loc încă un incident.

Tucker îşi înghiţi un oftat. Bătrâna lua totul în serios.

— Încă un „incident”?

— M-am hotărât să vorbesc cu nepoata Minervei, Lainey. Ştii că ţi-am vorbit despre ea. S-a mutat aici cam acum doi ani, ca s-o ajute pe sărmana Minerva, când a fost bolnavă de pneumonie. Când mătuşa ei s-a înzdrăvenit, Lainey s-a hotărât să rămână la ea. Nu c-aş acuza-o de ceva. Tocmai trecuse printr-un divorţ foarte neplăcut. Of, ce porcărie a lăsat în urma ei, în Philly, fluieră Lillian, impresionată. Îţi spun eu, din câte ştiu de la Minerva, fostul ei soţ, Conrad, era o adevărată lichea fără şira spinării. Nici măcar propriei lui mame nu i-a putut sta alături. Da' de maică-sa ţi-am povestit? îşi dădu ea ochii peste cap. Ei bine, să nu-ţi vină să crezi…

— Ho, stai. Să ne întoarcem la „incident".

Lillian se încruntă. Tucker ştia că nu

suporta să fie întreruptă din cele mai interesante bârfe.

— Dacă ai veni mai des în vizită, ai fi mai la curent cu toate istoriile astea. Am…

— Lillian.

Se uită urât la el.

— Bine, bine. Oricum, spuneam că nu-mi puteam scoate gândul din minte, aşa că m-am hotărât să vorbesc cu Lainey, dar nu voiam să afle Minerva. Ştiam că Lainey se ducea sâmbăta dimineaţa, devreme, la Big Sam’s, să ia ceva pentru specialitatea de peşte, aşa că m-am întâlnit cu ea acolo. Sau, am vrut să ne întâlnim. Tocmai coboram din maşină, când am văzut-o vizavi, îi arse ea o palmă pe picior, pentru a-şi sublinia cuvintele. Stătea de vorbă cu acelaşi individ.

Trace îşi masă coapsa.

— Eşti sigură?

— Cum să nu fiu sigură! Am ochi de bondar bătrân, ai uitat?

Nu se osteni să facă pe spăşitul.

— Şi se certau, continuă Lillian.

— Ai întrebat-o ceva?

— N-am apucat. Se vedea clar că era supărată, dar ăluia nu părea să-i pese. I-a spus ceva şi a plecat. Înainte ca eu să pot ajunge la ea, Lainey a sărit în maşină şi dusă a fost. Asta s-a-ntâmplat săptămâna tecută. De-atunci, am fost prea ocupată ca s-o mai prind singură.

Tucker încă nu era prea preocupat, dar Lillian se frământa vizibil.

— Ai mai spus cuiva despre povestea asta?

— Nu. Dacă gâştele de pe-aici ar pune mâna pe un satelit, C.N.N.-ul ar da faliment. Într-un fel sau altul, s-ar duce buhu, şi numai de-aşa ceva n-am chef. Nu

vreau s-o pun pe niciuna dintre ele în pericol. Cineva ar putea avea de suferit.

— Nimeni nu va păţi nimic. Nu e niciun pericol…

— De-asta nu putem fi siguri până nu obţin mai multe informaţii.

Cumva, reuşi să se uite la el şi, în acelaşi timp, în lungul propriului ei nas.

— Şi să nu-mi spui că n-ai timp să mă ajuţi, oftă ea, după care ţistui enervant din limbă. Patruzeci de ani trecuţi, şi n-ai de lucru. Ar trebui să-mi mulţumeşti. Îţi fac o favoare.

— Treizeci şi nouă. Şi să ştii că nu prea sufăr. Vânzarea cu M.M.S.I. S-a finalizat abia săptămâna trecută. Sunt în vacanţă.

— Şi pe urmă?

Se temuse că avea să-l întrebe asta. Dar nu era momentul să-i explice cât de

profund îl afectase moartea prematură şi tragică a partenerului de afaceri şi prietenului său Peter Manson. Cum se privise în oglindă, a doua zi după înmormântarea lui Pete, şi văzuse un bărbat de aproape patruzeci de ani care se îndrepta în aceeaşi direcţie. Într-un fel sau altul, viaţa trecuse pe lângă el. Asemenea lui Pete, munca devenise viaţa lui. Nu avea soţie – nici fostă, nici trofeu sau de alt gen – nu avea copii, nu avea câine uriaş care să-i scormonească gropi în curte şi nici curte nu avea. Nu avea decât nevoie de o nouă viaţă. Avea nevoie de o viaţă, punct.

În aceeaşi dimineaţă, mai târziu, îl sunase Lansdorf şi-i oferise o soluţie. Fără niciun plan, fără paraşută, primise oferta şi nu o regretase. Privi faţa hotărâtă a lui Lillian. Cel puţin, *încă* nu regreta.

— Nu va dura mai mult de o

săptămână, două, îl încredinţă ea.

— Lillian…

— O mică misiune sub acoperire.

Ochii lui Tucker se îngustară.

— Sub acoperire?

Ai ei deveniră mai luminoşi.

— Mi-a venit ideea când am dat de maseurul acela tânăr şi feroce, în timp ce te căutam. Stephan cred c-a spus că-l cheamă. Suedezii ăştia au nişte ochi albaştri incredibili…

Cât despre ochii ei, începeau deja să se aburească.

— Lillian? pocni Tucker din degete.

Îl privi cu un zâmbet care-l neliniştea.

— Zău că e o idee perfectă. Nimeni de la salon nu te cunoaşte. S-ar putea să se mire de numele tău, din moment ce se ştie că am vorbit despre tine, dar cu asta

mă descurc eu. Desigur, ai putea oricând să te numeşti Lance, sau altcumva.

Lance? Tucker închise ochii şi numără până la zece.

Lillian îi dădu un pumn uşor în umăr.

— Nu-ţi mai bate capul. Am pus totul la punct.

Îşi frecă braţul, gândind cu repeziciune. Însă toate manevrele evazive de ultimă instanţă îi pieriră în faşă, când bătrâna adăugă:

— Chiar tu ai spus că sunt singura ta rudă. Cu siguranţă, îmi poţi face acest mic serviciu.

Iarăşi se simţea de opt ani. Îi fusese alături, atunci, când nu mai avea pe nimeni altcineva. Verile copilăriei lui, pe care le petrecuse cu ea, în Florida, după moartea mamei, îi aduseseră salvarea. N-or fi fost ei neamuri de sânge, însă Lillian

era singura lui familie. Şi niciodată nu-i ceruse nici cel mai mic lucru.

Totuşi… Să lucreze sub acoperire într-un salon de înfrumuseţare? Un salon de coafură şi cosmetică pentru cuconet cu părul vopsit? Oftă. N-avea să dureze decât o săptămână, două.

— Bine, mătuşă Lillian.

Capitolul 1

Auzind clinchetul clopoţeilor de la uşă, Madelaine Cooper ridică privirea de la tejghea, unde tăia în felii înguste plăcinta cu chitră, specialitatea zilei. Zâmbi când pe uşă intrară două dintre clientele invariabile de miercurea dimineaţa ale mătuşii Minnie.

— Bună dimineaţa, Irma. Bună, Ida.

Pupă aerul cu un ţocăit spre pinscherul miniatural care-şi scotea capul negru, cu urechile ciulite, din poşeta supragarabaritică a Idei.

— Bună ziua şi dumitale, domnule Maxwell.

În loc de a auzi obişuitul cor de saluturi prietenoase şi un lătrat al domnului Max, în timp ce se îndreptau spre masa „lor”, cele două surori gemene identice se repeziră spre tejghea. Deşi termenu „repeziră” e cam relativ. La optzeci şi doi de ani, nu prea puteau să bată recordurile nici măcar la doi metri plat.

Ambiţioasă ca întotdeauna, Irma ajunse prima la tejgheaua acoperită cu muşama. Bătând în ea cu capătul bastonului, anunţă:

— Lainey, n-o să-ţi vină să crezi unde

s-a dus Lillian şi ce-a făcut.

Ida o ajunse din urmă, cam cu sufletul la gură.

— Întotdeauna ajungi prima şi niciodată nu m-aştepţi.

— Clanţa, Ida! Dimineaţă te-am lăsat să te piepteni prima, nu?

Ida îşi bătu uşurel cu degetele cascheta de păr albastru ca oţelul.

— Da, dar numai fiindcă voiai s-o descoşi pe scumpa aia de coafeză, Lisette, săraca, despre noua persoană de la masaj.

Irma fornăi. Era un sunet pe care Lainey nu-l crezuse posibil, până o cunoscuse pe cea mai mare cu un minut întreg dintre surorile Armbruster. Aceasta îşi privi încruntată sora mai mică.

— Voiam să-i spun *eu*.

Deodată, Ida descoperi că domnul Maxwell avea nevoie de o mângâiere

drăgăstoasă şi de o tratație. Lui Lainey, însă, nu-i scăpă micul ei zâmbet victorios.

Îşi înghiţi propriul zâmbet, când o surprinse pe Irma uitându-se urât la ea.

— Deci, Lillian şi-a găsit în sfârşit o maseuză nouă? V-aţi programat deja? Ştiu cât de mult adoraţi amândouă şedinţele cu Helga.

Ida oftă cu adânc respect:

— O, Doamne, da. Era minunată.

— Tocmai asta e, interveni Irma. Asta nu-i o Helga.

Maseuza scandinavă plecase de aproape un an, dar cucoanele continuau să vorbească despre pierderea ei ca şi cum s-ar fi întâmplat abia ieri. Totul pornise de la scandalul iscat când fugise cu Hector Wadlow, proprietarul magazinului *„Wadlow's Hardware"*, rămas de curând văduv. Soţia lui Hector fusese o

clientă stabilă a Helgăi, ceea ce dusese în mod firesc la speculaţii detaliate despre ce anume cauzase infarctul bietei doamne Wadlow. Şi, înainte ca vreuna dintre ele să-l poată iscodi cum se cuvine, Hector îşi vânduse firma şi o ştersese în Europa cu Helga, zdrobind inimile cuconetului din partea locului, care pierduse atât o maseuză, cât şi un burlac, dintr-o singură lovitură nemiloasă.

Lainey reveni la tăiatul plăcintei.

— Credeam că Lillian a renunţat la încercările de a o înlocui.

— Ei bine, asta s-ar putea să reziste, replică Ida, continuând să-l mângâie pe domnul Maxwell.

Irma bătu iarăşi în tejghea.

— De-asta suntem aici.

Lainey tresări, apoi îşi depuse cu grijă cuţitul pe tejghea.

— N-aţi venit la cafeaua şi plăcinta de dimineaţă?

Irma pufni. Avea un talent grozav la produs zgomote.

— N-avem timp de-aşa ceva. Vrem să…

— Nu „vrem”, Irma, *vrei*, o corectă Ida. Eu nu *vreau* să am niciun amestec în planul tău. Am spus *clar* că trebuie să lăsăm situaţia aşa cum e.

— Care situaţie? o privi Lainey pe Irma. Ce plan?

— *Credem*, începu bătrâna, cu o privire sfidătoare spre sora ei care începu imediat să scotocească în poşetă după încă un biscuit pentru câini, că ar trebui să-ţi faci o programare. La Lillian.

Ida îşi puse o mână căuş la gură şi se aplecă spre ea, confidenţial.

— Pentru un masaj.

Cu toată dezaprobarea ei vizibilă, licărul de surescitare din ochii săi verzi spălăciţi era inconfundabil.

„Ce şi-or fi pus în cap?” Lainey aştepta o explicaţie, dar amândouă o priveau cu zâmbete pline de speranţă.

— Un masaj? Dar eu n-am nevoie de nici…

Irma o înhăţă de încheietura mâinii, cu o putere surprinzătoare.

— Ba da. Ai.

— Eşti singura în care putem avea încredere, adăugă cu sinceritate Ida.

— Munceşti atât de mult, toată ziua stai în picioare. O să-ţi facă bine.

— Dar de ce…

Lainey se întrerupse, lămurindu-se:

— Aha, vreţi s-o verific.

În cei doi ani de când se mutase în orăşelul de pe Gulf Coast, Lainey ajunsese

că-i cunoască pe majoritatea locuitorilor din Sunset Shores. Minerva's Café era singurul local diferit de *fast-food*-uri unde se serveau micul dejun şi prânzul, devenind de mult un punct local de întâlnire. Ştia că niciunul dintre localnici nu o ducea greu cu banii, dar cei mai mulţi continuau să trăiască din câştiguri fixe, într-un fel sau altul. Dacă surorile se simţeau mai bine având o recomandare personală înainte de a-şi programa şedinţele de masaj, ei bine, pe Lainey n-o deranja un asemenea mic sacrificiu.

Îşi consultă în minte programul. A doua zi după-amiază avea de făcut câteva comisioane, întrucât braseria livra un număr de prânzuri la centrul de pensioari, în următoarea săptămână. Vinerea era întotdeauna ocupată, iar Minerva îşi ţinea întrunirea de la club în aceeaşi după-

amiază.

— Poate reuşesc să-mi fac timp sâmbătă.

— Mai devreme nu? întrebă Irma.

— Irma! o admonestă Ida, apoi îi zâmbi lui Lainey. E foarte bine aşa. Îţi mulţumim, scumpo, o bătu ea pe dosul mâinii. Eşti o fată de treabă.

— Dar, Ida, nu putem aştepta atât de mult, îi şopti Irma, şuierător. Cu siguranţă, până atunci va afla că…

Se cocea fără-ndoială ceva, dar Lainey nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Curioasă, însă fără să-şi facă griji, le zâmbi cu afecţiune sinceră celor două surori. Lăsând la o parte gâlcevile dintre ele, erau simpatice şi ţineau cu adevărat la ea. Lainey se avântă în vâltoare. Gemenele erau în stare să transforme până şi o discuţie despre supa preferată într-un

eveniment lung de-o săptămână întreagă.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai devreme.

— Eşti sigură că nu poţi?

— N-o mai pisa pe biata fată, Irma! o mustră Ida. În fond, a acceptat.

Se apropie de sora ei, coborând vocea:

— Totuşi, zău c-ar trebui să-i spunem.

Irma se aplecă repede prin faţa ei.

— Îţi mulţumim atât de mult, Lainey, ştiam noi că putem conta pe tine. Minerva are toate motivele să fie atât de mândră că te-a adus aici.

Imediat, se întoarse spre Ida.

— Hai să mergem, vreau să mă uit mai bine la rochia aia de la Natties.

— Dar…

Ida o urmă câţiva paşi, după care se întoarse spre Lainey, cu o expresie de

scuză.

— Vom veni la masă, sâmbătă.

— Dar sâmbătă aveţi bridge…

Lainey nu se osteni să încheie propoziţia. Ieşiseră. Ei, ce era cu toată povestea asta? Nici măcar nu stătuseră să-şi bea cafeaua. Ridică din umeri, însă, înainte de a se lua cu treburile, uitând totul, formă numărul de telefon al salonului lui Lillian şi-şi rezervă un loc în zorii zilei. Recepţionera lui Lillian, Jewel, era hărţuită de iureşul matinal, dar păru pe cât de surprinsă, pe-atât de încântată de cererea lui Lainey.

Sâmbătă dimineaţă, la orele opt şi jumătate, Lainey Cooper, în vârstă de treizeci şi patru de ani, urma să-şi facă primul masaj din viaţa ei. În fond, îşi spuse ea, cu un surâs de nerăbdare, era tot ce putea face pentru a ajuta două prietene.

Înainte de a fi plecat din Philly, atât Conrad, fostul ei soţ, cât şi mama sa, Agatha Maitland, din celebra familie philadephiană Maitland, cum îşi spunea întotdeauna când se gândea la ea, o avertizaseră că viaţa într-un sat de pensionari avea să fie plicticoasă de moarte. De parcă traiul alături de ei i-ar fi prilejuit câte un iureş pe minut, îşi spuse ea, cu dispreţ.

Mă rog, ei nu le cunoscuseră pe surorile Armbruster. Imaginându-şi-le pe Irma şi Ida la unul dintre ceaiurile Junior League încorsetate şi snoabe ale fostei sale soacre, Lainey izbucni în râs, pe când reîncepea să taie plăcinta.

— N-am vândut o firmă internaţională de succes ca să-mi pierd zilele frecând nişte trupuri bătrâne de

optzeci de ani, se încruntă Tucker spre capul aplecat al lui Lillian. Părul ei alb-auriu era pieptănat fără milă sub forma unui nor scămoşat înşelător ce sfida atracţia gravitaţională, cu suficient fixativ ca să reziste şi în faţa unui uragan. Iar capul pe care-l împodobea era întru totul la fel de tare.

— Ai vândut o firmă internaţională fiindcă treci prin criza de la jumătatea vieţii. Eu îţi ofer o muncă serioasă. Termină cu smiorcăielile.

Lillian purta streci purpurii, pe sub o lungă bluză tropicală de mătase imprimată în culori ţipătoare, cu flori roz, mov şi albe. Se asortau perfect cu florile prinse în baretele mijlocii ale sandalelor ei cu tocuri-cui, din piele patent albă, ca să nu le mai menţioneze pe cele puse după urechi şi pictate pe unghiile purpuri.

Tucker îi aruncase o singură privire şi începuse să regrete prosopul şi turbanul de satin.

Mătuşa sa îşi ridică ochelarii agăţaţi la gât cu un lanţ lung din perle de plastic, şi-i propti la jumătatea nasului şi reîncepu să studieze borderoul cu produse livrate.

— Câte bucăţi de Exo Wave am?

De pe taburetul scund unde stătea aşezat, Tucker parcurse raftul cu materiale.

— Şase. Aş putea să le rup oasele, Lillian. Ce naiba, o singură mişcare greşită, şi li se poate dezintegra tot scheletul.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Habar n-am ce fac.

Lillian îi împinse planşeta în mâini.

— Mă ajuţi cu inventarul şi faci crize. Mai bine să schimbăm locurile.

— Nu fac nicio criză, îşi crispă el buza de jos, în timp ce se ridica de pe taburet, ascultător.

— E singura muncă de-aici de care eşti în stare, cu avantajul suplimentar că trebuie să se desfăşoare în intimitate, unde ai cele mai mari şanse să câştigi încrederea şi să obţii informaţii confidenţiale. Numai Dumnezeu ştie ce fel de lucruri îi spuneau lui Helga. Sigur, ea nu prea înţelegea engleza, dar…

— Lillian.

— Cucoanele mele sunt mult mai rezistente decât par, Tucker. Dacă una ca Helga nu le trimitea la reanimare, fii sigur că nici tu n-o vei face.

— De-asta nu ştiu ce să zic. Şi chiar crezi că vor avea încredere într-un bărbat?

Îl privi peste ochelari.

— E, asta-i o întrebare grea, cu care

femeile se luptă de milenii.

Apoi reveni la referatele ei, neluându-i în seamă expresia încruntată.

— Eşti fermecător. Atunci când vrei. Şi arătos. Pentru vârsta ta.

— Te rog, opreşte-te până nu plesnesc de atâta umflat în pene, replică Tucker, după care schimbă tactica. Pentru aşa ceva nu e nevoie de autorizaţie? Ai putea fi dată în judecată, sau chiar mai rău.

— Nu bat toba că ai avea, dar nici n-am să mint dacă voi fi întrebată, ceea ce n-o să se întâmple. Îşi vor scoate ochii între ele pentru tine, ai încredere-n ce-ţi spun. Şi totul se va termina înainte de a se prinde comisia de stat. Ai citit cărţile şi te-ai uitat la casetele pe care ţi le-am dat, da?

— Nu prea cred că „Shiatsu – Metoda

senzuală de a-ţi freca perechea în sensul potrivit” face parte din cursul meu de acreditare în masajul clinic.

— Of, ia nu mai fi aşa de snob. Întâmplător, eu am găsit-o minunată. Păi, nu mai demult de weekendul trecut, am aprins câteva lumânări şi l-am invitat pe drăguţul de Stanley Shemanski, ca să…

— Gata, stai, o opri Tucker, care ştia când era învins. Ai câştigat. Sper că primele tale de asigurare sunt la zi.

— Lasă grija asta în seama mea. Grija ta să fie aia de a afla în ce s-au amestecat Minerva, Bernice şi Betty Louise, întinse ea mâna, împingându-i înapoi buza răsfrântă. Capul sus. Nu va dura mult.

De acest lucru nu era atât de sigur.

— S-ar putea să am nevoie de mai mult timp pentru a le câştiga încrederea. Dacă Louise Betty, Bernice şi Minerva nu

aduc vorba despre…

— Betty Louise. Şi vorbeşte mai încet. Pereţii de pe-aici au aparate auditive.

— Eu încă mai cred că, dacă eşti îngrijorată pentru ele, i-ai putea cere ajutorul şerifului.

— N-aş fi în stare să apelez la Roscoe. E prieten cu toată lumea. Cucoanele s-ar îngrozi dacă…

— E meseria lui, Lillian.

Totuşi, nu insistă. Bătrâna nu acceptase nici în ruptul capului să-l implice pe Moş Tumbleweed. Şi nu avusese mai mult succes nici în a o convinge să angajeze un detectiv adevărat.

Lillian se aplecă spre el.

— M-am gândit la o pistă.

Tucker făcu un efort să nu-şi dea

ochii peste cap.

— O pistă?

— Soţul lui Bernice, Dumnezeu să-l odihnească, era un mare jucător. Murea după câini. Şi se descurca destul de bine, din câte-mi amintesc. Poate că Bernice a luat-o pe urmele lui. Poate s-a încurcat cu un agent de pariuri.

Se încruntă.

— Betty Louise e o bleagă şi ar face tot ce i-ar spune Bernice, dar Minerva… clătină ea din cap. Pe-asta nu pot s-o înţeleg. În afară de bingo, nu prea le are pe astea cu jocurile. În plus, ea e pisicăreasă.

Tucker îşi masă tâmpla.

— Oricum, făcu Lillian un gest de dispreţ cu mâna, pista asta merită urmărită. Cred că s-au implicat în ceva şi, într-un fel sau altul, s-au întins mai mult

decât le ajungea plapuma. Iar acum, se jenează prea mult ca să spună cuiva. Dar mă tem că sunt în pericol. Îţi spun eu, tipul ăla părea ameninţător. Sunt convinsă că nu e de pe-aici.

— Orice persoană sub şaptezeci de ani nu e de pe-aici.

Fără a-l lua în seamă, Lillian parcurse pentru o ultimă oară rafturile, apoi închise dulapul, îşi scoase ochelarii şi se întoarse din nou spre el.

— Ai să te descurci.

— Ce te face să crezi că-şi vor deschide sufletele în faţa mea?

Bătrâna râse.

— Nu te prosti. Subestimezi efectul unor mâini bărbăteşti puternice asupra trupului femeiesc gol. Unele dintre femeile astea n-au mai fost atinse de mâna unui bărbat de peste un deceniu.

Tucker gemu încet, simţind încă un nod în stomac.

— Nu-ţi mai face griji. Urmăreşte banda, fără lumânări şi Bolero, şi-au să-ţi mănânce din palmă.

— Ce-am mai râs.

Lillian îl măsură scurt cu o privire tăioasă.

— De fapt, mai mult mă îngrijorează infarcturile, decât fracturile de coaste.

— A, deci acum tipul trecut de prima tinereţe a devenit un mascul sexy?

— Ascultă, dacă eşti burlac şi respiri fără ajutor din afară, pentru ele nu eşti trecut de prima tinereţe.

Tucker fu scutit de necesitatea unei replici, când din interfon se auzi un pârâit.

— Tucker, ţi-a venit optul şi jumătate.

Ce-i venise? *O, nu.* O clientă. Avea o clientă. O privi pe Lillian cu groază

nedisimulată.

— Am un opt-jumate?

Cu o licărire în ochii ei albaştri, mătuşa sa îi răspunse:

— Aşa se pare.

Îl împinse în umăr, aproape scoţându-l cu forţa din mica încăpere.

— Du-te.

Tucker încercă să se împotrivească, dar bătrâna îl plesni cu planşeta.

— Au! îşi frecă el dosul, pornind însă pe culoar.

— Şi, Tucker?

O privi încruntat.

— Ce?

— Fă-le praf, scumpule.

— Nu-i deloc de râs.

Înjură printre dinţi. În ce naiba se băgase? se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu insiste atât de tare să

lucreze sub numele său adevărat. Dar… „Lance”? Şi-acum îl mai treceau fiorii.

— Şi să ştii că m-am răzgândit, în legătură cu moştenirea aia! îi mai strigă el.

Singurul răspuns al bătrânei fu un hohot de râs.

Lainey îşi potrivi mai strâns prosopul deasupra sânilor şi încercă să găsească un mod graţios de a se urca pe masa de masaj, expunându-se la minimum. În cameră era cald, ardea o lumină blândă, iar aroma exotică de uleiuri încălzite se combina cu muzica de jazz transmisă încet prin staţie, pentru a crea o atmosferă relaxantă. Nu era deloc ambianţa clinică pe care şi-o imaginase. Râse de sine însăşi. Venise acolo să fie răsfăţată, nu examinată. Dacă putea trece peste

sentimentul de a se expune, avea şanse chiar să se simtă bine.

Neştiind că peste câteva minute urma să fie şi mai expusă, apucă strâns nodul prosopului roz-coral, îşi apăsă cealaltă palmă peste capătul care abia îi ajungea mai jos de fund şi se împinse de-a lungul mesei acoperite cu pânză de in Nu exista niciun scăunel, ca să urce mai uşor. Hmmm.

În asemenea condiţii, graţia mişărilor şi minima dezvăluire ajungeau să se excludă reciproc. Avea nevoie de o treaptă. Strânse şi mai tare ambele capete ale prosopului, privind masa tapiţată, înaltă până la nivelul şoldurilor.

— Mi-ar trebui trei mâini.

— O poţi folosi pe una dintr-ale mele, îi propuse îndatoritor un glas profund.

Cu un ţipăt înfundat, Lainey se răsuci

pe călcâie. Bărbatul cel înalt care stătea în uşă era îmbrăcat cu pantaloni albi cu pense şi un tricou alb, cu guler marinăresc. Părul său blond-închis, des şi ciufulit de la natură, şi ochii albaştri, ar fi făcut-o şi pe nevasta lui Mel Gibson să saliveze. Primul lucru care o frapă fu faptul că Irma avea, cu deplină siguranţă, dreptate. Nici nu se compara cu Helga.

A doua impresie fu aceea că el reprezenta adevăratul motiv pentru care cele două surori conspiraseră s-o trimită aici.

— Codoaşe… mormăi ea. Credea că incidentul cu Charlie Kovacs le alungase surorilor Armbruster cheful de împerecheri. Charlie era „tânărul contabil drăguţ” care ţinea seminarii despre impozite la centrul de pensionari şi cu care acceptase să iasă în oraş. Avusese

ferma convingere că, dacă n-ar fi spus da, surorile puteau găsi un specimen şi mai antipatic decât un contabil public acreditat, scund şi chel.

După cum reieşise, Charlie era absolut fermecător, şi continuaseră să se vadă. Era un om încrezător în sine, fără a fi autoritar, iar în preajma lui nu se zărea nici urmă de mamă, astfel încât Lainey îl văzuse ca pe un drum sigur spre reintegrarea ei în viaţa mondenă ca femeie necăsătorită. Şi nici nu fusese mai mult decât atât... până în ziua când locuinţa scutită de impozite pe care i-o găsise a fost demascată ca o escrocherie, ceea ce a rezultat în audierea lui Lainey de către Serviciul de Venituri Interne şi trimiterea lui Charlie într-o confortabilă închisoare de minimă securitate. Toată lumea convenise că, în materie de

„bărbaţi”, exemplare mult mai rele decât Charlie Kovacs cam greu se puteau găsi.

Lainey privi spatele lat şi posteriorul perfect format ale bărbatului care tocmai introducea un cartonaş cu inscripţia „Ocupat” în suportul metalic din afara uşii. Omul era un vis erotic care aştepta să înceapă. Şi totuşi, Lainey ştia cu deplină certitudine că într-un fel, cumva, teoria Kovacs era pe cale să fie contrazisă. Madelainei Cooper nu i se putea întâmpla nimic bun.

— Precis e însurat, homosexual, sau un ucigaş în serie căruia îi place să omoare oamenii prin masaj, murmură ea.

Bărbatul intră în cameră.

— Mă scuzaţi, ce-aţi spus?

În clipa când auzi ţăcănitul slab al uşii închizându-se, temperatura din cameră deveni, din potrivit de caldă,

neplăcut de fierbinte.

Întrucât Lainey nu-i răspunse imediat, bărbatul continuă:

— N-am vrut să vă sperii. Am ciocănit. Probabil n-am bătut destul de tare.

Nu exista niciun lucru pe care omul acela să nu-l poată face destul de tare. Imaginile inspirate de acest gând îi uscară gâtlejul. *Rezistă, Lainey. Fii tare. Aminteşte-ţi de Charlie. Aminteşte-ţi de Conrad. Iar dacă nici aşa nu reuşeşti, aminteşte-ţi de mama lui Conrad.* Se îndreptă de spate, în timp ce prin minte îi trecu o imagine cu privirea încruntată dezaprobator a Agathei.

— Cred că nu eşti tipul cu prosoapele sau, ăă, băiatul cu şamponul.

Bărbatul zâmbi.

— Sunt Tucker, maseurul

dumneavoastră. Şi nici nu vă pot spune cât de uşurat – ăsta, *încântat* – sunt că vă văd.

Când Lainey îşi strânse mai bine prosopul pe trup, maseurul coborî un moment privirea, după care se grăbi s-o ridice din nou.

— Adică, nu să vă *văd*, la propriu. Să vă servesc, vreau să spun.

Dându-şi seama că nu îmbunătăţea cu nimic situaţia, renunţă şi ridică din umeri, cu un aer mult prea fermecător. Făcând un pas înainte, îi întinse mâna.

— Tucker Morgan, încântat de cunoştinţă.

Lainey era gata să jure că rotulele i se lichefiaseră. Se rezemă de masă.

— Şi eu sunt încântată de cunoştinţă.

Prea încântată, judecând după vesela hula pe care o dansau hormonii ei în acel

moment. Privirea i se îndreptă spre mâna lui. Era lată şi bronzată, cu degete lungi, ce păreau peste măsură de capabile. Şi, în mai puţin de un minut, aveau să-i cutreiere tot trupul.

Trupul ei gol, uns cu ulei.

Încercă să respire mai superficial. Nu-i folosi prea mult. Până şi chipul de coşmar al Agathei îi dispăru din minte. Nu putea face aşa ceva, nici chiar pentru cele două gemene. Oricât de bune-i erau intenţiile, trecuse *mult* timp de la aventura cu Charlie. El avea să înceapă s-o maseze, ea urma să-nceapă să geamă, el să-şi coboare mâinile tot mai mult… Nu, nici gând. Nu mai făcuse aşa ceva niciodată în viaţa ei, dar era destul de sigură că zvârcolelile nu constituiau un comportament acceptabil în timpul masajului. Ceea ce oricum nici nu mai

conta, pentru că acum nu mai avea cum să încerce un mod de a se urca graţios pe masă.

— Eu, ăă…

Se întrerupse, la auzul sunetului îngroşat al propriei sale voci, trase aer în piept ca să-şi revină, după care apucă şi mai strâns prosopul, când acesta începu să alunece.

— Ascultă, uite ce se-ntâmplă: nu mă îndoiesc că eşti minunat de…

Tucker îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

— De fapt, sunt îngrozitor de nervos. Asta-i prima mea zi de muncă. Eşti prima clientă.

El era nervos? Of, nemaipomenit.

— Eu sunt prima?

De ce aceste cuvinte o străbăteau cu fiori pe toată suprafaţa pielii? *Nu, nu, nici*

să nu te gândeşti, Lainey. Ignorându-şi cu fermitate hormonii, care oricum erau prea ocupaţi să plănuiască un ditamai bairamul în extremităţile ei inferioare ca s-o mai asculte, îşi îndreptă şira spinării, la propriu şi la figurat.

— N-o lua ca pe ceva personal. N-are legătură cu nimic din ce-ai spus sau ai făcut, dar de fapt cred că n-am nevoie de niciun masaj.

Păru… uşurat. Nici supărat, nici jignit. Uşurat. Ar fi trebuit să se simtă şi ea mai bine. Şi nici vorbă. Ba chiar, îi cauza o stare… rebelă. Sfidătoare.

Încetează imediat, îşi impuse ea. Era exact momentul când trebuia să devină stăpână pe situaţie şi să gândească limpede, nu să arunce pe fereastră orice prudenţă. Dacă exista o probă olimpică de aruncare a prudenţei, ar fi câştigat

medalia de aur – de mai multe ori la rând. Printre altele, această atitudine o făcuse să se mărite, să divorţeze, să fie anchetată şi aproape închisă. Iar acum, se pregătea să-i trântească pe cap şi un masaj.

Tucker începu să se întoarcă spre uşă. *N-o face, Lainey.*

Prea târziu. Aproape că-i aruncase o provocare. Acele părţi ale fiinţei ei care erau controlate de hormoni o îndemnau să nu se lase.

— Dar, dacă tot sunt aici, ce mama dracu'.

Auzind-o, Tucker se răsuci, cu o expresie în care se amestecau surprinderea şi groaza. Picanteria componentei de groază fu aceea care o determină să dea drumul capătului inferior al prosopului, săltându-se prin forţa braţelor pe marginea mesei. Reuşi

atât de bine, încât puse picior peste picior şi declară:

— Şi pentru mine eşti primul.

Capitolul 2

Tucker îşi drese glasul şi traversă camera, ocolind masa – şi clienta – în drum spre căruciorul aranjat cu grijă din capătul opus. Nu-şi desprindea ochii de sticlele cu loţiuni… şi nici de picioarele ei. Picioare pe care în curând avea să le frece cu ulei fierbinte.

Nu se înnebunea după uniforma impecabilă pe care Lillian insistase s-o poarte, dar cel puţin avea pantaloni pensaţi. Nu trebuia să fie profesionist pentru a şti că nu se cădea ca un maseur să devină tare ca piatra în timp ce lucra.

Desigur, tipul de pe videocaseta lui Lillian putea face excepţie de la regulă, dar acela nu părea să fie plătit pentru ceea ce făcea. Tucker îşi înăbuşi un geamăt.

Luă o sticlă de ulei.

— Întinde-te, ce mai aştepţi?

Lainey începu să se lase pe spate.

— Pe burtă, adăugă el grăbit, întorcându-se cu spatele. Anunţă-mă când eşti gata.

O ascultă în timp ce se instala, încercând zadarnic să nu-şi imagineze procedura.

— Sunt gata.

Făcându-şi curaj, se întoarse. Singura mulţumire pe care o avu fu aceea că Lainey îşi ţinea capul rezemat pe braţe, cu faţa în direcţia opusă lui. Restul făpturii i se înfăţişa în toată splendoarea curbelor sale acoperite cu prosopul flauşat. Acesta

îi cobora neted peste partea dinapoi a coapselor, accentuându-i arcuirea uşoară a spinării. Marginea de sus se oprea imediat deasupra coastelor, lăsând să se vadă pielea fină de pe spate şi umeri, care stătuse la soare doar atâta cât să arate ca şi cum ar fi fost unsă cu miere.

În palmă i se scurse puţin ulei cald. Îşi mai înghiţi un geamăt, relaxându-şi mâna cu care storcea butelia de plastic. Părul lui Lainey era strâns într-o claie de bucle castanii precum ciocolata; lumina difuză se răsfrângea cu reflexe aurii blânde despre care Tucker se îndoia că ar fi fost opera cuiva din capabilul personal al lui Lillian. Degetele i se strânseră iarăşi pe sticlă, stăpânindu-şi nevoia de a întinde mâna şi a-i scoate agrafele din păr, pentru a-şi satisface neaşteptata nevoie de a descoperi cum arătau acele unde

mătăsoase revărsate peste umerii şi gâtul ei suplu.

Lainey alese tocmai acel moment pentru a întoarce capul spre el.

— Totu-i în regulă? întrebă ea, cu un zâmbet orbitor.

Tucker puse brusc sticla la loc pe tăblia căruciorului, înainte de a o împroşca pe Lainey cu tot conţinutul cald şi cleios al acesteia. Analogia nu-i scăpă neobservată.

— Absolut, răspune el, afişând un zâmbet vesel. Întinse o mână sub masă după un cearşaf alb şi îl aruncă peste ea, acoperind-o de la jumătatea spatelui până la cea a coapselor.

Lainey îşi rezemă capul la loc, din nou cu faţa în direcţia opusă.

— Nu-mi vine să cred că fac asta.

Zâmbetul lui Tucker se destinse, o

idee mai firesc. „Nici mie”, răspunse el în gând. „Cel puţin, nu ca un profesionist”.

— Ai vreo problemă cu spatele sau gâtul, despre care ar trebui să ştiu? o întrebă el, simţindu-se puţin mai relaxat. Ceva din tonul ei, o urmă a incertitudinii dinainte, poate, îi readuse întrucâtva autocontrolul.

— Nnţ, sunt în cea mai bună formă.

Cu siguranţă, aşa i se părea şi lui, reflectă Tucker, în tăcere. Luă sticla, îşi stoarse în palme puţin ulei şi începu să-şi frece mâinile, infiltrându-şi-l în piele. Nu era decât o slujbă ca oricare alta. Ar fi trebuit să se considere un şmecher băftos, că avea la dispoziţie pentru practică un trup tânăr, cu oase solide. Amintindu-şi instrucţiunile de pe caseta video – în fond, Shiatsu era Shiatsu, nu? – întinse mâinile spre umerii ei.

— E nevoie să scoţi prosopul? întrebă Lainey, fără să se întoarcă.

Mâinile îi încremeniră la un centimetru de pielea ei.

— Păi, ştii, având în vedere că eşti pentru prima oară aici, şi-aşa mai departe, n-aş vrea să te simţi stânjenită.

— Mă rog, este o senzaţie puţin cam stranie, confirmă ea, părând mai uşurată. Dar nu mă jenez atât de tare pe cât mă aşteptasem.

Râse uşor.

— Cred că eşti bine crescut. Ce rost au pudibonderiile prosteşti, nu? În fond, eşti profesionist.

Tucker înghiţi în sec. *De-ai şti numai.*

— Nu voi face decât să închid ochii şi să mă las în seama mâinilor dumitale capabile.

Asta le puse capac la toate. Tucker îşi

retrase din nou mâinile capabile. Nu putea continua. Indiferent ce şi-ar fi spus – sau ce i-ar fi spus ei – nu era profesionist, şi chiar dacă s-ar fi putut preface, la nivel funcţional, mai mult ca sigur că pe plan personal nu era capabil.

— Ascultă, poate ar fi mai bine să…

— Nu, serios, scoate-l şi gata. Vreau să zic, cearşaful rămâne pe mine, nu?

— Exact, răspunse el, după care îşi drese glasul prea răguşit.

Întinse mâna după prosop.

— Ridică-te puţin.

Lainey se supuse. Îi desprinse prosopul de pe spate şi îl scoase, atent să ţină fix pe masă cearşaful, cu mâna cealaltă.

— Şi, adăugă ea cu sinceriate, în timp ce-şi lăsa capul la loc pe braţe, nu-ţi face griji. Ştiu că s-ar putea să fii puţin

cam nervos, întrucât te afli pentru prima dată aici, dar nici eu nu mi-am mai făcut masaje până acum, aşa că oricum nu voi şti dacă greşeşti cu ceva.

Tucker îi privi trupul acoperit parţial. Felul în care cearşaful i se drapa peste toate curbele, contrastul accentuat între albul pânzei şi pielea aurie netedă, sugestia sânilor gingaşi apăsaţi pe masă…

Profesionalismul nu figura pe lista sentimentelor care-l încercau în acel moment.

„E ridicol” îşi reproşă el. Se apărase de unele dintre cele mai seducătoare femei de pe planetă şi făcuse schimb de intimităţi diverse cu multe altele – dintre care destule nici măcar nu vorbeau aceeaşi limbă cu a lui – şi niciodată nu se mai simţise atât de răscolit de o femeie.

O putea pune pe seama lipsei de

companie femeiască, de orice fel, din ultima vreme. După înmormântare, printre toate deciziile determinate de moartea lui Pete, care-i schimbaseră viaţa, femeile nu-l mai prea interesaseră. Nici nu plănuia acest lucru, pentru un timp, cel puţin până îşi clarifica vreo câteva lucruri.

Acum, însă, nu încăpea nicio îndoială că i se trezise interesul. Totuşi, faţă de ce anume? Asta era întrebarea la care nu găsea răspuns. Şi nici n-avea să găsească. Nu era momentul, indiferent că avea sau nu ocazia.

Cu o concentrare reînnoită asupra problemei pe care o avea literalmente în mână, îndreptă cearşaful şi începu să-i maseze umerii. Faptul că senzaţia delicată a muşchilor supli şi maleabili sub degetele lui era de ajuns pentru ca tot trupul să i se încordeze nu însemna că nu se concentra

asupra scopului unic, acela de a duce şedinţa până la capăt, a o găsi pe Lillian şi a o convinge că trebuia să găsească o altă cale de a obţine informaţiile dorite.

Conversaţie. Diversiune.

— Şi, ce te-a derminat să vii la masaj? întrebă el, prietenos. O ocazie deosebită?

— De fapt, gemenele au fost cu ideea.

Degetele lui Tucker ezitară un moment, după care îşi reluară activitatea pe laturile gâtului ei. *Gemene?* În sinea lui, râse cu jale. Uită-te la el, îi curgau balele după femeia asta ca unui adolescent cu coşuri, iar ea era măritată şi mai avea şi două gemene. *Zău că ai nevoie de o vacanţă, Morgan.* Având în vedere că părea să aibă spre treizeci de ani, cel mult treizeci şi-un pic, cel mai probabil era ca tăticul să-i fi aranjat acest mic cadou. Se

întrebă dacă tăticul era gelos. Spera din toată inima să nu fie, după care se simţi şi mai mult ca un escroc. Înşela o întreagă familie.

— Şi e mai mult o sarcină de serviciu decât altceva, continuă ea, cu vocea mai scăzută, în timp ce Tucker îi masa gâtul.

Mintea lui stătea tot la familia fericită care-i acordă mamei o recreaţie, numai pentru ca s-o pipăie un tip ce se dă drept maseur, conform unui plan prostesc de-al lui Lillian. Categoric, acela era atât începutul, cât şi sfârşitul. Imediat ce termina şedinţa.

La urma urmei, plătiseră un masaj pentru mămica, iar ea avea să plece acasă satisfăcută, chiar dacă asta însemna că trebuia să-ş petreacă următoarele trei ore sub duşul rece. Începu s-o maseze şi mai înverşunat.

— Cred că de data asta va trebui să le iert, spuse ea, după care scoase un oftat prelung care făcu pantaloii pensaţi ai lui Tucker să se întindă, indiferent cât de profesional îşi impunea să gândească.

Nu peste mult, cu vocea îngroşată, aproape somnoroasă, îl întrebă:

— Dar pe dumneata ce te-a îndemnat să te faci maseur? Ai practicat sportul, sau ce? Pari într-o formă fizică destul de bună.

— O fac, ăă, ca pe o favoare. Pentru Lillian. A fost prietenă apropiată cu mama mea.

Era destul de rău că o inducea în eroare cu privire la calificarea profesională. Se hotărâse să n-o mintă mai mult decât trebuia.

— Foarte frumos din partea dumitale. Atunci, cred că ai auzit totul despre Helga.

Helga? Un moment, fu nedumerit,

dar apoi reperă numele.

— A, Helga, da. Fosta maseuză.

— Nimeni n-a fost în stare să-i ia locul.

— Înţeleg că era foarte populară. Eu, însă, nu sunt aici decât temporar.

Lainey începu să se ridice, întorcând capul, probabil pentru a-l privi, însă el o apăsă uşor dar ferm pe spate, împingând-o la loc pe masă.

— Mare păcat, spuse ea. Cred că ţi-ai forma foarte repede un mare grup de admiratoare.

Nu şi dacă e după voia mea. Înainte ca Lainey să poată cotinua cu întrebările, Tucker aduse vorba despre ea:

— Şi dumneata, vii aici cu regularitate? N-aş vrea să par surprins. Presupuneam, numai, că toate clientele lui Lillian sunt locuitoare din Sunset Shores.

— Şi eu locuiesc aici. Stau lângă…

Răspunsul i se pierdu într-un geamăt prelung, când Tucker îi apăsă spinarea cu degetele mari, trăgându-şi-le în jos de-a lungul coloanei vertebrale, după care reveni spre umeri, cu o mişcare lentă, circulară.

— Încep să cred că le datorez Idei şi Irmei o scuză, spuse ea, cu un oftat de mulţumire.

Mâinile lui Tucker se opriră, apoi îşi reluară grăbite activitatea. Ida şi Irma? Ce fel de nume erau astea, pentru nişte fetiţe? Cel puţin, îi distrăsese atenţia dinspre reacţia de întărire trupească. Se simţea ca la parcul de distracţii, într-un carusel care-l arunca încoace şi-ncolo, smucindu-i emoţiile dintr-o parte în alta.

— Se numesc aşa după nişte rude? întrebă Tucker, după care se dojeni în

sinea sa. O fi avut el de furcă, dar Lainey suporta admirabil situaţia. Nu era nevoie s-o irite, obligând-o să apere numele de modă veche ale copiilor ei. Trecu la picioare cu masajul.

— N-am întrebat, replică ea simplu. Cu ele, ai mare noroc dacă primeşti măcar un răspuns aluziv. Deduc că încă nu le-ai cunoscut. N-au pierdut vremea, până să afle despre dumneata.

Oftă din nou, când Tucker începu să-i manipuleze încet tălpile şi degetele de la picioare.

— Însă, chiar dacă sunt nemulţumită de ceea ce fac, trebuie să spun c-am să te recomand şi lor. Eşti foarte priceput, domnule Morgan.

— Tucker, spuse el, absent.

Voia să-i maseze *copiii?* Părea inteligentă şi spirituală, fiind de la sine

înţeles că avea şi un ambalaj superb, dar mai era şi sonată.

— Ăă, nu sunt sigur, începu el încet, dar nu cred că Lillian serveşte şi, ăă, generaţia tânără.

— Generaţia tânără? ridică ea capul, rezemându-se într-o mână, pentru a-l privi peste umăr. Ce vrei să spui?

Tucker se afla prea departe, spre picioarele mesei, ca să poată opri alunecarea înceată a cearşafului, dar oricum expresia ei nedumerită îi atrase total atenţia.

— Copiii dumitale. Gemenele. Nu cred că aici sunt serviţi şi copiii.

— Copiii me…

Lainey se întrerupse, când în ochi i se ivi înţelegerea, şi izbucni în râs. Mişcarea suplimentară făcu cearşaful să alunece în jos cu o repeziciune alarmantă.

Tucker se repezi spre el, în acelaşi timp în care Lainey observă şi se răsuci, apucându-l şi ea.

Lainey se alese cu mâna plină de pânză. Tucker, cu mâna plină de… ea. Abia avu timp să conştientizee cădura plină şi fermă a sânului şi senzaţia sfârcului împungându-i palma, înainte ca exclamaţia ei să-l facă să-i dea drumul, întorcându-se cu spatele.

— Îmi… îmi prezint scuzele. Serios. Încercam doar să ţin cearşaful, să n-alunece pe…

— Zău, nu face nimic, răspunse cu sinceritate Lainey, deşi vorbea cam cu sufletul la gură.

Tucker rămase întors cu spatele.

— M-am acoperit, poţi să te întorci.

Când se răsuci, o văzu aşezată pe marginea mesei, cu cearşaful înfăşurat pe

tot trupul, ca un sarong, acoperind-o până la genunchi. Părul i se desprinsese din agrafe, revărsându-se în valuri ondulate peste umeri. Avea o expresie sinceră, dar ochii de culoare verde-închis străluceau de amuzament.

— Ei, aşa cel puţin va fi o premieră memorabilă pentru amândoi.

— Îmi pare foarte rău…

Lainey ridică o mână, după care şi-o trânti peste piept, de unde cearşaful începea să-i alunece iarăşi.

— Nicio problemă, spuse ea, cu obrajii înroşindu-i-se puţin, deşi râdea. Însă e un lucru pe care trebuie să-l ştii. Nu sunt măritată.

La vederea expresiei lui nedumerite, se grăbi să adauge:

— Vreau să spun că nu am copii. Nici gemeni, nici altcumva.

Tucker refuză să se gândească de ce îl înviora atât de mult această veste.

— Atunci, cine sunt Ida şi Irma?

— Două dintre clientele lui Lillian. Sunt gemene identice. Şi mai au şi optzeci şi doi de ani.

După ce reluă rapid în minte schimbul de replici, Tucker chicoti, gândindu-se la conversaţia care, fără ştirea vreunuia dintre ei, păruse un joc „cine se prinde primul”.

— Mi-ai făcut-o.

Lainey râse şi ea.

— Fără înteţie. Niciun moment nu mi-a trecut prin cap că ai crede…

— A fost vina mea, o întrerupse el ridicând mâna, după care continuă, aparent fără să-şi poată şterge zâmbetul de pe buze: deci, ele te-au trimis aici, hmm?

Fu mulţumit să vadă că tachinăria lui o făcu să zâmbească.

— Apa, aerul şi fraierul. Ar fi trebuit să m-aştept.

O spusese în glumă, dar nuanţa de vulnerabilitate îi trezi lui Tucker curiozitatea.

Pentru moment, lăsă deoparte întrebările. Avea de aflat lucruri mai urgente, ca de exemplu numele ei.

— Şi în ce relaţii eşti cu gemenele? Strănepoată, nepoată de soră, cum?

— A, îmi sunt cliente. Mă rog, ale mătuşii mele Minerva, de fapt.

— Vrei să spui că eşti nepoata Minervei? De la braseria de-alături?

Surâsul ei se şterse puţin, în timp ce-i studia chipul.

— În carne şi oase. Sunt Madelaine Cooper, dar majoritatea oamenilor mă

numesc Lainey.

Întinse mâna, după care şi-o retrase brusc, ca să-şi ţină prosopul.

— Scuză-mă

Obrajii i se îmbujorară din nou, dar continuă neintimidată:

— Şi, în ciuda planurilor păcătoase ale surorilor Armbruster, sunt încântată de cunoştinţă, Tucker. Crede-mă. Şi nu-ţi face griji, n-am să suflu o vorbă despre… Mă rog, ce vreau să spun, n-am să mă plâng. De fapt, continuă ea cu un râs nervos, m-am simţit minunat. Adică, ai nişte mâini extraordinare şi… Vai de mine, gemu ea, lăsând bărbia în piept.

Amuzat şi mai intrigat decât crezuse că putea fi, o privi cum trăgea adânc aer în piept, pentru a-şi regăsi calmul, ridicând apoi din nou capul.

— Nu vreau să-ţi pun în pericol

slujba, spuse ea, cu un calm admirabil. Ai un real talent.

Pe aceste ultime cuvinte, lui Tucker i se păru că auzea un oftat stăpânit, dar continua să-l frământe gândul că aceea era nepoata Minervei şi una dintre puţinele persoane care-l cunoşteau pe individul cel misterios.

Capitolul 3

— Şase dolari livra, Sam? Asta-i hoţie curată, protestă Lainey, privind încă o dată galantarul cu caracude. Poate avea să aleagă plătica. Mătuşa Minnie n-ar fi fost deloc încântată.

— Cinci nouăzeci şi nouă, o corectă Sam, după care, văzând-o cum îşi arcuia sprâncenele, ridică o mână. Dar, pentru

tine, s-ar putea să fac o reducere specială. Cinci cincizeci.

Lainey îi susţinu câteva secunde privirea sinceră, ştiind că mai mult n-avea să lase din preţ. La fel ca ea, Sam era originar din Philly. De când auzise de la Minerva că nepoata ei avea acelaşi oraş de baştină, îi purta lui Lainey o afecţiune deosebită. Desigur, Sam îşi manifesta tandreţea în felul său unic.

— Tot hoţie se cheamă că e, Sam. Aş putea să mă duc la Fred, pe strada cincizeci, şi să…

— Escrocul ăla nu ştie să deosebească un file de rechin de un somon. Să nu cumperi de la el.

Arăta potrivit de indignat, dar lui Lainey nu-i scăpă licărirea din ochii lui. Ştia să admire talentele la tocmeală.

— Fă bine şi cumpără de-aici, altfel

am să-i spun scumpei tale mătuşi că nepoata ei îi hărţuieşte pe cel mai bun furnizor al braseriei.

Lainey îşi încrucişă braţele pe piept, distrându-se de minune.

— Cine crezi că m-a trimis aici?

Sam chicoti:

— Şi ai învăţat cu cei mai buni profesori. Să nu uiţi niciodată.

— Crezi că m-ar lăsa? replică Lainey, cu un zâmbet răutăcios. Şi acum, în legătură cu caracudele astea subnutrite pe care încerci să mi le împingi…

Cu ochii licărindu-i, Sam îşi şterse mâinile pe nelipsitul său şorţ.

— Cinci dolari în cap. Da’ iei şi nişte plătici. Spune-i mătuşă-tii că sunt delicioase, umplute cu creveţi.

— S-a făcut. O să am nevoie de patru livre de creveţi tigraţi. Şi să nu-ncerci să-

mi strecori şi vreunul din ăia mici.

Clătinând din cap, Sam oftă ca şi cum ar fi fost teribil de ofensat, apoi se întoarse spre camera din fund.

— Vin imediat. Ai grijă să nu faci vreo dandana.

Lainey îşi dădu ochii peste cap, zâmbind spre spatele lui care se îndepărta. Părinţii ei muriseră când ea avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, astfel încât Conrad şi mama lui rămăseseră singurele ei legături cu oraşul natal. Deşi nu-i era dor de oamenii pe care-i lăsase în Philly, lui Lainey îi lipsea oraşul propriu-zis. Mirosurile, sunetele, culoarea şi vibraţia lui. Sam îi restituise o parte dintre ele. Fie şi numai pentru acest lucru, i-ar fi plătit cei cinci dolari şi nouăzeci şi nouă de cenţi pe jumătatea de kilogram. Evident, mai curând ar fi murit

decât să i-o spună.

Zgomotul unor aplauze încete din spatele ei o făcu să se întoarcă.

— Tucker.

La salutul ei nu tocmai entuziast, Tucker răspunse înclinând scurt capul.

— Madelaine. După cum l-ai învârtit pe bătrânul Sam, aş jura că eşti nepoata lui Lillian, nu a Minervei.

— Lainey, îl corectă ea automat, nu prea surprinsă că-l vedea. Avusese presimţirea ciudată că urma să apară, la un moment dat. Totuşi, se mira că nu-i simţise prezenţa în spatele ei. Tocmai intensitatea acestei senzaţii o făcuse să întoarcă toată după-amiaza capul.

Îşi alungă cu hotărâre toate amintirile îmbătătoarei dimineţi petrecute la mult prea dispusa discreţie a acelor mâini talentate. Totuşi, plăcerea retrăită o

umplu toată cu piele-de-găină. Speră ca Tucker să nu observe. Într-o viaţă marcată de alegeri impulsive, Tucker Morgan era o altă decizie proastă aşteptând să fie luată. Dar nu şi de data asta. Nu de ea.

Îi adresă un zâmbet pe care-l spera sigur de sine şi nu exagerat de prietenos.

— Ce te aduce la Sam?

— Tu.

Niciodată nu mai auzise o asemenea intensitate comprimată într-un singur cuvânt scurt. Inima îi sări peste o bătaie, fără permisiunea ei. Ar fi trebuit să se aştepte la abordări directe din partea lui, dar recunoscu în sinea sa că niciun fel de pregătiri în avans nu i-ar fi produs o reacţie aşa de promptă. Conrad şi Charlie dovediseră cu prisosinţă că trebuia să-şi înfrâneze impulsurile, nu să şi le încurajeze. După despărţirea de Charlie,

jurase să chibzuiască întotdeauna temeinic şi raţional, fără să se mai repeadă. În dimineaţa asta avusese o mică scăpare, dar acum revenise, cu hotărâre, pe drumul cel drept.

Îşi arcui buzele într-un zâmbet acru.

— Ce direct mă iei. Sau ai o scuză convenabilă?

— Am nevoie de vreo scuză? ripostă el, propriul său zâmbet dând clar de înţeles că se distra copios.

La fel se distra şi ea. Simţea că drumul devenise o idee mai nesigur. *Mai repede, Sam,* îl imploră ea, în tăcere, *calc pe un teren periculos.*

— Cred că nu. Vorba aia, arătă ea veselă spre interiorul magazinului lui Sam: e o piaţă liberă.

Privirea lui rămase neabătută.

— Dar te-ai simţi mai bine dacă aş

inventa una, nu-i aşa?

Încercarea de a-l învinge pe Tucker cu propriile lui arme era în cel mai bun caz cutezătoare.

— Probabil, spuse ea. Cred că viaţa ar fi mai uşoară dacă oamenii şi-ar exprima mai direct dorinţele. Din câte am trăit eu, de obicei se întâmplă tocmai invers, şi cu toate că încerc să progresez, încă mai sunt ocazional vinovată de acelaşi lucru. Dar, în spiritul auto-îmbunătăţirii, voi mai da un exemplu, chiar acum. Spune-mi, domnule Morgan, ce anume doreşti de la mine?

Tucker bătu încet din palme.

— Nu-i rău, ca început. Şi mai păreai şi atât de pudică. Frumos lucrat.

— Soacra mea s-ar urca pe pereţi, să afle că mă consideră cineva pudică. În ciuda încercărilor ei exhaustive de a mă

modela, a jurat că „pudic” e un adjectiv care nu poate fi folosit niciodată asociat cu Madelaine Marie Maitland.

În locul chicotitului la care se aşteptase Lainey, privirea lui deveni şi mai pătrunzătoare. Ar fi fost gata să jure că simţea tensiunea crescută din atmosferă. Mirosul de peşte, îşi spuse ea. Emanaţiile toxice ale peştelui.

— Parcă spuneai că nu eşti căsătorită.

— Nu sunt, răspunse ea, revenind cu atenţia la crustaceele în dungi albe şi negre. Am divorţat. Din nou sunt vechea şi simpla Lainey Cooper.

— Nu ai nimic simplu. Şi eşti modelată de minune, dacă vrei să-mi ştii părerea. Probabil că fosta ta soacră nu e o judecătoare de caractere prea rafinată.

Imaginea expresiei îngrozite care ar

fi deformat înfăţişarea mândră şi manieratăă, întreţinută atât de scrupulos de Agatha Maitland, la auzul unui asemenea verdict personal, o făcu pe Lainey să-şi înăbuşe un hohot de râs. Neluând în seamă complimentul, dar intrigată de siguranţa cu care îşi pronunţase Tucker sentinţa, abandonă fascinaţia la adresa crevetelor. Îşi îndreptă spatele şi se întoarse.

— Şi ar trebui să presupun că dumneata eşti?

— A fost, mai mult sau mai puţin, meseria mea.

— Cunoaşerea caracterului unei persoane îţi influenţează modul de a o masa, domnule Morgan?

— Tucker. Şi nu mă refeream la masaje. Ţi-am spus, ai fost prima mea clientă. Dintotdeauna. Este o, ăă,

schimbare recentă de carieră în viaţa mea.

— Ai dreptate, te afli aici ca s-o ajuţi pe Lillian.

Schimbul de replici cu Tucker putea fi la fel de distractiv pe cât era cu Sam, atâta vreme cât nu-l lua prea în serios. Deşi adrenalina care-i pompa prin vene în acel moment îi crea o senzaţie cu totul diferită de satisfacţia economisirii unui dolar la livra de caracudă.

— Şi înainte ce carieră ai avut, care-ţi cerea să emiţi judecăţi la minut despre caracterele oamenilor?

Zâmbetul lui era întru totul prea dezarmant. Lainey simţea că drumul o lua în pantă şi se străduia să ţină bine de volan. Deşi, susţinea mica ei voce interioară, dacă Tucker venise în oraş doar pentru un timp, ce rău putea fi într-un mic şi simplu flirt?

Simplu? îşi înăbuşi un chicotit auto-ironic. Nu trăsese mai adineaori concluzia că nimic nu putea fi simplu, nici în flirturi, nici în orice altceva, când era vorba de Tucker Morgan? Privirea i se abătu fugar spre rechinul împăiat de pe peretele din fund. Un memento foarte vizual, ca să nu mai spună cât de oportun apărut, al motivelor pentru care nu era bine să se joace cu peştii cei mari.

— S-ar putea spune, cred, că am fost bodyguard profesionist, răspunse el.

Bodyguard? Cum nu se poate mai bine! zăngăniră hormonii ei. Şi mintea o trăda, proiectându-i secvenţe color cu Kevin Costner şi Whitney Houston, în timp ce Lainey derapa spre marginea drumului, scăpând volanul de sub control. Îşi încrucişă braţele peste sânii deveniţi dintr-o foarte sensibili şi, după toate

probabilităţile, extrem de bătători la ochi.

— Bodyguard?

Făcu o încercare discretă de a-şi înghiţi nodul din gât.

— Gardă de corp, deci?

Găsi că era imposibil să nu contemple corpul cu ajutorul căruia le protejase pe ale altora. Ochii lui albaştri licăreau, când ai ei regăsiră drumul spre chipul lui. Nu avea cum să-şi ascundă roşeaţa inensă pe care o simţea strecurându-se în sus pe gât.

— Mhm, făcu Tucker. Cu plată şi toate formalităţile.

— De ce ai renunţat? Vreau să zic, de ce ai trecut de la protejarea corpurilor la masarea lor?

Putea fi doar o iluzie, însă ochii lui părură să-şi piardă o parte din strălucire, iar zâmbetul arătă dintr-odată cam forţat,

mai puţin natural.

— Iartă-mă, se grăbi ea să adauge. Nu e treaba mea.

Tucker ridică din umeri, cu unda de ezitare dispărută.

— Mă rog, ai vrut să ştii, ai întrebat. M-ai luat direct, nu?

— Uneori, confund atitudinile directe cu lipsa de politeţe.

— Iar ne-am întors la problema pudorii. Poate că de-asta i-a fost atât de greu fostei tale soacre să-ţi transmită conceptul.

— A, pentru ea lipsa de politeţe era o adevărată ştiinţă. Dar reuşea s-o manifeste atât de manierat, încât puţini erau cei care ar fi îndrăznit s-o ia la rost.

— Înţeleg că te-ai numărat printre acei puţini.

Lainey râse scurt.

— Într-adevăr. Una dintre cei puţini, mândri şi dezmoşteniţi.

— Pari să te descurci de minune fără formidabila familie Maitland.

— E o chestiune de opinie, replică ea neguros, apoi zâmbi. Totuşi, cu tine sunt întâmplător de acord. Voi trece peste faptul că nu mă cunoşti foarte bine.

— Ceea ce ne aduce la vechea întrebare. Sau ar fi mai bine s-o numim cerere directă?

Ochii ei se îngustară.

— Şi anume?

— M-ai întrebat de ce mă aflu aici. Sunt aici fiindcă nu te cunosc foarte bine şi aş dori să remediez situaţia.

Ridică mâna, preîntâmpinându-i răspunsul.

— Ştiu că eşti ocupată, de-asta am venit la magazinul lui Sam.

— Ca să mă cunoşti mai bine în timp ce cumpăr peşte?…

Se întrerupse, în timp ce-i venea altă idee.

— Şi de fapt, cum ai ştiut că aveai să mă găseşti la Sam?

— I-am menţionat lui Lillian că aveam de gând să trec pe la Minerva, la prânz, iar în decursul conversaţei ea mi-a pomenit ceva despre faptul că azi cumperi peşte de la Sam.

Nu era tocmai adevărat dar, una peste alta, Lillian era sursa lui de informaţii despre Sam, aşa că nu se simţea chiar ca un mincinos ordinar.

— Deci, ai venit aici ca să… ce?

Ca să te interoghez despre relaţia ta cu un băbat care pare să fie implicat în nişte afaceri necurate cu mătuşa ta. Acesta ar fi putut să fie răspunul direct,

dar Tucker era destul de sigur şi că nu i-ar fi obţinut informaţiile de care avea nevoie. Şi, dacă tot hotărâse să fie sincer, cel puţin faţă de sine însuşi, nu era singurul motiv pentru care o urmărise până acolo. Pur şi simplu, Lainey Cooper îi plăcea. Mult.

— Ca să petrec puţin timp liber cu o femeie care mă intrigă. Cum ţi se pare, ca probă de sinceritate şi stil direct?

Adăugă repede:

— Fără formalisme, Lainey. În fond, suntem în piaţa de peşte.

— Dar nu există vreun cod profesional, sau aşa ceva, în legătură cu relaţiile dintre maseurii profesionişti şi clienţii lor?

— Adică, a se împrieteni în afara programului?

Începea să-şi dorească să nu fi

acceptat nici în rupul capului s-o ajute pe Lillian, şi cu atât mai puţin în rolul de maseur. Era abia prima zi şi deja se încurca prea mult în iţele înşelătoriei. Desigur, altfel n-ar fi cunoscut-o pe Lainey – sau, cel puţin, nu în împrejurări atât de interesante.

Tucker habar n-avea care era codul deontologic al maseurilor.

— Plănuiai să-ţi programezi şedinţe regulate cu mine?

— Nu, de fapt nu plănuiam deloc să…

La vederea expresiei lui prefăcut-lezate, se grăbi să adauge:

— Nu vreau să spun că n-ar fi minunat. În fond, ţi-am mărturisit cât de mult mi-a plăcut.

Dacă era posibil, gâtul i se înroşi şi mai intens. Gemu, apoi îşi mută privirea. Lui Tucker i se păru c-o auzi murmurând

ceva din care înţelese doar cuvintele „puţin spus”, în timp ce se întorcea cu spatele spre el.

— Lainey, spuse el cu blândeţe. N-am vrut să te pun într-o situaţie jenantă. Dacă te ajută cu ceva, ţi-aş putea explica foarte amănunţit ce impresie mi-a făcut şedinţa noastră de dimineaţă.

Sau, la o adică, impresia pe care i-o făcea întâlnirea din acel moment, adăugă el în gând.

— Nu, serios, nu e necesar, trase ea aer în piept, retrăgându-se cu câţiva paşi, până când o opri galantarul cu peşte. Vreau să spun că, fie şi dacă nu te voi mai întâlni niciodată pe plan profesional, nu cred că… se cuvine că eu… ca noi să…

— Te-ai simţi crispată, întâlnindu-te cu mine, din cauza condiţiilor în care te-am cunoscut, asta-i ideea?

Lainey oftă cu uşurare.

— Exact asta e.

Râse jenată, dar Tucker observă că se relaxase.

— Mă bucur că ai înţeles.

* * *

Peste zece minute Tucker ieşea din magazinul lui Sam, cu o jumătate de kilogram de creveţi tigraţi mijlocii, la un preţ foarte avantajos. Îi lăsase în urmă pe femeia care, oricât se admonesta în sinea lui, îl fascina de mama focului, şi pe prăvălierul băgăreţ despre care era gata să parieze că se bucura de o mare popularitate într-un oraş plin de cucoane a căror distracţie favorită era, fără îndoială, bârfa. Oftă. La naiba, probabil că, până la apusul soarelui, Sam avea să-i declare

căsătoriţi şi cu trei copii.

Când ajunse la uşa din spate a braseriei, Lainey aproape că se împiedică de bastonul Idei. Plasa cu caracude se clătină precar deasupra cutiei grele de carton, plină cu gheaţă şi fructe de mare, pe care i-o împachetase Sam. Se chinui să intre pe uşă, abia reuşind să ajungă până a tejghea.

— Ei, era şi timpul, spuse Irma, aşezată pe taburetul de lângă uşile batante care dădeau spre salonul din faţă al braseriei.

— Ia-ia, Irma! interveni Ida, sunetul vocii ei localizând-o pe scaunul metalic de lângă uşa din dos.

Cu un mormăit, Lainey săltă cutia pe tejghea, apoi se întoarse spre cele două gemene, înlăturându-şi părul de pe frunte.

— Doamnelor, le salută ea. Domnule Max, adăugă, dând din cap spre căţelul care o privea din geanta Irmei, ca să mai tragă de timp. De ce nu sunteţi în faţă, ca să vă savuraţi cafeaua şi plăcinta?

De parcă n-ar fi ştiut. Amânase cât de mult putuse, pierzându-şi timpul pe care nu-l avea, cu speranţa că până acum aveau să se lase păbugaşe. N-ar fi trebuit să fie atât de naivă. Nu-i fusese de-ajuns pentru o zi calvarul de a avea de-a face cu Tucker – şi încă, de două ori?

Le privi expresiile hotărâre. Se părea că nu.

— O bucăţică de plăcintă dacă mai mănânc, va trebui să mă-ntorc la şedinţele de aerobic Senior Stomp ale lui Bunny Macafee, boscorodi Irma. Doamne, nu pot s-o sufăr pe femeia aia. Şi-ar fi cazul să-i spună cineva că e de-a dreptul

dezgustător s-o vezi pe una de vârsta ei arătându-şi picioarele învelite în spandex.

— Cred că tu i-ai şi spus-o, interveni Ida. Chiar înainte de a te fi dat afară din clasă pentru nesupunere.

Irma fornăi pe nas.

— Trebuia să se facă sergent în armată. Mă mir că încă n-a căzut nimeni mort acolo, de inimă.

— Şedinţele ei nu-s chiar aşa de istovitoare, replică Ida.

— Eu vorbeam de suprasarcina de zahărină.

Se întoarse spre Lainey, care făcea eforturi să nu râdă.

— Ai auzit-o? Parc-ar fi zâna dulciurilor tratată cu heliu.

Lainey o cunoscuse pe Bunny. Era vag prietenă cu Minerva şi clientă a lui Lillian, trecând uneori pe la braserie. Iar

în cazul de faţă, Lainey îi dădea dreptate Irmei. Bunny avea o voce ascuţită ca a lui Minnie Mouse şi era o maniacă a renaşterii prin fitness, care nu pierdea nicio ocazie de a-i ţine lui Lainey predici despre dezastrele gramelor de grăsime. Aproape o acuza pe Minerva că asasina populaţia din Sunset Shores, pentru că nu făcea nicio modificare în menu. Mătuşa Minerva o refuzase demult, dar Lainey se afla în oraş de mai puţin de-o lună când Bunny se năpustise asupra ei ca un vultur la o jivină strivită pe şosea. Binecuvântată fie inima bună a Minervei, însă Lainey nu ştia cum era în stare s-o suporte pe individa aia.

— Am auzit-o, îi spuse ea Irmei. Şi sunt întru totul de acord cu dumneata. Deşi trebuie să-i recunosc o calitate.

— Care? întrebară simultan

gemenele.

— Arată mai bine în dres decât mine.

Irma pufni.

— Asta, numai fiindcă i-a smuls lui Lillian numele chirurgului ei plastic. Mă mir că ăla nu s-a retras din activitate, să trăiască pe picior mare numai din banii de la ea.

Capitolul 4

Fără tragere de inimă, Tucker deschise uşa braseriei. Discuţia sa cu Lainey în după-amiaza zilei precedente, nu decursese tocmai conform planului. Dar, în fond, când era vorba de mătuşa Lillian, rareori se întâmpla aşa ceva.

Scoase un mic oftat de uşurare când zări în spatele tejghelei o femeie mai

vârstnică, probabil Minerva. Poate că zeii se înduraseră de el, făcând ca Lainey să fie plecată după cine ştie ce provizii.

— Ei, bună ziua, îl salută cu căldură Minerva. Era scundă şi agreabil-trupeşă, într-un mod care spunea multe despre talentele ei culinare. Părul brunet, doar vag vârstat cu argintiu, îi stătea strâns într-un coc voluminos, şi purta o rochie albastră simplă, cu şorţ alb legat pe deasupra. Îl primi cu zâmbetul pe buze, în timp ce termina de aranjat felii de tort pe un piedestal cu platouri, de modă veche. Avea o dâră de făină pe obraz, iar pe pieptarul şorţului, o pată ce părea glazură de ciocolată.

Cu totul diferită de mătuşa Lillian, reflectă Tucker. Minerva arăta ca o bunică tipică. Genul de femeie, probabil, care le dădea de mâncare tuturor câinilor

vagabonzi. Genul care avea şanse să creadă până şi cea mai cusută cu aţă albă poveste. Genul de femeie care putea fi atrasă într-o escrocherie fiindcă era prea bună la inimă ca să vadă minciunile, în locul adevărului.

De fapt, nici nu ştiuse la ce să se aştepte. Istorisirile lui Lillian din ultimii câţiva ani nu-i lăsaseră o impresie permanentă în fişierele memoriei. Acum îşi dădea seama că, din moment ce Minerva era cea mai apropiată prietenă a lui Lillian, prevăzuse o femeie mai… în fine, mai asemănătoare cu mătuşa Lillian. O singură privire era de ajuns pentru a şti că avea de-a face cu un caz real de atracţie a contrariilor. Nu era nevoie de investigaţii detectiviste pentru a înţelege de ce era Lillian atât de îngrijorată. Minerva era o fraieră cu patalama la

mână, invitând pe oricine s-o tragă pe sfoară.

Tucker nu ştia dacă să geamă, ca efect al porţiei suplimentare de vinovăţie, sau s-o îmbrăţişeze consolator pe Minerva, spunându-i că avea să le rezolve el pe toate. Imboldurile de a le face pe amândouă erau la fel de puternice. Se mulţumi să găsească un loc la bar şi să ceară o cafea.

— Amară? întrebă ea, amabilă. Sau preferaţi dulce?

Ava ochii căprui, observă Tucker spre deosebire de ai nepoatei sale. Îşi amintea cu o limpezime tulburătoare ochii aceia verzi, spuziţi cu auriu. Ochi de pisică.

— Mai bine amară, răspunse el clipind, pentru a şi-o alunga din minte pe Lainey.

Minerva îl mai studie o secundă, dar

ochii ei scăpărători nu dezvăluiau nimic altceva decât o ospitalitate cordială.

Şi ce altceva se mai citea în ei? se întrebă el, cu dezgust. Că-şi dădea seama cum îl făcea să se foiască pe scaun un singur gând la nepoata ei? Coborî privirea, puţin cam prea grăbit, în timp ce Minerva împingea în faţa lui cana mare, de ceramică. N-avea niciun rost să rişte. O singură băgăreaţă era de ajuns. O fi arătat Minerva ca o bunicuţă bună la inimă, dar Tucker nu se îndoia că în trupul ei exista mai mult de o singură celulă pusă pe asemenea combinaţii. Avea o nepoată nemăritată. Amestecul în vieţile altora era de la sine înţeles.

— Dumneata trebuie să fii Tucker, spuse ea, în timp ce ştergea tăblia tejghelei. Mă întrebam dacă ne vei face o vizită.

Prudent, ridică ochii, dar expresia Minervei era absolut nevinovată.

— Abia ieri am început să lucrez.

Ar fi trebuit să aştepte un moment când braseria era mai plină. Acum, el era singurul client. Putea să jure că taburetul i se încălzea din ce în ce, sub privirea neabătută a Minervei.

— Şi presupun că eşti deja ocupat, replică ea, cu bună dispoziţie. Cel puţin, dacă e s-o cred pe Lainey. A spus că le vei face pe doamnele de la noi să uite cu totul de Helga.

Lainey îi vorbise despre el? Cu un energic brânci mintal, împinse în lături orice întrebări pe care ar fi fost tentat să le pună.

— Sunt măgulit să aud, zâmbi el.

O înghiţitură de cafea îl încălzi şi mai mult.

Minerva se opri în faţa lui.

— Mă scuzi că o spun, dar dacă ai mâinile la fel de iscusite pe cât de bine arăţi, cred că până la sfârşitul săptămânii ţi se vor ocupa toate orele din program.

Tucker abia reuşi să nu se înece cu cafeaua. Acum înţelegea perfect de ce erau prietene atât de bune Minerva şi Lillian.

— Păi, ăă…

Se opri ca să-şi dreagă glasul. Ochii Minervei scânteiau atât de inocent, dar Tucker începea să-şi revizuiască părerea despre cine era cel mai naiv din doi. Îşi petrecuse ani de zile luând măsuri pentru ca la cei pe care era însărcinat să-i protejeze să nu ajungă cine nu trebuia, ascuţindu-şi ca briciul talentele de observator şi judecător al caracterelor. Rareori aprecia greşit pe cineva. În cazul

de faţă, orbirea îi era cauzată, probabil, de subiectivismul dorinţei.

— Nu fac decât s-o ajut temporar pe Lillian.

— Am auzit, îl bătu ea pe dosul mâinii. Dar îmi pun capul că, dacă începi să fii asaltat de cliente, Lillian are cincizeci la sută şanse de a găsi o cale ca să te păstreze.

— Bine măcar că-mi acordaţi jumătate din şanse, replică el sec.

Minerva îi umplu până sus cana cu cafea.

— A, îmi închipui că dacă e cineva în stare să-i dea de furcă lui Lillian, dumneata ai fi acela.

Tucker mai luă o înghiţitură, în timp ce asimila şi acest comentariu. Tonul Minervei fusese cald şi sincer. Atunci, ce insinua? îşi dădea deja seama că Minerva

era mult mai ageră decât lăsa să se întrezărească personaliatea ei de gospodină, dar ştia oare cu cine avea de-a face în realitate?

— Habar n-am ce-a putut spune Lainey despre mine, ca să vă faceţi părerea asta, afişă el cel mai fermecător zâmbet de care era în stare. Dar o voi lua ca pe un vot de încredere.

Minerva surâse şi ea, cu ochii mai inocenţi ca oricând. Tucker se pregăti pentru un răspuns dificil.

— Nu vreau să par critică, dar Lainey n-a fost întotdeauna cea mai bună judecătoare de caractere, în privinţa bărbaţilor. După fiascoul cu Charlie, a luat hotărârea – înţeleaptă, dacă vrei să-mi ştii părerea – să se detaşeze, să-şi analizeze greşelile şi să descopere ce anume o bagă mereu în belea. I-am spus că are nevoie de

mai mult timp pentru a chibzui temeinic la toate. Până şi iepuroii au mai multă răbdare decât Lainey a noastră. Sigur, dumitale a reuşit să-ţi reziste – deşi numai Dumnezeu ştie de ce a ales tocmai acest moment ca să-mi pună sfatul la încercare.

Îl măsură cu privirea din creştet până-n tălpi, făcându-l să se fâţâie pe scaun, apoi clătină din cap, cu un oftat.

— O iubesc din toată inima, dar fata asta n-are deloc noţiunea timpului.

Tucker nu era tocmai sigur, dar bănuia că tocmai i se făcuse un compliment. Nu că ar fi contat cu ceva. Se afla acolo ca s-o scoată pe Minerva din necazul în care intrase, indiferent despre ce anume era vorba, nu ca s-o impresioneze, pe ea *sau* pe nepoata ei, cu privire la calităţile sale de posibil partener de viaţă.

Minerva îşi dădu repede cu mâna peste păr, netezind la loc câteva şuviţe care-i căzuseră peste obrajii durdulii.

— Am spus ceea ce-am spus fiindcă Lillian are încredere în dumneata, altfel nu te-ar fi angajat. Aşa ceva contează mult în ochii mei. Lillian nu angajează pe nimeni dacă nu e cât se poate de bun. Susţine că e prea bătrână ca să-şi mai modifice temperamentul.

Râsul ei era la fel de bogat şi plin ca ea însăşi.

— Cred că îi place pur şi simplu să-şi menţină foarfecele ascuţite, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Tucker se pomeni râzând împreună cu ea. Înţelegea afecţiunea pe care i-o purta Lillian. Era imposibil să n-o simpatizezi pe Minerva Cooper.

Undeva în spate, la bucătărie, se auzi

un semnal sonor. După ce-i turnă cafea în cană, Minerva puse ibricul pe plită şi se grăbi să treacă în spate, cu tava goală pe care adusese tortul, lăsându-l pe Tucker cu cafeaua şi gândurile lui. Se părea că runda întâi luase sfârşit.

Oftând resemnat, se aplecă puţin mai aproape de uşile batante, socotind că avea timp să se îndepărteze până la o distanţă sigură, aparent inofensivă, dacă o auzea revenind.

— Oftezi după un post de bucătar la minut? se auzi o voce seacă din spatele lui.

Lainey. Tucker se răsuci în loc, ţinând cafetiera departe de trup, în timp ce cafeaua se revărsa peste margine. Înjură când lichidul fierbinte îi opări degetele, şi întinse repede mâna să pună cafetiera pe tejghea.

— Aveţi pe-aici nişte şerveţele de hârtie? întrebă el, în loc de răspuns. Poate că, dacă întârzia destul cu ştersul cafelei vărsate, avea să găsească o explicaţie plauzibilă. N-avea idee de cât timp stătea Lainey în spatele lui, dar probabil că de destulă vreme pentru a-i zădărnici scuza cu cafeaua.

— Sub tejghea, pe raftul de sub vitrina cu prăjituri.

— Mulţumesc.

Fusese atât de adâcit în gândurile despre ea, încât niciun auzise clopoţeii de la uşă. Faptul de a fi prins cu mâţa-n sac nu era deloc bine prevestitor pentru incipienta sa carieră de detectiv; ceea ce, excepţie făcând afecţiunea şi grija pentru Lillian, nu-l deranja câtuşi de puţin.

Şterse duşumeaua până îşi putu vedea chipul oglindit în ea, fără a se fi

apropiat nici cu un pas de o explicaţie credibilă. Va să zică, o rasolise. Strălucita lui strategie la zi. Se ridică şi mai consumă două secunde aruncând ghemotocul de şerveţele ude în coşul de gunoi.

— Te-ai ars rău la mână?

— Doar o arsură minoră, răspunse el.

Lainey coborî de pe scaun şi-i luă mâna într-a ei. După un examen rapid, care-i lăsă alte părţi ale trupului mult mai inflamate, îi dădu drumul.

— Am exact leacul potrivit.

— Crede-mă, nu e…

Se întrerupse. Lainey îi oferea un răgaz de care ar fi fost mai înţelept să profite.

— Mulţumesc, ţi-aş fi recunoscător.

Lainey deschise zăvorul şi intră în spaţiul de după tejghea, devenit dintr-odată foarte strâmt. Tucker o privi tăcut

cum lua una dintre micile cutii metalice cu condimente înşirate pe masa îngustă de pregătire din lungul peretelui care despărţea salonul braseriei de bucătărie. Turnă într-un vas sucul din cutie şi se întoarse spre el.

— Poftim.

— Credeam că te referi la aloe sau o alifie contra arsurilor.

— Asta-i şi mai bună.

Nu era nevoie să miroasă conţinutul, văzuse ce se afla în cutie încă dinainte ca Lainey s-o fi golit. Sceptic, privi lichidul verde deschis, apoi pe ea.

— Zeamă de murături?

Lainey zâmbi a încurajare.

— Da. Nu întreba nimic, scufundă-ţi doar mâna înăuntru. Şi repede, are efect mai bun dacă o aplici imediat.

— Cum spuneţi dumneavoastră,

domnişoară doctor.

Fu nevoit s-o facă treptat, dar efectul fu instantaneu.

— Uluitor. Îţi mulţumesc.

Lainey ridică din umeri şi-i dădu un prosop umed ca să-şi şteargă mâna.

— Înveţi multe când lucrezi în domeniul culinar. Minerva e o mină de aur a remediilor homeopatice ca ăsta.

— O comoară la casa omului.

Numai la mătuşa Minerva nu se gândea.

După ce făcu ordine, Lainey se rezemă de tejghea.

— Şi-acum, după ce am terminat ordinea şi curăţenia, eşti atât de bun să-mi spui şi mie ce căutai aici?

Un nou gong se auzi în mintea lui. Runda a treia. Privind-o în ochii aceia de pisică, deloc liniştitori, îşi spuse că poate

ar fi preferat totuşi o repriză cu Minerva. Ce naiba, mătuşa ei s-ar fi putut alia cu Lillian, iar el tot ar fi avut şanse mai mari decât în confruntarea de acum.

Trebuia să facă măcar o încercare.

— Eram îngrijorat pentru Minerva.

Domnule Tucker, îşi spuse, *devii un adevărat maestru în deformarea adevărului.*

Ochii lui Lainey se adumbriră imediat de îngrijorare.

— I s-a-ntâmplat ceva? E bine?

Dădu să treacă pe lângă el, dar Tucker o prinse uşurel de braţe, ţinând-o pe loc.

— E bine. N-am vrut să te sperii. Iartă-mă. E în spate.

O studie fără ascunzişuri. „Cine eşti tu, Lainey Cooper, şi de ce nu mi te pot scoate din cap?” îi venea să strige.

Conform Minervei, era o fiinţă care nu avea răbdare şi lua decizii pripite. Toate acestea puteau fi adevărate, conchise Tucker, dar această Lainey Cooper din faţa lui avea şi o anumită forţă interioară, un intelect ascuţit şi o inimă mare şi generoasă. O combinaţie destul de atrăgătoare, după părerea lui, trecând peste toate cusururile. Hotărârile prea grăbite nu erau neapărat negative, mai ales când aveau la bază grija şi preocuparea faţă de alţii. Iar nerăbdarea putea constitui o temelie solidă pentru a motiva pe cineva să treacă la fapte.

Mişcarea neaşteptată a uşilor batante îi făcu să se îndepărteze aproape dintr-o săritură. Minerva năvăli din bucătărie şi, dacă se miră să-i vadă pe amândoi în spatele tejghelei, n-o arătă prin nimic.

Observând-o mai atent, Tucker constată că avea o luminiţă în privire. Îngustă ochii, bănuitor. De fapt, cine pe cine spiona?

— Ei, vă mulţumesc amândurora că mi-aţi ţinut locul aici, spuse Minerva, în timp ce punea cafetiera la loc pe plită şi clătea la chiuvetă vasul în care fusese turnată zeama de murături; îşi şterse mâinile cu un prosop curat, întorcându-se spre ei. Sigur, n-am idee ce cauţi aici în ziua ta liberă, îi spuse ea lui Lainey, după care îi adresă lui Tucker cel mai cald zâmbet de bunică al ei, făcându-l să reziste unui îndemn de a se îndrepta de spate. E aşa de scumpă, dar habar n-are cum să se destindă.

Lainey începu să protesteze, însă Minerva vorbi mai departe.

— După câte spune Lillian, nici

dumneata nu te pricepi, adăugă ea, descurajând zâmbetul fudul al lui Tucker, ceea ce o făcu pe Lainey să râdă afectat. Aşa că, de ce nu vă faceţi o favoare, ieşind afară să vă bucuraţi de razele soarelui? Veţi avea timp destul să staţi în casă, când o să fiţi bătrâni şi zbârciţi ca mine.

Înainte de a găsi o soluţie pentru a o opri, Tucker se pomeni stând lângă Lainey, pe trotuarul din faţa braseriei.

— Ne-a dat pe uşă afară, spuse el.

— Mai bine zis, ne-a dus cu zăhărelul, aruncă Lainey o privire spre uşă. O ador pe mătuşă-mea, dar uneori e puţin cam înfiptă.

— Lainey, un pic cam înfipt e un ac de cusut. Mătuşa ta e un ditamai berbecele de asalt. Dar trebuie să recunoşti că are stil.

— Eşti prea iertător, crede-mă.

— Va beneficia pe veci de bunăvoinţa mea, fie şi numai datorită delicioaselor ei muffins cu afine, îşi frecă Tucker stomacul.

Lainey căscă gura, chipurile cu oroare.

— Te-a torturat cu muffins? Dumnezeule, nu mă mir că ai cedat. Ei, distracţie plăcută în continuare. Sper că ţi-a trecut arsura.

Tucker nu voia să se despartă de ea. Motivele lui nu mai prea aveau legătură cu misterul pe care fusese însărcinat să-l rezolve, dar şi acesta era un pretext destul de solid ca s-o mai reţină. Ceea ce cauzase „criza” lui Betty Louise părea s-o implice şi pe Lainey, ceea ce însemna că şi ea era amestecată în toată povestea. Tucker nu era sigur că sosise momentul să-i explice totul, dar până atunci cel mai bine era s-o

ţină în apropierea lui.

— Te grăbeşti undeva?

Expresia ei deveni serioasă, în timp ce-şi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Mă rog, ar fi câteva lucruri pe care trebuie să le…

— În apropiere e un parc, nu-i aşa? o întrerupse el, fără a-i da timp să găsească o scuză.

— Există unul, la două străzi mai încolo, pe malul apei.

— Ai timp să mi-l arăţi?

— E într-acolo, drept înainte, îi arătă Lainey, în lungul străzii din spatele lui.

Tucker îi răspunse cu cel mai victorios zâmbet al său:

— Mă rătăcesc foarte uşor.

Proptindu-şi mâinile în şolduri, Lainey nu-şi putu stăpâni totuşi un zâmbet

care-i arcui colţurile gurii.

— În capătul străzii e o suprafaţă de apă întinsă. Se numeşte Golful Mexic. N-ai cum să n-o observi. Parcul e chiar în faţă. Dacă simţi că ţi se udă picioarele, înseamnă că ai ajuns prea departe.

— Îţi sunt recunoscător, dar tot am nevoie să vii cu mine.

— De ce ai *nevoie* să vin cu tine?

O uluitoare listă a motivelor pentru care avea nevoie de ea în apropierea lui îi veni în minte cu cea mai mare uşurinţă, dar îi prezentă unul care avea cele mai mari şanse de a-l ajuta să-şi atingă scopul:

— Altfel, cum vei afla ce căutam, de fapt, după tejgheaua Minervei?

Capitolul 5

„Cu asta m-a încuiat”, îşi spuse Lainey, cu curiozitatea stârnită, în ciuda sistemului ei intern de alarmă, care o avertiza să elibereze imediat spaţiul, până nu se repezea să facă cine ştie ce prostie în locul celui mai raţional lucru – şi anume, să afle ce anume cauzase criza lui Betty Louise.

Oare Betty Louise o văzuse stând de vorbă cu Damian? se întrebă ea, cu o frustrare reînnoită. Evoluase acceptabil, de pe vremea când fuseseră colegi de facultate, dar tot o nevăstuică rămăsese, pe sub hainele lui scumpe şi vorbirea cizelată.

Mai avusese o discuţie deschisă cu mătuşa ei, în ajun, iar Minerva recunoscuse în sfârşit că investise într-o tranzacţie cu terenuri despre care auzise în timp ce aproviziona o masă la hotel, cu

câteva săptămâni în urmă. Bernice şi Betty Louise fuseseră cu ea şi se hotărâseră să intre şi ele în afacere. Minnie nu dorise să discute problema, întrucât perioada posibilă fusese foarte scurtă, şi toate trei hotărâseră ca problema să rămână între ele, pentru ca nimeni să nu se simtă jignit dacă rămânea exclus.

Nu discutase problema cu Lainey, fiindcă, după incidentul cu Charlie, nu dorise să-şi îngrijoreze nepoata fără rost. Lainey încercase s-o descoasă mai mult despre datele concrete ale afacerii, dar nu ajunsese nicăieri. Minerva o convinsese că era o tranzacţie solidă, cu ajutorul căreia avea să trăiască mai comod la pensie, şi că nu era cazul să-şi mai facă griji.

Lainey, însă, îşi făcea griji destule. Apoi, îl zărise iarăşi pe Damian în oraş, iar

în cap i se declanşaseră toate semnalele de alarmă. Minerva nu menţionase numele lui apropo de compania cu care tratase – tranzacţie căreia Lainey intenţiona să-i dea de urmă în aceeaşi după-amiază – dar când încercase să obţină câteva răspunsuri, Damian eschivase abil şi, mai mult sau mai puţin politicos, o avertizase să nu se amestece.

— Lainey?

Reveni cu atenţia la Tucker. Chiar că nu avea timp pentru aşa ceva, în acel moment. Şi totuşi… *ce* făcuse după tejghea?

„A fost cât pe ce să te sărute, asta a făcut”. Trupul i se înfierbântă, amintindu-şi intensitatea cu care se concentrase asupra gurii ei şi ceea ce simţise când el începuse să se apropie, cu intenţiile limpezi în ochii săi albaştri-închişi. Îşi

înghiţi un oftat. De uşurare? Ar fi fost cazul, se dojeni ea. Nu era treaba ei să se gândească, necum să mai şi participe, la un sărut – sau orice altceva – cu Tucker Morgan.

Jurase să devină mai practică, mai puţin impulsivă. Reacţia ei faţă de Tucker era singura dovadă de care avea nevoie, în sensul că nici măcar nu se apropia de atingerea acestui scop. Mătuşa şi prietenele sale aveau nevoie de ea, şi trebuia să-şi păstreze calmul şi judecata limpede, dacă voia să le ajute. Nu-şi putea pierde capul pentru acest bodyguard devenit maseur.

— Dacă ai într-adevăr nişte treburi…

Aproape tresări, când Tucker îi atinse braţul.

— Cred…

„Cred că trebuie neapărat să le

rezolv”, îşi impuse ea să spună, dar nu-i ieşi decât următorul răspuns:

— Cred că o scurtă pauză n-o să mă încurce cu nimic.

Toate remuşcările pentru continua incapacitate de a se reabilita îi fură risipite de zâmbetul lui luminos. Cu siguranţă, Tucker nu era deloc greu de privit.

Nici Conrad nu fusese, îşi reaminti ea. Mda, dar Conrad cel dulce, bogat şi revoltat contra atitudinilor înţepate ale familiei sale – ceea ce, în mare parte, reprezentase motivul pentru care cedase impulsului de a fugi cu el, după o lună de iureş romantic – se dovedise a fi un fătălău fără şira spinării, care revenise imediat sub stăpânirea autoritară a mamei sale. Ce importanţă avea că, întâmplător, era prezentabil? Beneficiase de acces

nelimitat la conturile bancare ale Agathei Maitland, la cei mai buni croitori personali din New York şi la întregul personal de la Estée Lauder. În ciuda faptului că balonul romantic plesnise la scurt timp după luna de miere, Lainey rezistase alături de el şapte ani. Şi totuşi, nici chiar toate aceste lucruri la un loc nu fuseseră de ajuns pentru a o transforma în cuviincioasa matroană mondenă despre care Conrad şi mama lui hotărâseră că trebuia să fie soţia lui Conrad Maitland al III-lea.

Pe când Tucker… El nu-i cerea decât să fie ea însăşi. Şi nu avea nimic de fătălău, nici la şira spinării, nici pe altundeva. I-ar fi stat bine chiar şi îmbrăcat într-un sac de cartofi.

— Ei, ce mai aşteptăm? întrebă ea, cu puţin mai multă vioiciune decât intenţionase. Golful ne cheamă.

Simţi privirea lui Tucker sfredelindu-i spatele, dar refuză să se întoarcă spre el sau să se oprească. Dacă îi mai rămăsese un dram de minte, avea s-o ia la fugă fără o singură privire în urmă. *Ba nu,* ripostă vocea interioară, *dacă aveai minte, acum erai în braserie, iscodind-o politicos pe Betty Louise, în timpul plăcintei cu iaurt, pentru ca pe urmă să-i dai de urmă dihorului ăluia de Damian şi să-l convingi să găsească o cale de a opri toată încurcătura asta.*

Şi când colo, avea în faţă cel puţin o oră în parc, alături de omul cu care jurase în sinea ei, nu o dată ci de mai multe ori, că nu trebuia să petreacă niciun moment. *Nu-ţi prea merge figura cu impulsurile alea, Lainey, nu-i aşa?*

— Vii, strigă ea, enervată pe sine şi pe Tucker, sau ai de gând să stai aici toată

ziua, cu ochii-n fundu’ meu?

O ajunse imediat din urmă.

— N-aş spune că admiratul părţilor tale posterioare nu e un mod asolut meritoriu de a-mi petrece timpul, dar aş prefera totuşi în schimb fermecătoarea ta companie.

Lainey scoase un scrâşnet demn de admiraţia Irmei şi-şi văzu de drum. În depărtare se vedeau scânteierile apei. Aproape ajunseseră. Avea să profite de plimbare pentru a-şi planifica strategia, arătâdu-i lui Tucker unul sau două puncte de interes, după care urma să găsească o scuză ca să se întoarcă la braserie. Gata, deja se simţea mai bine. Poate că se maturizase, totuşi. Poate că, la urma urmei, era capabilă să-i facă faţă lui Tucker. Ba chiar, era un mod remarcabil de a dovedi cât de mult se schimbase.

Deşi Lainey mergea repede, Tucker ţinu pasul cu ea, reuşind să-şi păstreze dezinvoltura calmă a mersului.

— Poţi să zici că sunt demodat, dar eu mă aşteptasem la o plimbare prin parc.

— Asta şi facem, replică ea, printre gâfâieli.

— Nu, nu, asta nu-i plimbare în niciun caz. E mai mult un marş forţat. Sau cea mai îndârjită drumeţie.

Când Lainey îl privi încruntată, accelerând pasul, o apucă de braţ, silind-o să încetinească.

— Ştii, cred că mătuşa ta are dreptate. Habar n-ai să te relaxezi.

Lainey se opri brusc. Tucker aproape o mai târî vreo doi paşi până reuşi să schimbe viteza, oprindu-se şi el.

— Mă pot relaxa perfect, replică ea, smulgându-şi braţul din strânsoare. Pur şi

simplu, în preajma ta nu-s în stare.

Nu dorise să rostească şi aceste ultime cuvinte cu voce tare, iar expresia lui atentă o anunţă că făcuse o greşeală pe care avea s-o plătească scump.

Cu ochii luminaţi de o atenţie mai ascuţită, Tucker se apropie. Lainey îşi impuse să rămână pe loc. Îi putea rezista, lui şi farmecului lui. Avea s-o facă. Trebuia. De fapt, conchise ea, acea provocare urma să fie mănuşa aruncată ei personal. Madelaine Cooper avea să dovedească o dată pentru totdeauna că putea să-şi controleze impulsurile şi să-şi lase mintea să-i guverneze sufletul. Şi hormonii.

— Şi de ce crezi că ţi se întâmplă asta? o întrebă el. Ce fac, ca să te crispezi? Ne plimbăm şi noi, nimic mai mult. Sau, încercăm măcar.

Lainey se îndreptă de spate, rezistând eroic, cu senzaţia de a fi un pistolar la amiază, în faţa ultimului adversar iute de pistol.

— Probabil e ceva în legătură cu faptul că ne-am cunoscut în împrejurări foarte neobişnuite şi mi-e greu să mă adaptez la… la…

— La ce trebuie să te adaptezi, Lainey? Pui un picior în faţa celuilalt şi, ce să vezi, uite că te plimbi.

Expresia lui peste măsură de amuzată o călca pe nervi. Ridică bărbia.

— Nu de plimbare e vorba. Te rog să mă scuzi, dar nu sunt obişnuită să stau aproape goală lângă un bărbat – goală în interes profesional, mai bine zis, se grăbi ea să adauge, când în ochii lui albaştri scânteie ceva cu totul diferit de amuzament – iar a doua zi să am relaţii la

nivel social cu el.

Tucker se apropie şi mai mult, orientându-şi trupul astfel încât să ajungă exact în faţa ei, în dreptul soarelui, ceea ce-l făcea să aibă chipul cufundat în umbră.

— Şi atunci, de câte zile anume ai nevoie? o întrebă el, vorbind cu un glas tărăgănat care ar fi stârnit invidia oricărui pistolar. Între ziua când stai goală în faţa mea – goală în interes profesional, mai bine zis – şi cea când putem avea relaţii la nivel social?

— Aproape goală. Eram aproape goală, îl corectă, insistând asupra acestei deosebiri mărunte dar, din cine ştie ce motiv, cruciale. Şi nu pot trece destule zile ca să remedieze situaţia. Credeam că ne-am lămurit în privinţa asta, la Sam.

— „Privinţa asta” însemnând… ce?

— Ştii tu, îşi smuci ea mâna, cu nervozitate, în spaţiul dintre ei. *Asta.* Noi.

— Există un „noi”?

— Nu, nu există niciun „noi”, ripostă ea. Tocmai asta-i problema. Eu sunt clientă, iar tu eşti un… un…

— Maseur?

— Prestator de servicii profesionist, preciză Lainey grăbită dar categorică, neluând în seamă instantaneele pe care i le aducea în minte simpla pronunţie a cuvântului „maseur”. Iar prestatorii de servicii profesionişti nu trebuie să confunde o clientă cu o posibilă şustă.

— Nu mă nedumereşte decât un singur lucru.

— Ce?

— Intenţionezi să-ţi rezervi şi alte şedinţe de masaj cu mine?

Observă capcana imediat. Ha ha,

avea să-i arate ea lui!

— Da, răspunse, pradă unui impuls, de fapt, asta am de gând. Tocmai… tocmai îi spuneam mătuşii Minerva, azi-dimineaţă, cât de minunat… Vreau să zic, cât de profesional ai fost şi ce mâini iscusite…

Se întrerupse, ispirând scurt.

— Din punct de vedere tehnic, tot clientă sunt, încheie ea, agăţându-se de ultima urmă de mândrie care-i mai rămăsese.

— Atunci, în caliatea mea de prestator de servicii profesionist, îţi recomand o plimbare plăcută prin parc. E modul ideal de a-ţi relaxa muşchii prea încordaţi.

Lainey suflă aerul pe care-l ţinuse în piept. Nu avea nicio şansă.

— Sigur. De ce nu?

Îl ocoli, cu atenţia concentrată asupra apei din faţă, hotărâtă să nu se oprească decât când ajungea în valuri până la glezne.

Tucker o apucă de braţ încă înainte de a fi făcut un pas măcar.

— Plimbă-te, Lainey. Uite-aşa.

Îşi petrecu mâna pe după umerii ei, la fel de natural ca şi cum ar fi făcut de ani de zile acest gest. Tot atât de firesc se potrivea şi Lainey lângă el. Duse prin spate mâna liberă şi o trase de cot, care rămăsese înghesuit între ei.

— Şi aşa, continuă el, potrivindu-i braţul pe după mijlocul său.

— Nu mi se pare o poziţie prea profesionistă, replică Lainey, dar fără a reuşi să-şi retragă braţul.

Tucker îi aruncă o privire piezişă.

— Te învăţ cum să te relaxezi. Ca un

profesionist cu o clientă.

Îl privi cu prudenţă.

— Gândeşte-te cât de mult se va bucura Minerva.

O, avea să se bucure, ba bine că nu, îşi spuse ea cu ostilitate. În pofida aprobării de suprafaţă a deciziei lui Lainey de a se retrage din viaţa socială până îşi făcea o oarecare ordine în cea personală, Lainey ştia că, în inima de modă veche a Minervei, scopul *ei* – precum şi al unei jumătăţi din locuitorii oraşului Sunset Shores, după câte se părea – era acela de a o vedea pe Lainey fericită în căsnicie. Desigur, până şi Minerva trebuia să accepte că Tucker Morgan nu reprezenta mijlocul cel mai potrivit pentru atingerea unui asemenea scop. Nu-i aşa?

Lainey se uită scurt, lateral, spre chipul lui Tucker. Avea o expresie la fel de

sinceră şi deschisă cum era şi el însuşi. Prietenos. Chipeş. Amuzant. Onest. Şi, îşi aminti ea, simţind mâncărimi în braţul petrecut atât de firesc pe după mijloul lui, avea un fund foarte drăguţ. Era un bărbat solid, cald şi… linişitor. Probabil că Minerva murea după el. Iar faptul că era prieten personal şi protejat al lui Lillian îi pecetluise, probabil, soarta.

— De ce ai oftat? o întrebă Tucker. Chiar te deranjează?

Se opri şi o întoarse cu faţa spre el, ţinându-i umerii în mâinile lui mari şi atât de pricepute. Aerul glumeţ i se risipise. Ba chiar arăta remarcabil de sincer.

— Bine, gata cu jocurile de cuvinte şi evaziunile subtile. Îmi place compania ta, Lainey. De fapt, tocmai de-asta am venit la braserie – pentru că speram să te văd.

— Credeam că…

— Şşş. Lasă-mă să termin. Nu doresc o relaţie strict profesională, dar am învăţat încă din copilărie că nu întotdeauna căpătăm ceea ce dorim. Pot să mă împac cu gândul ăsta, Lainey, zâmbi el scurt. De acord, s-ar putea să mă îmbufez şi să mă smiorcăi niţeluş, dar noi, bărbaţii, suntem cu toţii nişte băieţaşi în adâncul sufletului. Va trebui să-mi arăţi o oarecare îngăduinţă.

— Băieţaşi în adâncul sufletului.

Nimerise drept la ţintă, cu cea mai mare problemă a ei. Zâmbete sâcâitoare. Explicaţii spăşite. Bosumflări adorabile. Rugăminţi scâncite. Întotdeauna reuşeau să-i înmoaie inima. Conrad le stăpânise pe toate la perfecţie. Motiv pentru care durase atât de mult până să-şi dea seama cât de puţin ţinea cu adevărat la ea. Charlie jucase piesa mai discret, dar tot

reuşise s-o poarte cu preşul.

Şi unde ajunsese? În final, la divorţ şi singurătate. Nu-i acuza pe bărbaţii din viaţa ei. Bine, poate că-l condamna puţin pe Charlie. Dar Conrad nu se prefăcuse cu adevărat că ar fi fost altfel decât era. Ea singură alesese viaţa cu Conrad, crezând că licăririle de voinţă pe care i le văzuse în timp ce-i făcea curte puteau fi cultivate, că din moment ce se împotrivise propriei lui familii căsătorindu-se cu ea, avea să-i rămână alături întotdeauna. Se înşelase. Căsătoria cu ea fusese singura şi unica lui faptă de forţă. Imediat după aceea, se blegise, devenind purtătorul de cuvânt al mamei sale despre felurile în care trebuia *ea* să se schimbe.

Tucker nu era un Conrad fără şira spinării, niciun Charlie manipulator. Nu, el era şi mai periculos. Avea toate calităţile

care o atrăgeau şi, din câte văzuse până acum, niciunul dintre defectele nesuferite ei. Era avântat şi hotărât, în stare să facă orice pentru a obţine ceea ce dorea. Simplul gând îi accelera bătăile inimii, dar nu aici pândea pericolul. Tucker era un om aflat în trecere. Şi toţi oamenii în trecere îţi pot frânge inima. Nu era dispusă să şi-o repare iarăşi.

Îi luă mâinile de pe umerii ei, înăbuşindu-şi un mic oftat la gândul că niciodată n-avea să i le mai simtă frământându-i carnea, impregnându-i pielea cu ulei, risipind tensiunea din muşchi… „Ştii”, îşi spuse ea, apăsându-i alene palmele cu degetele mari, „nu e nevoie să renunţi complet la el. Ai putea să-l mai vezi, pe plan profesional. Ai putea…” Clipi din ochi şi-i lăsă mâinile să cadă ca şi cum ar fi ars-o.

Făcând un pas înapoi, îl privi.

— Îţi admir onestitatea, Tucker, crede-mă. Şi sunt măgulită că prezint interes pentru tine. Sinceră să fiu, şi eu te găsesc interesant. Dar…

Ridică o mână, pentru a-i preîntâmpina riposta.

— Dar am luat câteva decizii neînţelepte în relaţiile mele cu bărbaţii. De fapt, au fost de-a dreptul prosteşti. Nu insinuez că şi tu ai reprezenta o alegere prostească, dar tu însuţi ai spus că te afli aici doar temporar. Şi-aşa mi-e destul de greu să decid ce doresc de la viaţă. Ştiu însă, totuşi, că în momentul de faţă nu am nevoie nici măcar de o distracţie provizorie. Profesională sau personală.

Trase aer în piept, după care îşi dădu seama că nu mai avea nimic altceva de spus, decât eventual „îmi pare rău”.

Tucker o privi lung. Nu încăpea nicio îndoială că vorbea cât se poate de serios. Era năucit de dezamăgirea zdrobitoare pe care o simţea, la gândul de a n-o mai vedea niciodată. N-avea idee ce perspective acorda relaţiei lor, ci numai că dorea să existe. Lainey, însă, avea dreptate. Mai multă dreptate decât ştia ea însăşi. Într-adevăr, *era* temporar. Toată viaţa lui era un provizorat. Cel puţin, până se hotăra în ce avea să constea noua lui viaţă. Cu siguranţă, nici postul de maseur la Lillian şi nici investigarea individului misterios din Sunset Shores nu aveau să devină ocupaţii definitive. La naiba, nu intenţiona nici măcar să rămână în Florida. Nu era decât o simplă vacanţă care o luase razna.

Şi totuşi, ideea de a-i întoarce spatele lui Lainey Cooper i se părea… greşită. O

greşeală amarnică, aşa cum nu există decât una într-o viaţă de om. Dar ce altă soluţie avea?

Ei bine, avea una. Apărea mai mult sub forma unei mustrări decât a unui plan, dar îl ajunsese disperarea.

— Azi mă aflam în spatele tejghelei Minervei pentru că-i ascultam conversaţia cu Betty Louise.

— Tucker, zău aşa, nu mă mai interesează de ce…

— Nu, o întrerupse el, poate mai ferm decât intenţionase, judecând după felul cum îl privi, cu sprâncenele ridicate; nu ştia decât că, lăsând-o pe Lainey să plece, ar fi făcut o greşeală pe care urma s-o regrete toată viaţa; hotărârea de a-i spune tot adevărul nu constituia o soluţie, dar spera totuşi să fie o cale de a o reţine în apropiere suficient timp până găsea

una. Nu, trebuie să mă asculţi.

— Dar…

— Hai să mergem în parc, şi gata. Acolo sunt bănci, nu-i aşa? O să stăm jos şi-ţi voi explica totul. Apoi, dacă vei dori să pleci şi să nu mă mai vezi niciodată, am să mă străduiesc să-ţi satisfac dorinţa.

Lainey îl privi de parcă i-ar fi apărut un al treilea ochi în frunte.

— Ce e? întrebă el, rezistând pornirii de a-şi ridica mâna la cap.

— Nimic. Atâta numai că niciodată nu te-am mai văzut aşa de…

— Aşa de serios?

— Da. Exact.

— Ai încredere-n mine, pot fi la fel de serios ca un atac de cord.

— Şşş, făcu ea, cu o undă din zâmbetul ei răutăcios. Asemenea vorbe sunt arme, în capătul ăsta de pădure.

Tucker se pomeni zâmbind. Îl încânta. Îi venea s-o înşface în braţe şi s-o sărute, s-o strângă la piept şi s-o implore să rămână cu el până se hotăra ce avea de făcut cu viaţa lui. Voia să discute cu ea, să afle ce dorea de la viaţă, să vadă dacă nu exista vreo cale de a-şi uni planurile.

— Te simţi bine?

— Poftim?

Fu rândul lui să clatine din cap.

— N-am nimic. Mi-e bine.

Sau îmi va fi, imediat ce descopăr cum să te împiedic să mă părăseşti.

— Ascultă, vrei să vii în parc şi să stăm de vorbă?

Îl privi îndeaproape. Tucker ar fi dat oricât ca să afle ce gândea. Când, însă, încuviinţă din cap, nu-i mai păsă. Încă nu pleca. Deocamdată, atâta lucru îi era de ajuns.

Îşi încheiară drumul spre parc puţin mai repede decât în pas de plimbare, dar nici tocmai în fugă, de astă dată Tucker fiind cel care o grăbea. Nu voia să rişte ca Lainey să se răzgândească. Din acelaşi motiv, îşi ţinu mâinile acasă.

De cum se aşezară, se întoarse cu faţa spre ea, privind-o în ochi. Putea poate bine să înceapă cu începutul.

— În realitate, nu sunt maseur, spuse el, fără niciun preambul.

Lainey păli, rămânând doar cu două pete roşii în obraji.

— Ce… ce spui?

Dădu să se ridice, în timp ce Tucker întindea o mână ca s-o oprească.

— Lainey, stai, lasă-mă să-ţi ex…

Lainey îşi smuci braţul şi sări în picioare, privindu-l cu ochi scăpărători.

— De ce naiba nu mi-ai spus-o în faţa

braseriei? Aşa, nu ne-am mai fi pierdut timpul.

Făcu un pas înapoi, ridicând palmele când Tucker începu să se ridice.

— M-am înşelat. Şi tu eşti o alegere prostească.

Dădu-şi ochii peste cap, râse scurt, fără umor.

— Măi frate, am eu un talent deosebit să-i agăţ pe-ăştia, sau ce?

Apoi, reveni cu privirea spre el.

— Ştii, aş putea pune să te aresteze pentru… pentru…

— Port ilegal de uniformă de masaj?

Ochii ei se îngustară ameninţător.

— Să nu-ndrăzneşti să mă iei de sus. Te-aş putea da în judecată, cu tot cu fundul tău pietros şi drăgălaş, de-aici şi până la dracu-n praznic. Cum ai îndrăznit să mă masezi în stilul ăla?

— Nu mi-a fost deloc greu, de fapt.

Când vru să-i dea una, Tucker îi prinse mâna.

— Lainey, lasă-mă să termin.

— Dă-mi drumul, scrâşni ea, zbătându-se. Am să ţip şi-am s-aduc încoace paznicii din parc aşa de repede…

— Nu e nevoie. Termină. Dacă mă laşi să… Au!

Îi nimerise un şut în fluierul piciorului.

— Şi-acum lasă-te de asta până nu păţeşte ceva unul din noi.

O strânse şi mai tare. Lainey se zvârcolea şi ea mai tare. *Nu te gândi la formele astea voluptuoase lipite de tine.* Era o cauză pierdută. Gamba lovită ocupa de departe locul doi pe lângă durerea pe care începea s-o simtă în altă parte.

Lainey aproape că-şi dezveli colţii

spre el, dar în cele din urmă se potoli.

— Dă-i drumul, repetă ea, pronunţând fiecare cuvânt încet şi răspicat. Şi voi da uitării toată afacerea asta sordidă.

Tucker zâmbi. Neinspirată idee, îşi dădu el seama imediat şi o trase şi mai aproape.

— Scuză-mă, spuse, calm. N-am să-ţi fac nimic.

— Cam târziu pentru aşa ceva, se răsuci Lainey, pentru a putea să-l privească; ochii îi erau de un verde viu – şi absolut serioşi. Acum, dă-mi drumul şi-ţi promit că nici eu n-am să-ţi fac nimic.

Şi-şi mişcă sugestiv genunchiul, care ajunsese, cum necum, între picioarele lui.

— Am priceput aluzia. Şi o cred, se grăbi el să adauge, când Lainey îl apăsă puţin; vorbi cu repeziciune. Dar dacă-ţi

dau drumul acum, vei pleca fără să mă asculţi. Am procedat prosteşte şi-ţi datorez scuze, dar povestea asta e mai complicată decât pare şi are legătură cu mătuşa ta Minerva şi cu câteva dintre clientele lui Lillian. Poţi să mă dai în judecată, să-mi tragi un pumn sau orice altceva găseşti de cuviinţă, dar mai întâi ascultă-mă.

Lainey nu răspunse.

— Te rog?

— Mai întâi dă-mi drumul.

— Dar…

— Vrei să am încredere în tine? Atunci, trebuie să-mi acorzi şi tu încrederea.

O privi prudent.

— Îmi pare rău, dar mai mult nu pot face.

— Şi e al dracului de mult, Lainey

Cooper. Să nu-i permiţi nimănui să-ţi spună altceva.

Slăbi strânsoarea, pe jumătate pregătit să primească între picioare o lovitură care i-ar fi scos tot aerul din plămâni, dar Lainey se desprinse din braţele lui uşor, chiar dacă nu şi graţios, ridicându-se în picioare, cam împleticită.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Deci, ce se întâmplă?

— Nu-i o poveste scurtă. Poate ar fi mai bine să stai jos.

— Am să stau jos când vreau eu. Începe cu începutul.

Tucker ridică o mână la gură, pentru a-şi ascunde un zâmbet – ea se afla încă destul de aproape ca să-i poată arde un picior – apoi îşi scărpină bărbia. Orice-ar fi spus alţii, Lainey Cooper nu era proasta nimănui.

— Am început cu începutul, acum câteva minute. Îmi promiţi că de data asta mă laşi să termin?

Lainey se rezumă să-l privească încruntată.

— Bine, bine. Am s-o iau puţin mai dinainte. Sunt un vechi prieten de-al lui Lillian. De fapt, ne cunoaştem de-o viaţă. A fost cea mai bună prietenă a mamei mele. Ea a ajutat la creşterea mea, după ce mama a murit.

Lainey se aşează imediat lângă el, cu faţa umbrită de îngrijorare.

— O, Tucker…

Lui Tucker îi veni să clatine din cap. Nu era ea proasta nimănui, dar avea totuşi un suflet prea sensibil. Îi venea greu să creadă că ochii aceia verzi şi tandri scuipaseră flăcări cu doar câteva momente înainte. Nu era de mirare că dăduse de

necaz. Cu toată sensibilitatea şi inteligenţa ei, Lainey avea o inimă mare cât luna de pe cer. Ar fi vrut să-i spună să nu se încreadă în toate poveştile triste pe care le auzea; ar fi vrut să strige la ea să-şi apere mai bine inima aia caldă şi minunată.

Ar fi vrut să fie el acela care i-o ocrotea.

— Câţi ai aveai? îl întrebă.

Atenţia i se îndreptă spre genunchi, unde Lainey îşi pusese mâna peste a lui.

— Opt, răspunse el, maşinal. Mâna ei peste a lui arăta mică, şi totuşi se simţea apărat, protejat într-un fel, de grija ei reală şi sinceră. Poate că mărimea nu avea nicio legătură cu capacitatea de a garanta securitatea. Poate că numai inima era aceea care avea nevoie de protecţie.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Eu

i-am pierdut pe-ai mei când aveam douăzeci şi cinci de ani. Nu-mi pot imagina cum e să înduri o asemenea durere când eşti atât de mic. Totuşi, l-ai avut în continuare pe tatăl tău, nu-i aşa? Fraţi, surori?

— Nimeni, am fost singur la părinţi. Şi, da, tata a făcut tot ce putea pentru mine, dar ne-a fost destul de greu. Mi-am petrecut verile la Lillian, până am absolvit liceul. Tatăl meu a murit de inimă, la câţiva ani după ce am terminat colegiul. Aşa că Lillian este, în esenţă, singura mea rudă apropiată.

Câteva momente, Lainey stătu tăcută, apoi spuse:

— Eu n-o cunosc pe Lillian de atâta vreme, dar Minerva mi-a vorbit cu drag despre ea, de când s-a mutat în Sunset Shores – acum câţi ani, vreo şase, şapte?

— Şapte.

Îşi privise mâinile, dar acum ridică ochii spre faţa lui.

— Mai sunteţi apropiaţi? Vreau să spun, ai vizitat-o pe Lillian în aceşti ultimi şapte ani? Fiindcă sunt aproape sigură că Minerva nu ştie nimic despre tine, altfel mi-ar fi spus-o, ieri când am stat de vorbă.

Tucker zâmbi.

— Adică, atunci când i-ai povestit ce miraculoasă e… tehnica mea?

Obrajii ei se îmbujorară puţin, dar imediat i se înnegură privirea, fiind clar că, în acel moment, toată roşeaţa de pe faţă îi era cauzată de furie.

— Ai idee cât de umilitor este pentru mine? Îţi poţi imagina ce greu mi-a fost să-mi fixez o şedinţă, necum s-o mai şi suport până la capăt, după ce te-am privit bine şi mi-am dat seama…

Închise brusc gura, uitându-se în altă parte.

— M-ai privit şi ce?

Probabil că nu era indicat s-o iscodească dar, ce naiba, oricum nu procedase inteligent cu ea în nicio altă privinţă. Şi, pe deasupra, era curios.

— De ce anume ţi-ai dat seama?

Aşteptă, dar Lainey nu-l privi. Cel puţin, avea atâta minte să ştie că, dacă o atingea, asta putea să-l coste integritatea vreunei părţi din trup.

— Ţi-ai dat seama că te atrăgeam, şi că eu urma să-ţi masez trupul? îndrăzni el. Nu e nimic rău în asta. Ce dracu', şi eu mă întrebam cum aveam s-o scot la capăt fără să mă fac de râs ca un adolescent. De ce crezi că am fost atât de uşurat când te-ai hotărât să contramandezi vizita?

La asta, Lainey îl privi.

— Serios? N-am ştiut. De fapt, vizibila ta uşurare că nu mai trebuia să te ocupi de mine a fost ceea ce m-a determinat să rămân.

Coborî ochii, mormăind printre dinţi ceva ce suna ca „impulsuri aiurite”.

Tucker fu nevoit să-şi strângă degetele în palme, pentru a nu le întinde s-o atingă. Hotărârea îi dură cam două secunde dar, înainte de a putea schiţa primul gest, Lainey înălţă capul, privindu-l în ochi.

— De ce-ai făcut-o? Lillian ştie că nu eşti maseur brevetat?

— Sigur că da. Ea mi-a cerut s-o fac.

Vizibil nedumerită, Lainey îşi îndreptă umerii.

— Lillian e o femeie de afaceri mult prea deşteaptă ca să rişte un proces, sau alte complicaţii. De ce Dumnezeu ţi-ar fi

cerut ea să te dai drept maseur?

— Fiindcă e îngrijorată pentru mătuşa ta, Minerva, şi două cliente de-ale ei, Betty Louise Strickmeyer şi o femeie numită Bernice. Se teme că au necazuri. Şi pentru tine se teme, Lainey, continuă el, studiind-o atent.

Avu o dezamăgire, când Lainey se grăbi să-şi ascundă surprinderea. Expresia ei devenea cu fiecare secundă tot mai opacă.

— Le-a văzut pe Minerva, Bernice şi Betty Louise discutând cu un om ciudat, pe străduţa din spatele cafenelei. Şi pe tine te-a văzut stând de vorbă cu acelaşi om.

— Tucker, ascultă…

— Cine e, Lainey? Ce se întâmplă?

Capitolul şase

Lainey nu se aşteptase ca jocul să se întoarcă împotriva ei, şi cu atât mai puţin aşa de repede. Avea nevoie de un timp de gândire. Se vedea bine că Tucker nu era mulţumit. De fapt, o sigură privire spre chipul lui îi arăta clar că era supărat foc.

În faţa privirii crunte a lui Tucker, îşi îngustă şi ea ochii.

— Lillian te-a angajat ca spion, nu-i aşa?

Nu era o întrebare. Nu aştepta un răspuns. Se ridică, făcu doi paşi, apoi se întoarse spre el.

— Cum şi-a permis! Nu-mi vine să cred că s-a coborât până la…

Tucker sări în picioare.

— Ia stai puţin. Lillian face naibii ce vrea ea, dar nu s-a coborât la nimic

altceva decât la a încerca să-şi protejeze prietenele.

În timp ce Tucker se răstea la ea, lui Lainey îi trecu prin minte că, atunci când devenea protector la modul feroce, Tucker arăta şi mai magnific. O secundă, fu ispitită să-i spună acest lucru, dar apoi trase concluzia că pe moment era prea furioasă ca să obţină vreo satisfacţie reală de pe urma reacţiei lui.

— Ciudat mod de a o arăta are, ripostă ea în schimb. Minerva e prietena ei cea mai bună. Dacă era atât de îngrijorată de ceea ce a descoperit când îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala, pe străduţă, de ce n-a întrebat-o de-a dreptul?

— Nu-şi băga nasul *nicăieri*.

Tucker se opri, trăgând vizibil aer în piept. Când vorbi din nou, glasul îi era mai calm, dar nu-şi putea ascunde nervii

stăpâniţi, în spatele expresiei dintr-odată mai îndepărtate.

— Lillian n-ar putea suferi să ştie că-i iau apărarea aşa, şi ar supăra-o să afle că a trebuit s-o apăr cât de cât în faţa ta, dar din moment ce eşti atât de îndărătnică în privinţa asta, am să-ţi explic.

Lainey îşi încrucişă braţele pe piept, neluând în seamă usturimea împunsăturii lui atât de bine ţintite.

— Te rog, spuse ea, rece.

Nu era singurul care-şi putea disimula furia sub o atitudine rezervată, de gheaţă.

— Din câte înţeleg eu – şi nu am niciun motiv să pun la îndoială faptele pe care mi le-a spus – Lillian a ieşit pe aleea din spatele salonului ca să arunce la gunoi nişte ambalaje, şi le-a văzut pe Minerva, Bernice şi Betty Louise discutând cu un

om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Şi din atâta lucru a creat o mare conspiraţie?

— Trec peste ce ai spus, fiindcă eşti supărată pe mine şi ţi-e frică.

— Frică? aproape că se bâlbâi ea.

Dar Tucker nimerise mult prea aproape de adevăr – şi ştia că, dacă încerca să-l contrazică, n-ar fi făcut decât să-i confirme bănuielile. După ce inspiră încet, ca să se calmeze, continuă:

— Habar n-ai ce simt în acest moment. Termină-ţi povestea.

Tucker o mai privi lung o secundă, apoi se conformă.

— A aşteptat ca Minerva să aducă vorba, dar ea n-a făcut-o. Lillian a crezut că o fi fost cineva care se rătăcise şi cerea îndrumări. Asta, însă, nu explica de ce se aflau pe străduţă, împreună cu Minerva,

Bernice şi Betty Louise, nici de ce conversaţia lor cu străinul părea mai animată decât ar fi fost firesc dacă îi dădeau nişte indicaţii.

Lainey deschise gura să vorbească, dar Tucker ridică o mână. Încrucişându-şi din nou braţele pe piept, îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu o sprânceană înălţată, pentru a-l îndemna să continue.

— A încercat să afle, prin câteva întrebări puse într-o doară, dar tot fără niciun rezultat. Problema a început s-o sâcâie; intuiţia îi spunea că ceva nu era în regulă şi nu voia să-şi jignească prietenele sau să le pună într-o situaţie neplăcută, spunând ce nu se cuvenea, cui nu trebuia. Şi, în parte, fiindcă era puţin lezată că, indiferent despre ce era vorba, nu fusese inclusă şi ea.

Ridică din umeri, iar Lainey îi observă pe buze o undă de surâs abia vizibilă.

Îşi simţi trupul repezindu-se să răspundă, ceea ce nu făcu decât s-o frustreze şi mai mult. Ce trebuia să facă? Să-şi lovească hormonii cu barosul în căpşoarele lor neastâmpărate?

— Şi, pe de altă parte, continuă Tucker, pentru că îi plac misterele interesate şi murea de ciudă că pe ăsta nu reuşea să-l descifreze.

— Aşa că te-a angajat pe tine.

— Nu în acea fază. Îi mai rămăsese o posibilă relaţie. Tu.

Lainey clipi din ochi, dar în rest se strădui să nu reacţioneze. Ştia, cu oroare sigură, unde anume ducea povestea lui. La dracu', la toţi dracii! Totul era deja destul de complicat, şi fără amestecul bine

intenţionat al lui Lillian şi intervenţia aşa-zisului ei nepot.

— N-a putut vorbi cu tine în braserie, iar la salonul ei nu veneai cu regularitate. Ştia că sâmbăta cumperi peşte de la Sam, aşa că te-a urmărit, cu speranţa de a-ţi vorbi între patru ochi despre toată situaţia.

Şi m-a văzut discutând cu Damian. Nu era nevoie ca Tucker să termine.

— Înţeleg ideea.

— Ei, ai avea ceva împotrivă să ne-o explici şi nouă, celorlalţi? A încercat să-ţi vorbească, după ce individul a plecat, dar tu ai dispărut înainte de a fi apucat să ajungă la tine. Asta s-a întâmplat săptămâna trecută. Eu am venit să-i fac o vizită la începutul săptămânii ăsteia, şi mi-a destăinuit totul. Recunosc că am fost sceptic, dar am stat de vorbă şi, cumva, a

reuşit să…

Lăsă fraza neterminată, mutându-şi privirea spre un loc de pe pământ.

Lainey avu nevoie să-l studieze un moment, pentru a-şi da seama ce anume îi întrerupsese discursul, atât de brusc.

— Şi te-a recrutat ca maseur al cuconetului vârstnic cu speranţa că, în timp ce mâinile tale le aduceau într-o stare de relaxare necugetată, aveau să se deschidă şi să-ţi spună totul.

Tucker înălţă capul, cu o expresie care se dorea rece şi nonşalantă, nimerind cu cel puţin un kilometru pe lângă ţintă. Roşeaţa de pe gâtul lui spunea totul. Lainey scoase un hohot de râs, bătând din palme.

— Schimbare de carieră, hai? Ia spune-mi ceva: şi restul poveştii a fost tot o înscenare? De fapt, eşti broker la bursă

sau aşa ceva, nu? Ai venit aici doar într-o vacanţă.

— A, am lucrat în domeniul securităţii, nici vorbă, răspunse el cu încăpăţânare, peste râsul ei, dar nu într-al securităţilor cu care se face comerţ pe Wall Street.

Lainey se aşează pe bancă, încercând să-şi tragă respiraţia.

— Of, e aproape prea ridicol, chiar şi pentru mine, clătină ea din cap, stăpânindu-şi încă un chicotit. Cu povestea asta, mama lui Conrad ar fi ajuns într-al nouălea cer.

Tucker se aşează lângă ea, rămânând însă cu privirea drept înainte.

— A, da, Conrad, infamul băieţel de aur al doamnei Maitland.

Lainey ridică scurt capul, surprinsă de acest sarcasm tăios. Profilul lui Tucker

era la fel de neînduplecat ca şi hotărârea sa. Îşi ţinea bărbia repezită înainte, sub pometii reliefaţi puternic ai obrajilor, cu ochii aţintiţi spre un punct din depărtare, undeva în golf.

— N-ai idee ce fel de om a fost Conrad.

De ce Dumnezeu l-o fi apărat, n-avea idee. Sau, poate, nu-l apăra atât pe Conrad, cât pe sine.

— Ştiu că a fost una dintre judecăţile tale greşite în materie de bărbaţi, declară sec Tucker. Şi mai ştiu că doamna Maitland e o maniacă a autorităţii, cu mai mulţi bani decât bun simţ. Nu e nevoie să fii savant atomist ca să tragi concluzia.

— A, mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult.

O durea că vedea atât de clar ceea ce ea nu înţelesese. Şi o durea chiar mai rău

faptul că, după câte se părea, avea o părere mai proastă despre ea pentru că fusese atât de oarbă în acea privinţă. Dar cel mai înfricoşător era faptul că o putea face cât de cât să sufere. N-ar fi trebuit să-i pese de părerea lui Tucker Morgan despre ea. Doamna Maitland avea dreptate, nu din motive juste, dar concluzia era aceeaşi. Lainey era într-adevăr o cauză pierdută.

Oftă, ridicându-se în picioare.

— Toate astea m-au lămurit enorm, dar acum chiar trebuie să plec.

Aproape că se aştepta ca Tucker să se repeadă s-o oprească, dar el nici măcar nu clipi din ochi, când Lainey îi întoarse spatele şi plecă. Nici asta n-ar fi trebuit s-o doară.

Făcuse cam zece metri, când o strigă pe nume. Se opri, dar fără să se întoarcă.

— Lainey, repetă el.

Nu strigă. Nu era nevoie.

După un moment de ezitare, ea se răsuci în loc, însă nu făcu niciun pas în direcţia lui.

— Ce e?

— Mă las.

Lainey îşi rezemă mâinile în şolduri.

— De ce anume te laşi?

— De meseria de maseur-liniuţă-spion pentru Lillian.

— I-ai spus şi *ei* asta?

Făcu un efort să nu reacţioneze faţă de zâmbetul care, după câteva încercări, reuşi în sfârşit să se arate, arcuind uşor buzele lui Tucker şi încreţindu-i atât de fermecător colţurile ochilor.

— Lui Lillian nu-i poţi spune cu adevărat un lucru pe care nu vrea să-l audă.

Apoi, surâsul i se şterse.

— Dar am ştiut, ieri când ai plecat, că scurta mea carieră a luat sfârşit.

Lainey se apropie cu un pas.

— De ce? întrebă ea. Fiindcă îţi închipuiseşi că eu eram singura ta cale de-a rezolva misterul? De-asta m-ai urmărit la Sam?

— Rezolvarea misterului reprezenta un pretext comod de a te urmări până la Sam, dar am făcut-o fiindcă voiam să te mai văd. Mă intrigi, Lainey. Nu voiam să pleci. Şi nici acum nu vreau.

— Hai să n-o luăm de la început.

Spera că vorbea cu forţă şi siguranţă, fiindcă, de simţit, nu se simţea deloc astfel. Încercă să-şi amintească toate motivele pentru care nu trebuia să-i pese de ceea ce simţea Tucker Morgan pentru ea.

— Am mai ştiut şi că nu puteam continua, fiindcă nu era corect, continuă el. Nu contează că intenţiile lui Lillian sunt bune. E îngrijorată cu adevărat pentru prietenele ei şi a crezut că găsise o cale de a le ajuta fără a face rău nimănui. Împotriva propriilor mele convingeri, am acceptat s-o sprijin. Şi încă mai plănuiesc s-o fac, din moment ce sunt destul de sigur că are motive serioase de îngrijorare.

— O vei ajuta să-şi bage nasul pe ici, pe colo, numai că nu ca maseur.

Inima o îndemna să-i dezvăluie ceea ce ştia, să-şi unească forţele. Mintea, însă, o prevenea că iar lua decizii pripite, că iar era impulsivă. Frustrarea faţă de el, faţă de toată situaţia şi vizibila ei neputinţă de a trage o concluzie serioasă despre orice, se apropia de masa critică.

— Şi-atunci, cum le va explica prietenelor ei prezenţa ta, de-acum încolo? Un ibovnic tinerel? Şi ce se va întâmpla când totul o să se termine, iar tu îi vei face următoarea vizită? Sau v-aţi imaginat amândoi că s-ar putea ca, peste şapte ani, toate persoanele care erau pe-aici cu ocazia ultimei tale vizite să fie sau moarte, sau prea senile ca să-ţi mai ţină minte faţa?

— Nu crezi că eşti puţin cam prea aspră?

Avea dreptate, dar până îşi găsea timp ca să pună totul în ordine, trebuia să se apere – pe sine însăşi şi, mai important, pe Minerva. Lainey n-avea nici cea mai vagă idee cum urma să remedieze situaţia, dar implicarea lui Tucker putea fi o greşeală, şi nu numai dintr-un singur punct de vedere. Dacă-l făcea să rămână

destul de supărat pe ea, putea înceta s-o mai descoasă, pornind să-şi caute în alte părţi informaţiile dorite. Acest gând o făcu să încremenească. Putea risca o asemenea variantă?

Şi, un moment mai târziu, se dovedi că avea dreptate, dar nu din motivul la care se aşteptase. Tucker era o reală problemă, însă omul pe care-l zări trecând prin parc, pe la spatele lui Tucker, se putea vădi o problemă şi mai mare. Damian. Dacă o vedea… Sau, mai rău, dacă-l vedea Tucker şi-şi dădea seama cine era…

Trebuia să plece de-acolo. Imediat.

— Ascultă, spuse ea, încercând să pară calmă şi raţională. Sunt cea din urmă care să judece deciziile altora, sau felul cum preferă să-şi rezolve problemele. Dar, în cazul de faţă, cred că ar trebui să-i spui

lui Lillian să nu-şi mai facă griji. O să se lămurească totul.

— Eşti sigură, Lainey? Nu se poate să nu ştii tu ceva despre ceea ce se întâmplă şi ştiu că şi pe tine te îngrijorează. Intenţionezi să vorbeşti cu Minerva despre asta?

Lainey se strădui să nu-l scape din privire pe Tucker, urmărindu-l în acelaşi timp, cu coada ochiului, şi pe Damian.

— Voi face tot ce pot, Tucker, spuse ea cu sinceritate.

Şi avea s-o facă. De cum scăpa de Tucker şi o lua direct spre cea mai apropiată ieşire din parc.

— Ştii, ne-am implicat destul de mult în afacerea asta. Cred că ar fi bine să ne retragem pentru un timp, ca să le lăsăm timp să se lămurească. Apoi, dacă încă vom mai găsi că e necesar, o să ne gândim

la un plan.

Tucker îşi înclină capul într-o parte.

La naiba, îşi spuse ea, nu înghiţea găluşca. Îşi reţinu un oftat de nervozitate.

— Lainey, crede-mă că nu văd la ce ne-ar folosi aşeptarea. S-ar putea chiar să dăuneze. Dacă-mi spui despre ce e vorba, poate reuşesc să…

Damian ajunsese aproape în dreptul ei. Îşi schimbă poziţia, chipurile întâmplător, pentru ca Tucker să stea intercalat între ei, chiar şi cu riscul de a-l pierde pe Damian din vedere. Ajunsă la disperare, spuse:

— Ai dreptate. Ar… ar trebui s-o fac. S-o facem, vreau să zic. Adică, să stăm de vorbă. Diseară.

Zâmbi, exagerat de vesel, ştiind că se bâlbâia şi, judecând după expresia încruntată a lui Tucker, nu făcea decât să-i

accentueze şi mai mult suspiciunile.

— Ce-ar fi să ne întâlnim diseară şi să discutăm? Poţi să mă iei de la braserie, pe la şapte şi jumătate, să zicem?

— Pot, dar…

— Perfect. Ascultă, acum trebuie s-o-ntind. Tocmai mi-am amintit că am ceva de făcut şi… în fine, poate nici nu mai trebuie să spunem nimic până diseară, bine?

Bătea deja în retragere.

Tucker îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie mai mult decât sceptică.

— Îmi promiţi că ai să vii?

Se întrebă, aproape în pragul isteriei, de ce ar fi avut vreo valoare cuvântul ei dacă Tucker nu avea încredere în ea, dar dădu totuşi din cap.

— Promit.

Depistă în stânga o alee care ducea spre o zonă amenajată cu palmieri pitici

deşi şi iarbă de pampas, unde se putea ascunde rapid.

— Diseară, la şapte jumate.

Nu-l aşteptă să-i răspundă; se răsuci pe călcâie şi plecă. În sinea ei, se ruga ca Damian să n-o vadă, însă mai tare se ruga ca Tucker să nu-l recunoască în el pe individul cel misterios. Nu avea idee cât de amănunţit i-l descrisese Lillian. Damian se putea pierde destul de uşor într-o mulţime pestriţă, dar printre toţi acei bătrâni, un pletos tânăr ieşea în evidenţă imediat.

— Lainey! mai strigă Tucker, tocmai când ea ajungea la alee. N-am să mă mulţumesc cu mai puţin decât toată povestea, inclusiv de ce anume fugi. Şi asta-i tot o promisiune.

Nu-i răspunse, preferând să dispară în lungul aleii.

Capitolul 7

Lainey îşi apăsă o mână peste inima care-i bubuia cu putere, în timp ce continua să-l urmărească pe Damian. Iniţial, avusese intenţia de a se duce direct la braserie, obligând-o pe Minerva să asculte tot ce avea de spus. Nu se interesase la hotel, dar ştia că Damian era vârât în toată povestea până la ochii lui ca două bobiţe negre.

Nici prin minte nu-i trecea ce avea să-i spună când îl ajungea din urmă, dar era hotărâtă să facă orice era necesar, rugându-se nebuneşte pentru intervenţia şi inspiraţia divină.

Fu cât pe ce să aibă un atac de inimă, când auzi vocea lui Tucker în faţa toaletei.

Credea că plecase, dar după câte se părea, avusese nevoie să folosească toaleta bărbaţilor. Apoi, auzi vocea inconfundabilă a lui Bunny Macăfee şi nu lipsi mult să se înece într-un hohot de râs. Aproape că-i părea rău pentru Tucker. Aproape. Şi, oricât de mult detesta gândul, de-acum îi era datoare lui Bunny. Lainey ştia că Tucker avea nevoie de mult timp pentru a scăpa din ghearele ei, lăsându-i răgazul necesar ca să scape de el pentru a doua oară în acea după-amiază. Dacă o prindea din nou în parc, n-ar mai fi putut scăpa de o explicaţie completă.

Seria de noroace fără precedent continuă. Când ieşi pe furiş prin cealaltă parte, îl văzu pe Damian trecând pe sub arcada de fier forjat din poarta laterală a parcului. Ocoli clădirea şi o luă la fugă, având grijă să menţină cât mai mulţi

palmieri între ea şi toaletă… şi Tucker. Dar, dacă Bunny nu se dezminţea, era în deplină siguranţă.

Acum, Damian se îndrepta spre o stradă mai liniştită, cu magazine înşirate în paralel cu latura vestică a parcului. Nu trebuia decât să-şi facă un plan, înainte ca el să intre într-unul din ele. Aruncă o privire rapidă peste umăr şi expiră scurt, uşurată. Nici urmă de Tucker.

Apoi, întoarse capul din nou… pentru a nimeri drept în Damian.

— Ce surpriză, să te întâlnesc tocmai aici.

Sarcasmul lui gros dădea clar de înţeles că nu era deloc surprins. Lainey se întrebă de cât timp descoperise că venea pe urmele lui.

Ca de obicei, era îmbrăcat în negru. Îşi ameliorase aspectul de pe vremea

colegiului – pantaloni apretaţi cu pense, cămaşă de la casa de mode şi pantofi de piele – dar, indiferent de eticheta cu preţul, ţinuta lui continua să inspire o atmosferă de goliciune, în combinaţie cu silueta sa slabă, subnutrită. Faciesul era întregit de părul strâns pe lângă ţeastă, într-o coadă-de-cal, şi un barbişon cu mustaţă tunse grijuliu, gen Fu Manchu, toate în aceeaşi nuanţă cu ochii negri ca mangalul ce o făceau întotdeauna să se simtă stânjenită.

— E o lume liberă, de când m-am uitat ultima oară, replică ea.

O prostie, Lainey. Nu intra în defensivă. Îl cunoscuse pe Damian în colegiu. Chiar şi într-un campus mare cât statul Pennsylvania, aproape toată lumea îl cunoştea sau auzise de Damian Winters. Era un geniu acreditat şi acceptat pe

scară largă ca nebun la fel de acreditat. Planurile lui smintite de a obţine bani făceau subiectul legendelor universitare. Câştigase şi pierduse mai mulţi bani decât reuşeau să vadă majoritatea oamenilor de-a lungul unei vieţi, şi toţi, înainte de penultimul an. Din fericire pentru el, discipolii săi prosperaseră îndeajuns de des pentru a-i ţine afacerile – şi gâtul – intacte, până la absolvire. Cu toate acestea, prin campus se făceau încontinuu aluzii la un linşaj public.

După ce absolviseră, nu-i mai ţinuse urma şi habar n-avea dacă devenise un strălucit consilier de investiţii sau un la fel de strălucit artist al escrocheriilor. Şi nici nu-i păsase – până săptămâna trecută, când dăduse peste el la Sam.

— Da, e o ţară binecuvântat de liberă, fu el de acord, cu un zâmbet

oarecum sinistru. Deci, dacă nu ai vreo afacere concretă despre care ai dori să discutăm… Sau, poate, nu era vorba de afaceri.

Lainey se cutremură în sinea ei, când în ochii lui lipsiţi de suflet se aprinse un interes care nu avea nimic în comun cu fondurile mutuale. Curios, nu se gândise nici măcar o dată la Damian Winters – când se gândea cât de cât la el – într-un sens sexual sau fizic. Probabil se făcea simţită influenţa lui Tucker asupra hormonilor ei. Gândul la sex şi Tucker o făcea de asemenea să se înfioare, dar din cu totul alte motive.

— E vorba de afaceri, spuse ea scurt. Nu cred nici acum că te afli în Florida printr-o simplă coincidenţă.

Damian ridică din umeri, cu un zâmbet, arătând dintr-odată ca

întruchiparea fermecătoarei inocenţe adolescentine. Metamorfoza era de-a dreptul uluitoare, dinţii săi albi amintind de ai lui Tom Cruise. Iar rezultatul era aproape la fel de deconcertant ca înfăţişarea lui mai sinistră. Lainey fusese întotdeauna uimită că, în pofida antecedentelor lui nu tocmai imaculate, cărora li se făcuse publicitatea cuvenită, oamenii îi finanţau de bună-voie ultimul proiect. Până când îi văzuse chipul. Nu putea spune cu deplină sinceritate de ce-ar fi fost capabilă, dacă el îi înfăşiţa acel chip, cu ani în urmă. Era chipul care-i făcea să se despartă de banii lor pe nişte oameni ce-ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Iar Lainey avea destulă minte ca să nu se lase păcălită nicio secundă. Cel puţin acum, dacă stătea să se gândească la Charlie.

— Oamenii se întâlnesc tot timpul cu unii pe care nu i-au mai văzut de ani de zile. Iar la Penn au studiat foarte mulţi, Lainey. Nu e nimic ciudat în asta.

— Eşti băiat de Philly, prin naştere şi creştere, ripostă ea, schimbând tactica; părea destul de sincer, iar intuiţia îi spunea că, măcar de data asta, nu minţea; noroc că era prea păţită ca să se încreadă în intuiţie. Le-ai spus tuturor celor care binevoiau să te asculte, ba chiar şi celor care nu voiau, că n-aveai să pleci niciodată. De ce te-ai răzgândit? De ce tocmai Florida?

— Am mai îmbătrânit, Lainey, răspunse el, în ton simţindu-se o urmă din vechiul copil format la şcoala străzii. În Philly e frig. În Florida, cald.

— Şi plin de bătrâni cu pensii grase.

Aluzia era clară.

Damian afişă o expresie ofuscată, dar lui Lainey nu-i scăpă străfulgerarea înfierbântată din ochii lui. Îşi stăpâni pornirea reînnoită de a-şi freca braţele. Acum, în ochii aceia nu se mai simţea nimic sexual. Fierbinţeala era cauzată de furie.

— Ce zici, bre? Adică vrei să zici c-am venit să pungăşesc oamenii aici-şa?

Odată cu autocontrolul, i se risipise şi rafinamentul.

— Că-s un bagabont de trei lulele, sau ceva? Mă jigneşti, Lainey.

— Numai de trei lulele n-ai fost vreodată, Damian. Să zicem doar că apariţia ta în apropierea unui sat de pensionari bogaţi mi se pare cam suspectă.

Expresia lezată se risipi, lăsând să răzbată dogoarea furiei. Lainey avu

impresia că o pârjolea. Când Damian făcu un pas spre ea, avu nevoie de toată puterea voinţei pentru a se ţine bine pe picioare.

Damian îşi repezi un deget în aerul dintre ei, cu un gest aproape cu atât mai puternic, cu cât nu ajungea s-o atingă.

— Aluzia ta mă nemulţumeşte, spuse el încet. Şi mă nemulţumeşte şi amestecul tău. Locuiesc aici fiindcă îmi place pacea şi liniştea. Nu sunt decât un om de afaceri care-şi face meseria.

Calmându-se, vorbirea sa revenise la tonalităţile cultivate pe care Lainey i le observase în acea primă zi când se întâlniseră la Sam. Acum, însă, nu mai păreau atât de dulcege şi benigne; sunau mecanic, găunos, făcându-i sângele să îngheţe în vene.

— Şi mă descurc destul de frumos,

mulţumesc, continuă Damian, pe un ton mătăsos care-i încreţea carnea lui Lainey pe trup. Şi-acum, dacă nu ai nicio afacere serioasă de discutat cu mine, ţi-aş propune să mă laşi cu ale mele. Ne-am înţeles?

— Atâta vreme cât înţelegi şi tu că Minerva şi prietenele ei nu trebuie să fie amestecate în cel mai recent plan al tău de afaceri. Ăsta-i singurul motiv din care stau aici de vorbă cu tine.

— Minerva?

— Minerva Cooper. Mătuşa mea. Nu te-am acuzat niciodată că ai fi bătut în cap, Damian, aşa că nu-ţi pierde vremea făcând pe neştiutorul. Am vorbit cu ea, ştiu că a investit într-unul din planurile tale. Greensleigh Knolls. Îţi spune ceva numele ăsta?

— Sunt fete în toată firea, Lainey. Pot lua şi singure decizii mature.

Probabil ar fi trebuit să fie uşurată că Damian recunoscuse în sfârşit. Când colo, răspunsul lui îi provocă un gol în stomac.

— Te-aş întreba de ce nu-ţi avertizezi mătuşa să nu aibă de-a face cu mine, continuă el, dar după ce ai fost anchetată pentru – ei, ce-o fi fost? Evaziune fiscală?

Chicoti veninos.

— Nu cred că Minerva ţi-ar accepta sfaturile de investiţii, în momentul de faţă.

O durea, nu atât pentru că Damian ştia, cât fiindcă era adevărat. Nu-l întrebă cum aflase de Charlie. În Sunset Shores, bârfa era cea mai veche meserie din lume.

— E greu să iei decizii înţelepte, când faptele sunt prezenate într-un mod care deformează riscurile, Damian. Nu uita că am asisat la intrigile tale întortocheate, ştiu cum amăgeşti oamenii ca să investească.

Damian ridică din umeri, nepăsător.

— De-atunci au trecut zece ani şi mai bine. Lucrurile se mai şi schimbă. Şi eu m-am schimbat. Nu e vina mea dacă oamenii cred ceea ce vor să creadă. Dar îmi închipui că ştii toate astea, nu?

— Ba este vina ta, dacă le spui ceea ce vor să audă, când ştii al naibii de bine că nu asta vor primi.

— N-am încheiat niciodată un acord despre care să nu fiu sigur că avea să reuşească. Nu-s tâmpit, Lainey.

Lainey nu luă în seamă aluzia.

— Toate erau idei de investiţii legale.

— Ideile nu-s acelaşi lucru cu o strategie de afaceri solidă. Şi pentru cine să reuşească? Pentru tine? Sunt sigură că asta-i consolează enorm pe acei studenţi care şi-au miza banii de studii pentru câte unul din planurile tale sigure. Unii dintre

ei erau prietenii mei.

— Aha, marea cruciată sare în ajutor. Niciodată nu te-am văzut călare pe un armăsar alb.

Îşi încrucişă braţele, lăsându-se cu toată greutatea pe călcâie.

— De fapt, dacă-mi amintesc bine, ţi-ai folosit diploma de studii ca să te măriţi cu banii familiei Maitland.

Se apropie cu un pas, rânjetul lui complice întorcându-i stomacul pe dos.

— Şi i-ai pierdut şi pe ăia. Fata de Philly din partea sudică nu e destul de bună ca să se-nvârtă printre barosani, mm, Lainey? Iar acum, eşti o ospătăriţă divorţată care le serveşte plăcinte unor babete şi umblă cu contabili corupţi. Mda, Lainey, mai ai vreo observaţie strălucită pe care ţii s-o serveşti lângă plăcinta aia? E clar că te-ai ajuns în viaţă mult mai grozav

decât mine.

Atacul lui atât de precis ţintit o lovea destul de tare pentru a-i provoca un rău fizic, dar Lainey se folosi de umilinţă ca să-şi alimenteze furia. Ce naiba, trebuia să fie şi asta bună la ceva.

— Singurul lucru pe care l-am învăţat de la familia Maitland e că succesul nu se măsoară numai după contul din bancă. Din câte ştiu eu, ai putea să fii şi multimilionar, dar tot un dihor rămâi.

Rânjetul lui se lăţi şi mai mult, în timp de ridica din umeri cu nepăsare.

— Cum spui tu, Lainey. Dar, dacă cu sunt un dihor, măcar sunt un dihor bogat. Şi indiferent dacă asta mă face sau nu să am succes, sunt destul de mulţumit cu averea.

— Atunci, de ce nu-ţi cumperi un iaht, să porneşti într-o lungă croazieră?

Du-te să-ţi îndrugi poveştile în faţa unor oameni care-şi pot permite să piardă.

— Niciodată nu promit că totul e sigur. Mi-am folosit cu rost diploma în economie, de-a lungul anilor.

De astă dată, Lainey nu se mai lăsă atinsă de insinuarea lui.

— Îmi dau seama. Planuri tot mai mari şi mai complexe, destinate să smulgă şi mai mulţi bani de la oameni. Nu, Damian, prost nu eşti. Şi tocmai din cauza asta eşti atât de periculos.

Ochii lui se îngustară. O fracţiune de secundă, Lainey se întrebă dacă nu cumva risca mai mult decât propria ei mândrie provocându-l, dar altceva nu ştia ce să facă. Minerva era convinsă că el reprezenta răspunsul la toate rugăciunile ei pentru vârsta pensionării.

Departe de a-şi pierde calmul,

Damian îşi îndreptă spatele şi se retrase cu un pas.

— Oamenii se schimbă, Lainey, spuse el încet, dar cu nişte cuvinte la fel de goale şi reci ca expresia de pe faţă.

Lainey îi susţinu privirea.

— Pe mine, experienţa m-a învăţat că majoritatea oamenilor rămân, în general, la fel. Singurul lucru care se schimbă e propria capacitate de a le judeca adevărata fire.

Zâmbetul lui îi făcu degetele de la picioare să se crispeze până se încârligară în adidaşi.

— Bun, atunci ne-am înţeles. Nu te amesteca în treburile mele, Lainey, şi nici eu nu voi fi silit să mă amestec într-ale tale.

La fel ca în trecut, nu-i lăsă timp să aibă ea ultimul cuvânt. Se răsuci şi plecă,

fără o singură privire în urmă, dispărând după primul colţ.

Lainey expiră tremurător.

— Nu mă pot decide dacă eşti incredibil de curajoasă sau incredibil de idioată.

Se răsuci în loc, cu un ţipăt.

— Tucker! îşi repezi ea o mână la piept, convinsă că inima avea să-i sară afară. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai înceta să te mai tot apropii de mine pe furiş.

Tucker făcu un pas spre ea, cu o înfăţişare la fel de feroce-protectoare ca înainte, în parc. Numai că, de data asta, îngrijorarea îi era adresată ei.

— Iar eu ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune ce naiba se întâmplă pe-aici.

Categoric, văpaia din ochii lui era

cauzată de furie. Atunci, de ce faţă de el reacţiona complet opus decât în faţa lui Damian? În acel moment, numai înfricoşată sau revoltată nu se simţea.

Dar, indiferent cum o afecta, era încă zăpăcită şi destul de tulburată de Damian. Nu era momentul să înceapă o nouă rundă, cu Tucker.

— Nu te priveşte, Tucker. Mă descurc singură.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Tucker o apucă de coate, ţinând-o strâns. Nu se putea elibera, însă asta n-o împiedică să se smucească din răsputeri.

— Cu violenţa n-ai să ajungi acolo unde vrei.

Tucker o trase spre el, împingându-i cu forţa capul pe spate, ca să-l privească în ochi.

— Ce ştii tu despre ce vreau eu? o

întrebă.

Ameninţarea înceată din glasul şi ochii lui ar fi trebuit s-o alarmeze. Nici gând de aşa ceva.

Avea încredere în el, îşi dădu ea seama. Era supărat şi frustrat, dar nu i-ar fi făcut nici cel mai mic rău.

Lainey îl privi în ochi şi-şi înghiţi un hohot de râs aproape isteric. *Da' pe-asta de unde naiba o ştii, Lainey?* se întrebă ea, dezgustată. Împunsăurile lui Damian o atinseseră mai adânc decât crezuse, sfâşiindu-i o gaură cu margini zdrenţuite în frumoasa ei fantezie cum că putea cu adevărat să scape de trecut, făcând ca toate temerile şi incertitudinile pe care şi le îndesase în adâncurile sufletului să se reverse, copleşind-o. Umilind-o.

— Nu te atinge de mine, Tucker Morgan. Am fost bruscată destul pentru o

singură zi. Mă duc acasă.

De astă dată, când trecu pe lângă el, Tucker o lăsă în pace. Dar îşi potrivi pasul după al ei, tăcut, iar Lainey nu ştiu dacă să urle de nervi sau să-i cadă în braţe şi să-şi elibereze prin plâns toată furia, nehotărârea şi mila de sine însăşi. Niciuna din reacţii n-ar fi fost acceptabilă, aşa că se adună şi-şi continuă drumul fără o vorbă.

Capitolul 8

— Cred că Lillian va fi mai mult decât mulţumită.

Tucker strânse mâna cărnoasă a lui Stephan şi-i oferi una dintre cărţile de vizită ale salonului lui Lillian.

— Îi voi spune să-ţi aştepte telefonul.

Mătăhălosul maseur suedez dădu din cap, apoi dispăru în vestiarul bărbaţilor.

Foarte mulţumit de sine, Tucker porni agale prin holul Hotelului Fairmont, aşezându-se comod pe una dintre canapelele cu perne moi. Stătea cu ochii spre uşa rotativă de la intrare. Lainey trebuia să sosească dintr-un moment în altul. După-amiază, se despărţiseră stabilind că aveau să se întâlnească la cină, pentru a discuta situaţia cu Damian şi a găsi, sperau, unele soluţii. Tucker folosise cu spor timpul trecut de-atunci. Cu un spor excelent, îşi spuse el, îngăduindu-şi un zâmbet fudul. Vorbise mult la telefonul din camera lui, căutând diverse persoane care-l puteau ajuta să obţină mai multe informaţii despre domnul Damian Winters şi proiectul Greensleigh Knolls. De asemenea, luase legătura cu

unul dintre foştii săi clienţi, care întâmplător era broker de investiţii internaţionale.

Avusese un asemenea şir neîntrerupt de succese, încât hotărâse să rişte totul şi să tranşeze dilema modului de a-şi înceta munca la salonul lui Lillian. Zâmbetul i se transformă în rânjet, când îşi imagină reacţia lui Lillian la vederea înlocuitorului său. Da, avusese o zi extraordinară.

O mişcare verde îi atrase atenţia. Lainey. Intră pe uşă, făcând ca toate gândurile lui Tucker despre Stephan masându-le pe babele lui Lillian să se risipească, în timp ce o privea cum se oprea să scruteze mulţimea din hol. Părul îi era negrăit de sexy, ondulat tot şi răvăşit de vânt. Degetele i se încovoiară sub imperiul dorinţei de a o atinge. Purta o rochie verde ca smaraldul, cu bretele,

strânsă pe curbele ei suple şi lăsând să i se vadă din picioare doar atâta cât să-l facă să-şi înghită saliva, foindu-se pe canapea.

Toate izbânzile lui se micşorarau ca o grămăjoară de nimicuri, pe lângă singura victorie pe care încă n-o înregistrase: găsirea unei căi de a câştiga pe deplin încrederea lui Lainey Cooper. Ca şi cum ar fi realizat cumva şi acest miracol, atacă din nou la risc, ţintind marele premiu: inima ei. În răstimpul trecut de când vânduse firma M.M.S.I., avusese planuri cel mult vagi, dar presupusese că mai întâi avea să-şi stabilească noua carieră şi zonă de acţiune, lăsând pe mai târziu legarea prieteniilor şi, cu un dram de noroc, întemeierea unei familii.

Nu mergea tocmai conform planului. Noua lui viaţă se planifica de la sine. Lui

nu-i rămânea decât să se hotărască dacă juca sau spunea pas.

Tucker Morgan dorea să joace mai departe.

Îşi îngădui deliciul dureros suplimentar de a o urmări pe Lainey cum se învârtea încet în cerc, pe când continua să-l caute, după care se ridică în picioare, înainte de a deveni incapabil s-o mai facă, păstrându-şi totodată demnitatea, şi-i făcu cu mâna.

— Aici sunt.

Lainey se întoarse, îl zări imediat şi surâse. Bătăile inimii i se accelerară, pulsând dureros. În timp ce venea spre el, Tucker îşi imagină cât de minunat ar fi fost să se trezească în fiecare dimineaţă sub lumina acelui zâmbet şi să-l găsească acasă în fiecare seară. Da, voia categoric să joace. Iar el, când juca, juca pe viaţă.

— Bună, nu te văzusem, spuse ea.

— Repetam pentru rolul de super-spion.

Pielea lui Lainey era puţin înroşită de umezeala serii, ochii îi scânteiau, iar în zâmbet i se citea sinceritatea. „Doar prieteni”, îşi reaminti el. N-avea să se atingă de ea – deocamdată – nici cu preţul vieţii. Îi indică grădina restauratului, amplasată într-un atrium, care se vedea deasupra scării centrale suspendate.

— Mergem?

Dând scurt din cap, Lainey i-o luă înainte pe trepte. În timp ce-i privea unduirea şoldurilor atât de ispititor cuprinse în poalele rochiei, Tucker se agăţă de balustrada aurită, pentru a nu se agăţa în schimb de ea, spunându-şi că avea mare noroc dacă reuşea să reziste măcar până treceau de apetitive.

Rezervase o masă pe terasa exterioară a grădinii, cu vedere spre golf.

— Îţi convine aici? În curând se va răcori, şi înţeleg că nu trebuie să pierdem apusul soarelui.

Zâmbetul ei şovăi puţin, dar al lui Tucker rămase ferm la locul său. Voia să joace, însă asta nu însemna şi că era obligat să joace cinstit.

— Pare interesant, răspunse ea, cu o undă de răceală rezervată.

— Mă gândeam că e mai discret.

Văzându-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Având în vedere subiectul de discuţie, m-am gândit că ar fi bine să nu sărim în ochi.

— Cred că ai dreptate.

Expresia i se înseninã, dar acum ochii îi erau umbriţi de îngrijorare. Tucker

nu era sigur dacă din cauza referirii la motivul pentru care se aflau acolo, sau fiincă se îndoia de sinceritatea lui. Probabil câte puţin din amândouă, îşi spuse el.

Se aşezară într-un mic alcov cu ferigi şi flori tropicale, care îi camuflau subtil faţă de mesele învecinate. Bougainvilleele şi clematitele se întindeau pe balustrada balconului, iar dincolo de toate acestea nu se vedeau decât apele golfului scânteind în soare.

— E frumos aici, spuse Lainey, în timp ce-şi lua şervetul de in din farfurie.

— N-ai mai luat masa aici niciodată?

— Nu-mi prea dă mâna, râse ea. Aici locuieşti?

Tonul ei sceptic îl făcu să zâmbească.

— Deocamdată.

Nu era momentul să aducă vorba de

agentul imobiliar cu care vorbise în aceeaşi după-amiază.

— Probabil ai fost garda unor corpuri destul de exclusiviste.

Apoi zâmbi, cu o expresie de scuză.

— Iartă-mă. A fost o mojicie.

Tucker clătină din cap, spunându-şi că i-ar fi făcut chiar plăcere să discute cu ea despre fosta lui profesie.

— Dacă prin exclusivism te referi la nişte cuie-n cap pretenţioase, autoritare şi în general nesuferite, atunci, da, toate astea definesc destul de bine fosta mea clientelă.

— De-asta te-ai lăsat? Nu-ţi plăcea?

— N-am spus asta.

Lainey zâmbi.

— Care din două?

— Ambele. Îmi plăcea meseria pe care o făceam. De fapt, era toată viaţa

mea. Motiv pentru care n-o mai fac. Am avut propria mea companie, împreună cu un prieten. A murit acum câteva luni, de inimă. După aceea, am vândut-o.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea încet. Te rog, nu te simţi obligat să…

— Nu, nu mă deranjează. De fapt, pe lângă un scurt interogatoriu din partea lui Lillian, n-am discutat cu adevărat problema asta cu nimeni.

— Sunt numai urechi.

Nici nu era greu, îşi spuse el, străduindu-se să-i privească ochii, nu arcuirea gingaşă a buzelor, gâtul zvelt şi panta dulce a umerilor bronzaţi. Încetă cu inventarul, readucându-şi gândurile spre subiectul discuţiei. Expresia ei îl anunţa că dorea sincer să-l asculte. Iar asta era bine, căci simţea o nevoie incontestabilă de a-i spune… totul…

— S-a întâmplat la înmormântarea lui Pete – Peter Manning a fost partenerul meu. Oricum, avea cu un an mai puţin ca mine. Treizeci şi opt.

— Ce tânăr era. E îngrozitor. Avea familie?

Tucker clătină din cap.

— Familia noastră era compania. Însemna totul pentru noi. Stăteam în cimitir, cu un flacon de tablete antiacide în buzunar şi o durere de cap insuportabilă, şi mi-am dat seama că nu mai aveam mult până să ajung alături de el.

— Aşa că te-ai repezit imediat să vinzi firma? Cred că ţi-a fost foarte greu.

— Probabil e mai uşor să te laşi de fumat după o viaţă întreagă de dependenţă.

Se opri, privind peste apă, spre lumina aurie care la orizont începea să

capete nuanţe roşii şi violacee.

— Îmi plăcea profesiunea mea.

— Se vede. Îţi apare în ochi o anume… cum să spun… lumină, când vorbeşti despre ea. Îţi regreţi decizia?

— Nu, răspunse el fără ezitare. Ştiu că am făcut ceea ce trebuia.

— N-ai fi putut s-o atenuezi, sau aşa ceva? Să-ţi continui munca la un nivel mai moderat?

— Aşa cum se prezenta situaţia, nu. Am început cam acum şaisprezece ani, imediat după absolvirea colegiului. Pete şi cu mine am învăţat la aceeaşi şcoală şi, ca să câştigăm bani, lucram seara ca bodyguarzi la clubul campusului. Fiind absloventi de ştiinţe economice…

Se întrerupse, zâmbind.

— Lucru despre care s-ar putea să ştii şi tu câte ceva.

— Nu ştiu de ce, cred că orice asemănare începe şi se sfârşeşte tot aici – dar continuă.

— Oricum, au început şi alte cluburi locale să ne solicite, cu jumătate de normă, aşa că ne-a venit ideea să înfiinţăm o firmă de pază. Un lucru a dus la următorul şi…

Ridică din umeri.

— Într-un fel, a dobândit o viaţă proprie. Am urmat amândoi câteva cursuri suplimentare, de instructaj în domeniul securităţii, plus antrenamente de arte marţiale, iar după absolvire ne-am hotărât să ne apucăm permanent de afacerea asta. Am investit în ea tot ce aveam, cu trup şi suflet, dar ne-a plăcut clipă de clipă. Totul a demarat uluitor de repede şi, până să ne dezmeticim, primeam telefoane ca să asigurăm servicii de bodyguarzi pentru

diverşi oameni politici locali şi alţi ştabi din afaceri. După vreo doi ani, Pete îşi formase unele relaţii în străinătate, prin intermediul unui client german de-al nostru, şi până la urmă am deschis o filială şi în Europa. După aceea, au început să apară precum ciupercile.

Lainey îşi rezemase bărbia într-o mână, privindu-l captivată.

Tucker zâmbi spăşit.

— Iar acum, am să-mi ţin gura.

Lainey nu făcu nicio mişcare, decât pentru a vorbi.

— Nu, te rog. Găsesc că e foarte interesant. Sunt convină că ai de povestit nişte întâmplări uluitoare.

— Una, două…

— Mi-ar face mare plăcere să le aud, cândva.

Zâmbetul lui Tucker şovăi. Expresia

sa era complet sinceră şi absolut inocentă. Avea oare idee cât de mult ar fi dorit să-i împărtăşească mult mai mult decât isprăvile lui trecute?

— Oricând, răspunse el, străduindu-se să pară nepăsător.

Îl văzură amândoi pe ospătarul care se apropia. Lainey se îndreptă de spate, împreunându-şi mâinile în poală.

— Oricând mai treci prin oraş, se grăbi ea să adauge, după care se întoarse spre chelner, cu un zâmbet, pentru a-i comanda băutura dorită, punând astfel capăt conversaţiei.

Atâta despre noile speranţe. Tucker ceru un ceai de la gheaţă, aproape scrâşnind din dinţi. Când ospătarul plecă, îşi îndreptă atenţia, orbeşte, spre meniu.

Înainte de a se putea decide cum era cel mai bine să continue, chelnerul reveni

şi îşi petrecură următoarele câteva minute stabilind ce doreau să mănânce. După ce rămaseră iarăşi singuri, Lainey rezolvă problema, vorbind ea cea dintâi.

— Deci, se pare că nu e vacanţa pe care ţi-o plănuiseşi, mm?

De-ai şti, numai.

— Nu tocmai. Motiv pentru care, de obicei, o chem pe Lillian să mă viziteze. Aşa, am şanse oarecum mai mari de a rămâne stăpân pe situaţie.

Ochii lui Lainey se luminară, în timp ce se bătea peste frunte.

— Poftim! Abia acum mi-am dat seama că tu eşti „familia” pe care şi-o vizitează în exoticele ei vacanţe anuale. Ştii, cucoanelor ei le lasă gura apă după ele. Găsesc că e foarte frumos ceea ce faci pentru ea.

— Auto-protecţie. Strict auto-

protecţie.

Lainey chicoti.

— Cred că nici chiar o echipă internaţională de bodyguarzi nu te-ar putea proteja suficient contra lui Lillian, dacă-şi pune ceva în minte. Ai noroc că n-ai ajuns decât maseur.

O privi lung, complet captivat de roşeaţa care apăru în obrajii ei.

— Iarăşi ţi-a apărut lucirea aia în ochi, spuse ea. Nici nu vreau să ştiu la ce te gândeşti, de data asta.

Şi nici n-ar fi cazul, Lainey, îi dădu Tucker dreptate în sinea lui. *Pentru că, dacă ţi-aş spune că mă gândeam cât de amuzant ar fi să le povestim nepoţilor noştri că ne-am cunoscut într-un salon de masaj, ai lua-o la fugă fără o singură privire în urmă.*

Alese altă cale de a-i risipi

curiozitatea.

— Ei, cred că problema angajării am rezolvat-o înainte de sosirea ta.

— Ai găsit un înlocuitor care să-i convină lui Lillian? Cum ai reuşit minunea asta?

— Hotelul Fairmont are un maseur miraculos, pe nume Stephan. E un suedez uriaş, cu mâini de înger. L-am întrebat dacă nu cumva cunoaşte pe cineva care ar corespunde cerinţelor lui Lillian, iar el mi-a răspuns că nu lucrează aici decât cu jumătate de normă şi l-ar putea interesa să se ducă personal.

Zâmbi.

— Cel puţin, sunt destul de sigur că asta era ideea. Înţelege engleza, dar nu ştie s-o vorbească aproape deloc. Dacă apariţia lui n-o să le provoace infarcturi tuturor cucoanelor lui Lillian, cred că va

da o mare lovitură. „Mare” fiind, aici, cuvântul cheie. Lillian l-a cunoscut acum câteva zile, când mă căuta pe mine. Se zicem doar că, după câte cred eu, va fi de acord.

Lainey, care râdea cu poftă, ridică mâna.

— Termină. Mor – numai când îmi imaginez!

Sorbi o înghiţitură de apă, apoi îi surprinse privirea şi iarăşi începu să chicotască.

— Of, Tucker, dacă n-aş cunoaşte-o pe Lillian, aş spune că ar trebui să-ţi fie ruşine. Dar tu ştii prea bine c-o să se dea în vânt după ideea asta.

— Sper. Sunt foarte vulnerabil.

Lainey mai luă o sorbitură de apă, apoi se rezemă de spătar.

— Ştii, eram foarte neliniştită în

legătură cu seara asta. Acum, mi-a trecut. Îţi mulţumesc, Tucker.

Zâmbetul i se şterse, dar ochii îi rămaseră blânzi şi liniştiţi. Tucker îşi dorea enorm să-i poată menţine astfel. Dar, oricât de mult şi-ar fi dorit să nu fie decât o simplă întâlnire în societate, nu era deloc numai atât.

— N-ai pentru ce.

— Ba da, însă n-am să discut acum. Cred că e mai bine să vorbim despre motivul pentru care am venit aici.

Tucker avu înţelepciunea de a nu răspunde la această remarcă.

— Sperasem să vorbesc cu Minerva azi după-amiază, dar când am ajuns eu la braserie, plecase. Ai aflat ceva despre Damian sau Greensleigh? îl întrebă ea.

Tucker o privi cum îşi plimba un deget pe marginea paharului, simţind un

junghi în stomac când vârful acestuia trecu peste locul unde Lainey lăsase o urmă slabă de ruj pe sticlă. Îşi ridică privirea spre a ei, concentrându-se fără tragere de inimă asupra problemelor serioase. Avea să se ocupe mai târziu de chestiunea plăcerilor.

— Le-am dat câteva telefoane unora dintre foştii mei clienţi, dintre care unul lucrează în domeniul investiţiilor internaţionale. Mi-a dat câteva informaţii interesante.

— Despre Damian? Nu ştiu de ce, dar niciodată nu mi l-am imaginat pe Damian suficient de priceput pentru piaţa internaţională.

Arătă spre zona cu construcţii noi ce se înşirau în linişte pe coastă.

— Mai degrabă ăsta e nivelul lui.

— Ei, se pare că a lucrat în Mexic şi

Caraibe, sau cel puţin a vândut acţiuni din nişte antreprize care se presupune că aveau loc acolo.

— Nu te mai urmăresc.

— Ai dreptate când spui că satele de pensionari reprezintă nivelul lui Damian. De fapt, ele sunt specialitatea lui, sau cel puţin aşa se pare, din puţinul pe care l-am aflat. Clientul meu se ocupa de o afacere cu o staţiune turistică din Barbados, asociată cu o altă staţiune, care se planifica pentru coasta de vest a Mexicului. În timpul tratativelor pentru a obţine investitori, a auzit zvonindu-se că cineva care se declara partener în echipa de investiţii vindea acţiunile unui prezumtiv sat de pensionari care avea să facă parte dintre aceste staţiuni.

— Un sat prezumtiv? Asta înseamnă că folosea portofoliul de investiţii al

staţiunii pentru a determina nişte bătrâni neştiutori să investească într-un fals sat pentru pensionari, tip sat de vacanţă, susţinând că avea să facă parte din staţiune?

— Prinzi repede.

Lainey îşi împinse paharul într-o parte.

— M-aş lipsi cu dragă inimă. Presupun că era vorba de Damian.

— Nu putem şti sigur. A dispărut înainte ca autorităţile să-i dea de urmă. Dar, din câte a aflat clientul meu, pare într-adevăr să fie el.

— Şi asta ce înseamnă? Ne adresăm poliţiei? Sau, dacă stau să mă gândesc, adăugă ea sec, cu un gest de refuz, s-ar putea ca Roscoe Tumble să nu ne fie de un prea mare folos.

— Ei, nu-l desconsidera pe moş

Tumbleweed.

— Îl cunoşti pe Roscoe?

— Să zicem că am intervenit pe lângă el, din partea lui Lillian, în problema unor… ăă, interacţiuni pe care le-a avut cu prefectura şi cu departamentul şerifului.

Lainey râse.

— Cred că prefer să nu aflu.

— Ai dreptate, răspunse Tucker zâmbind. Dar Lillian m-a pus să promit că nu-l implic pe şerif, fiindcă nu vrea să rişte s-o facă de râs pe Minerva într-un mod atât de public.

— Cred că e o atitudine frumoasă din partea ei, se aplecă Lainey peste masă, dar poate cam mărginită. Minerva va suferi mult mai rău dacă Damian o escrochează, pe ea şi pe celelalte două femei, lăsându-le fără economiile pentru bătrâneţe.

Tucker oftă.

— Şi eu i-am explicat acelaşi lucru, dar e încăpăţânată.

Ridică mâna, înainte ca Lainey să-i poată răspunde.

— Dacă nu găsim un alt mod, mai discret, de a rezolva lucrurile, îl vom anunţa pe Roscoe. N-am să le las pe Minerva şi prietenele ei să păţească nimic, Lainey.

Un moment, Lainey îi susţinu privirea.

— Îţi mulţumesc, spuse ea încet; îşi făcu iarăşi de lucru la buza paharului cu apă, apoi îl privi. Şi-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce faci ca s-o ajuţi pe Lillian s-o ajute pe Minerva. Ştiu că, probabil, vrei să te întorci în oraşul tău…

— Seattle.

Făcu ochii mari.

— Seattle?

— De ce te miri că sunt din Seattle? zâmbi Tucker.

— Nu ştiu. Nu mă mir. Cred că fiindcă e un oraş de pe litoral şi îţi dă posibilitatea să alergi prin întreaga lume şi… dar cred că pur şi simplu nu te pot vedea… Nu ştiu…

— Şi *cum* mă vezi tu pe mine, Lainey?

Se mai jucă puţin cu piciorul paharului, îşi aranjă tacâmurile, apoi îşi îndreptă atenţia spre golf, unde ultimul crâmpei de soare dispărea la orizont.

— Lainey?

În sfârşit, se uită la el.

— Încerc să nu te văd nicicum.

— Şi de ce oare? întrebă Tucker, mândru de glasul său calm, deşi avea senzaţia că i se scurgea toată viaţa din

inimă.

Lainey îşi împreună mâinile în poală, dar îi susţinu privirea.

— Fiindcă, oriunde sau oricând m-aş gândi la tine, adevărul e că nu te pot include în lumea de-aici, aşa că de ce să mă mai ostenesc?

— Sunt aici.

— Deocamdată.

— Deocamdată e tot ce am. Mi-am vândut firma, în urma unei decizii iuţi ca fulgerul. Nu mi-am făcut niciun plan măreţ, nu am în minte nicio carieră nouă, dar am făcut-o fiindcă intuiţia şi sufletul mi-au spus că, dacă nu voiam s-o sfârşesc ca Pete, dacă-mi doream o viaţă care să includă şi altceva pe lângă muncă, nu-mi mai rămânea decât să sar imediat, altfel scufundându-mă odată cu nava. Şi nici acum nu am planuri. Am venit aici în vizită

la Lillian, ca să petrec câtva timp lăsând soarele să mi se infiltreze în piele, până hotăram ce naiba vreau să fac cu restul vieţii mele.

Lainey îşi încrucişă braţele pe piept, într-o poziţie aparent relaxată, deşi poziţia repezită înainte a bărbiei exprima cu totul altceva.

— Şi ce naiba vrei să faci, Tucker?

Privind-o în ochi, Tucker îi spuse adevărul:

— Vreau prieteni care să nu-mi fie şi clienţi. Vreau o activitate care să se termine în fiecare zi la o oră fixă. Vreau o locuinţă care să se poată numi „acasă”, nu doar o adresă poştală.

Tăcu, dregându-şi glasul ce i se înăsprise dintr-odată.

— Vreau o familie. Vreau echilibru.

Făcu un efort să termine, în ciuda

neliniştii ce creştea constant în ochii ei, cu fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Şi te vreau pe tine. E pe dos, nu e planificat, nu e nici măcar raţional, având în vedere etapa unde mă aflu acum cu viaţa mea, dar nimic din toate astea nu pare să conteze. Te doresc, Lainey.

Ospătarul alese tocmai acest monumental moment pentru ca să-şi facă apariţia, aducând o tavă imensă plină cu antreuri, ceea ce îi ascunse reacţia lui Lainey. Tucker se gândi serios să-l arunce de pe terasă, dar reuşi să-şi stăpânească imboldul în ultimul moment. Tânărul păru să simtă tensiunea, le distribui grăbit farfuriile şi se retrase cât ai clipi.

Atenţia lui Lainey era concentrată exclusiv asupra scallopinilor de creveţi. Tucker îşi plimbă prin farfurie porţia de mahimahi, întrebându-se de atitudine să

adopte în continuare. Capul îi spunea să ceară un răspuns onest, dar inima sa nu mai pregeta să înalţe un zid solid după care să se ascundă, aşa că era perfect mulţumit să încheie discuţia fără niciun alt comentariu.

O văzu cu coada ochiului cum sorbi din vin, apoi renunţă la încercările de a mânca şi o privi drept în faţă.

— E foarte bun, spuse ea, fără să ridice ochii. Al tău cum e?

Nu putea face asta, nu se putea comporta ca şi cum nu şi-ar fi deschis inima în faţa ei cu doar câteva secunde în urmă. Vânzându-şi firma, îşi asumase cel mai mare risc din viaţa lui. Ce rost avea totul, dacă nu era dispus să urmărească tocmai scopul pentru care şi-o vânduse?

— N-aş putea spune. Se pare că, în momentul de faţă, am altele, mai

importante, pe cap. Într-un fel, am crezut că poate ai dori să discutăm altceva.

O privi cum înfigea furculiţa într-o altă bucată de crevete. Se simţea gata să urle de enervare, sau cel puţin să-i arunce creveţii peste balustrada aurită, dar înainte de a exploda, Lainey îşi puse furculiţa cu bucata de crevete pe marginea farfuriei şi ridică privirea spre el.

— Atâta despre ideea să fim doar prieteni, mm?

Încercarea de zâmbet îi eşuă pe loc.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, Tucker.

— Prietenia noastră îmi place la nebunie, Lainey. Dar se pare că nu mă pot stăpâni să-mi doresc ceva mai mult de-atât. Şi nici nu vreau să mă stăpânesc.

— Şi pe urmă? întrebă ea, ridicând imediat mâna. Nu-mi răspunde. Tucker…

Se întrerupse, cu un oftat

— Mă doreşti, Lainey?

Îşi repezi ochii spre ai lui; chiar şi în lumina slabă a crepusculului, îi distinse roşeaţa care-i împurpura obrajii.

— Mă doreşti, repetă el.

— Nu contează ce doresc eu şi ce nu.

— Atunci, ce mama dracului contează? Şi să nu-mi vii cu gogoşile alea despre impulsuri şi alegeri proaste în materie de bărbaţi. Eşti o femeie inteligentă şi cu bun simţ, care poate hotărî şi singură.

Ochii ei scăpărară, în timp ce-şi apăsa pe masă pumnul strâns.

— Şi dacă *hotărăsc* să nu te aleg pe tine? Dacă *hotărăsc* că nu vreau să aştept până te dezmeticeşti, pe baza slabelor şanse că voi face parte şi eu din acel mare plan? Şi uite ce idee uluitoare: dacă nici

nu sunt obligată să-ţi spun de ce am luat hotărârea asta? Dacă ţi-aş spune că nu te priveşte de ce fac ceea ce fac?

— Şi dacă te hotărăşti, pur şi simplu, să-mi spui adevărul?

Lainey îşi trânti şervetul pe masă, sărind de pe scaun.

— Şi dacă mă hotărăsc să-ţi spun să te duci dracului?

Când încercă să treacă pe lângă el, Tucker o înhăţă de braţ.

— Nu pleca.

— Nu-mi da tu mie ordine, îl privi ea încruntată.

Îi dădu drumul, iar Lainey se îndepărtă val-vârtej. Înjurând, Tucker aruncă nişte bancnote pe masă, între farfuriile cu mâncare, şi porni după ea.

O ajunse tocmai când ieşea pe uşa rotativă.

— O dată să mai pui mâna pe mine, şi ţip! îl preveni ea.

Tucker ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Ai nevoie să te duc cu maşina?

Îl privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile, apoi îi întoarse spatele şi porni în lungul străzii, în direcţia opusă golfului, spre centrul oraşului.

Tucker o ajunse din urmă, întrebându-se cum reuşea să meargă atât de repede pe tocurile ei înalte.

— Totuşi, e nevoie să vorbim despre Damian.

— Nu e nevoie să vorbim despre nimic. Am eu grijă de Damian. Minerva e mătuşa mea şi răspunderea mea.

— De ce fugi, Lainey?

— Ca să scap, cumva, de tine? replică ea sarcastic.

— Vorbeam în sens figurativ. De ce anume te temi aşa de tare? Ce crezi că se va întâmpla dacă eşti sinceră cu mine în privinţa sentimentelor tale?

Lainey se opri brusc, răsucindu-se spre el, cu mâinile proptite în şolduri.

— Oare de ce, dacă o femeie nu cade la picioarele unui bărbat fiindcă a catadicsit să recunoască deschis că o doreşte, înseamnă că fuge de ceva? Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că s-ar putea să nu te doresc şi eu pe tine?

— Nu.

Holbă ochii la el, în timp ce deschidea şi închidea gura ca un peşte. Dacă n-ar fi avut senzaţia că putea fi în joc tot restul vieţii lui, lui Tucker i-ar fi venit să râdă. Astfel stând lucrurile, pe buzele crispate îi apăru doar o undă de zâmbet. Ochii lui Lainey se îngustară periculos.

— Ascultă, băi înfumuratule şi încrezutule…

— Mă doreşti şi tu, Lainey.

— Egotistule, egocentricule, brută…

— Mă doreşti rău de tot. Chiar tu mi-ai spus-o. M-ai dorit încă din clipa când mi-ai văzut – cum i-ai spus? Fundul meu pietros? – aşa că nu te face mai catolică decât Papa, numai fiindcă sunt cinstit. Fugi, Lainey. Dai bir cu fugiţii, mâncând pământul, cu coada-ntre picioare.

Expresia ei ezită, iar braţele i se furişară peste abdomen, unde şi le împreună ca o pavăză protectoare.

— Şi dacă n-aş dori decât să te răstorn pe spate pentru o zbenguială scurtă, înainte de a o tuli să mă „dezmeticesc”, atunci trebuie să-ţi spun că-mi dai prea multă bătaie de cap.

Când Lainey rămase iar cu gura

căscată, Tucker ridică o mână.

— Dar nu vreau numai atât. Şi pentru că nu doresc numai atât, mă dau de ceasul morţii făcând tot ce pot ca să nu te las să pleci de lângă mine. Şi voi continua la fel până ai să-mi spui de ce nu vrei să-mi acorzi – să ne acorzi – o şansă.

Îşi dădu seama că striga şi făcu un efort conştient pentru a coborî glasul. Apropiindu-se, se simţi mai încurajat când Lainey nu se retrase şi nici, mai rău, nu-l pocni. Pe moment, arăta oarecum pierdută şi speriată de bombe, iar Tucker nu mai putea să răcnească la ea în continuare.

— Lainey, spuse el încet.

Ea îşi privi picioarele, apoi undeva spre un punct vag din spatele lui. Întinse o mână şi o mângâie pe obraz, apoi pe bărbie. Lainey nu se îndepărtă, aşa că o mai mângâie o dată, împingându-i o şuviţă

de păr căzută peste faţă.

— În loc să fugi de mine, de ce nu încerci să fugi spre mine? Uite-mă, sunt chiar aici. Şi, atâta vreme cât eşti şi tu aici, nu plec nicăieri.

Blând, dar ferm, îi întoarse faţa spre el.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Vreau să fac dragoste cu tine. Să te iubesc.

Lainey rămase nemişcată.

— Nici măcar nu mă cunoşti, Tucker. În sens real, nu mă cunoşti.

— Ştiu destule, făcu el încă un pas.

— Ba nu ştii nimic. Nu ştii ce am înăuntrul meu, în cap şi în inimă.

Tucker termină de parcurs distanţa care-i despărţea.

— Atunci, de ce nu-mi spui, ca să ştiu?

Ochii ei erau două grăitoare lacuri de

dorinţă înfrânată, plini cu durere şi nedumerire. Inima lui Tucker devenise un ghem strâns de frică şi nelinişte, pe care însă îl lăsa să se dilate încet.

— De ce nu-mi vorbeşti despre hotărârile tale neinspirate, ca să aflu cum te pot face să înţelegi că nu sunt şi eu una dintre ele?

Îşi coborî gura şi mai aproape de a ei, simţind că murea de atâta dorinţă aproape disperată de a-i descoperi gustul.

— Nu mai pot face încă o greşeală, din prea mare grabă, Tucker, şopti ea. N-aş supravieţui.

Tăcând, se retrase doar atâta cât s-o privească în ochi.

— Eu nu sunt o greşeală, Lainey, nici din grabă, nici din oricare alt motiv. Dacă nu poţi avea încredere în mine, ai măcar în asta.

Îşi potrivi gura peste a ei, gingaş dar fără ezitare. Începu s-o exploreze cu sărutări tandre, despărţindu-i buzele. La prima atingere a limbii ei, trupul i se încordă până la limita unei dureri sublime. Pulsul îi cânta, iar inima îi bătea cu furie în piept. Reacţia ei nu era îndrăzneaţă, nici desfrânată sau măcar pe departe necugetată. Era dulce şi blândă… Era Lainey.

O cuprinse în braţe. Ea îşi deschise gura în întâmpinarea lui, primindu-i insistenţa crescândă cu o nevoie a sa proprie, pe măsură.

— Ba te cunosc, şopti Tucker, cu buzele lipite de ale ei. Ştiu că eşti a mea.

Singurul ei răspuns fu un mic geamăt din fundul gâtlejului, în timp ce sărutarea devenea mai profundă, dar era de ajuns ca să-l zguduie din toată fiinţa. Simţi că-şi

pierdea rapid orice control.

Sunetul scăzut al cuiva care-şi dregea vocea îl readuse la realitate cu o violenţă şocantă.

— Nu căsca ochii, Matilda, e necuviincios, scrâşni un glas bătrânesc.

— Sunt aşa de dulci, Henry. Lumea are nevoie de mai mulţi ca ei, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Nu vreau s-o ştiu. Aşa că nu te mai zgâi.

Lainey se desprinse de el, cu faţa roşie ca focul. Tucker făcu un mare efort să-şi regăsească autocontrolul, după care, fără tragere de inimă, se întoarse, ţinând-o protector sub braţ, până nu apuca să facă vreo prostie – să fugă, eventual. Dădu din cap spre cuplul vârstnic care trecea pe lângă ei.

— ’Seara, salută el, zâmbind cu

fălcile strânse.

Bătrâna îi zâmbi radioasă, cu ochii spălăciţi licărindu-i şi obrajii luminaţi de o roşeaţă plină de simpatie.

— Şi ce seară frumoasă, replică ea, mutându-şi privirea spre Lainey, apoi din nou către el.

Surâsul lui Tucker se dezgheţă, devenind firesc. Îi făcu cu ochiul.

— Ei, da, cu siguranţă că este.

Îşi înghiţi un chicotit, în timp ce Henry o apuca şi mai strâns pe Matilda de cot, aruncându-i lui Tucker o privire autoritară.

— Haide, Mattie, spuse el. Avem rezervări.

Nedescurajată, Matilda îi făcu şi ea cu ochiul lui Tucker, după care se lăsă propulsată de soţul ei în lungul străzii. Îl bătu pe umăr, spunând.

— Eu nu am nicio rezervă faţă de tine, Henry, galantul meu protector dintotdeauna.

Tucker îşi schimbă poziţia, astfel ca Lainey să poată vedea perechea îndepărtându-se. Henry ridică mâna Matildei şi i-o sărută. Matilda răspunse cu un hohot de râs care o făcu să pară mult mai tânără decât anii ei. Apoi, Henry îi făcu pe Tucker şi Lainey să râdă amândoi, când îi privi peste umăr şi le făcu la rândul său cu ochiul, zâmbind scurt, înainte de a-şi continua drumul spre hotel.

— Golanu' bătrân! zâmbi Lainey cu voie bună spre cei doi bătrâni.

Tucker o strânse şi mai aproape de el.

— Asta-mi doresc şi eu.

— Cine nu şi-ar dori-o? replică ea, cu o ultimă privire nostalgică pe urmele lor;

când se întoarse din nou spre el, redevenise serioasă. Nu în tine n-am încredere, Tucker. Ci în mine.

— Ce crezi că ar trebui să faci ca să-ţi dovedeşti ţie însăţi că eşti demnă de încredere? Cum ai putea-o afla vreodată, dacă nu încerci?

Oftând, Lainey se desprinse din strânsoarea lui.

— Vreau s-o ajut pe Minerva. Vreau să rezolv problema asta.

Îl privi cu ochi rugători

— Măcar o dată, simt nevoia să duc un lucru până la capăt şi să-l văd finalizat, înainte de a mă implica în următorul.

Îi despărţeau doar câţiva centimetri, dar Tucker simţea totuşi că acel spaţiu infim echivala cu o prăpastie de netrecut. Un nou sărut ar fi putut acoperi hăul, dar ştia că, dacă-i învingea rezistenţa cu

sărutări, avea şanse sigure să ajungă pe lista ei de regrete. Decizia trebuia să-i aparţină ei.

— Atunci, să-l înlăturăm mai întâi din drum pe Damian.

Lainey clipi din ochi, vizibil surprinsă de uşurinţa cu care consimţise.

— Să nu mă înţelegi greşit, Lainey. Poţi ridica oricât de multe ziduri vrei. Le voi escalada la fel de repede pe cât le înalţi tu.

Ridică bărbia spre el.

— Cam îndrăzneţe cuvinte.

— Am sentimente cam îndrăzneţe, când e vorba de tine.

Expresia ei şovăi din nou, iar Tucker ridică o mână, mângâindu-i încă o dată obrazul.

— Vom merge cu viteza dorită de tine, Lainey. Dar vom merge înainte.

Capitolul 9

Lainey se opuse imediat atitudinii lui atât de sigure pe sine, mai mult pentru că doar faptul de a-i distinge în cuvinte o anumită promisiune îi provoca un fior profund şi intim ce se simţea atât de minunat de firesc, încât ştia că nu putea fi decât de rău augur.

— Nu merg nicăieri decât cu condiţia…

— Ştii cumva dacă Damian i-a dat Minervei vreun prospect de un fel sau altul? o întrerupse el.

Surprinsă de întrebare, răspunse maşinal:

— Da, aşa cred, dar…

— Unde-ar putea fi? Crezi că-l poţi

obţine?

Tactica brutalităţilor lui continue o făcu să se încrunte. Cu siguranţă, schimbase destul de uşor vitezele.

— Cred că da.

Încercă că nu se îmbufneze. La urma urmei, îi acorda răgazul pe care i-l ceruse, nu? Refuza să recunoască, fie şi în sinea ei doar, că deja îşi regreta încă o decizie. Dar asta nu-i oprea dorinţa de a-l putea înlocui pe acest Tucker politicos şi pragmatic cu acel Tucker înfierbântat şi aproape scăpat de sub control care-i şoptise promisiuni tenebroase şi o sărutase într-un fel ce-o făcea să creadă că se putea ţine de cuvânt. Îşi înghiţi saliva, în gâtlejul dintr-odată foarte uscat – singura ei parte uscată în acel moment – şi-şi încleştă degetele pentru a nu întinde mână spre el, dând dracului toate deciziile, pripite sau

altminteri.

— Tot ceea ce i-a putut da Damian trebuie să fie în apartamentul ei. Locuieşte deasupra braseriei.

Îşi înăbuşi un oftat, impunându-şi să se concentreze asupra problemei imediate.

— În seara asta e plecată cu Lillian şi ale câteva doamne, să joace bingo la centrul comunitar. De obicei, nu ajung acasă înainte de unsprezece, douăsprezece.

— Perfect. Să mergem.

Fără s-o aştepte, Tucker porni spre Strada Principală.

Lainey îl urmă în trap mărunt.

— Stai o clipă. Unde să mergem?

— La Minerva. Cred că ai o cheie, nu? De ce n-am arunca o privire?

— Tucker, nu ştiu…

Tucker se opri, făcând-o aproape să-şi piardă echilibrul, pe tocurile ei înalte, când se ciocni de el. O sprijini cu o mână fermă, care-i făcu genunchii să se clatine din motive ce nu aveau nicio legătură cu pantofii.

Te doresc, Lainey. Nu era în stare să-l privească, fără a auzi din nou aceste cuvinte. *Te doresc.*

— Vrei s-o ajuţi sau nu?

— Păi… sigur că vreau s-o ajut, răspunse ea, cu o voce mai sufocată decât ar fi fost cazul; se strădui să se îndrepte de umeri, luând distanţă, şi îşi netezi rochia. Doar că mi-e cam peste mână să-i umblu prin lucruri.

— Dar o vei face?

Lainey se încruntă la el, întrebându-se cum naiba putea un om s-o facă să-şi smulgă părul din cap de furie şi, în acelaşi

timp, să se simtă atât de frustrată pe plan sexual încât abia mai putea merge în linie dreaptă.

— Cred că nu prea am de ales. Dar ce, parcă-i prima oară?

Porni în lungul străzii, fără a-l aştepta s-o urmeze.

— De ce m-oi fi dând eu aşa de ceasul morţii să iau decizii calme şi raţionale în prezenţa ta, n-am idee. Nu par să aibă nicio influenţă, că orice-aş zice, până la urmă mă sileşti să fac tot cum vrei tu.

Chicotitul gros al lui Tucker răsună chiar din spatele umărului ei.

— Iar eu îţi spun că judecata ta este şi a fost dintotdeauna excelentă. Nu faci decât să dovedeşti că am dreptate.

Lainey nu-l mai luă în seamă, continuându-şi drumul pe după colţ, pentru a nu vorbi din nou decât când

ajunse la intersecţia următoare:

— De-acum, toate celelalte magazine sunt închise, dar cred că ar fi mai bine să intrăm prin spate.

— Genială decizie.

Îl privi cu severitate.

— Nu exagera.

„Cine, eu?” păru să spună privirea lui mirată, preschimbându-se însă într-un zâmbet, sub ochii ei încruntaţi. Ridică din umeri.

— Făceam şi eu o observaţie.

— Hai să terminăm odată.

Îl conduse în bucătăria braseriei întunecoase, apoi mai descuie o uşă, care dădea pe o scară îngustă.

— Aici e, sus.

În timp ce urca treptele, simţea în spatele ei prezenţa masivă şi caldă a lui Tucker. Propria ei minte o tortura cu

imagini despre ce s-ar fi întâmplat dacă se oprea, se întorcea şi îl aştepta să ajungă pe aceeaşi treaptă… s-o lipească de perete… să-i caute gura în întuneric… s-o găsească, s-o sâcâie cu sărutări tandre… Ea ar fi oftat, s-ar fi deschis în calea lui… şi-ar fi lăsat mâinile să-i urce pe de lături şi peste spatele său… să-i apuce umerii, în timp ce sărutul se adâncea…

Scăpă cheile pe jos.

— Pardon.

Ajunsese aproape să gâfâie şi nu mai avea destulă încredere în propriile ei picioare pentru a îndoi genunchii ca să le caute.

— Le-am găsit.

Glasul lui răsuna ca o şoaptă profundă, foarte aproape. Atât de aproape… Auzi zornăitul cheilor.

— Lainey?

— Da, răspunse ea cu răsuflarea tăiată, simţind că trupul i se înclina infim spre el. Îi percepu căldura, respiraţia mângâindu-i uşor obrazul, în timp ce se înghesuia lângă ea pe ultima treaptă, între balustradă şi uşa de la apartamentul Minervei.

— Cheile? Vrei să descui tu uşa?

— Hm?

Trebui să treacă o secundă, până când întrebarea lui îşi făcu efectul. Slavă Domnului că era întuneric. Obrajii parcă-i luaseră foc – la fel ca tot restul trupului.

— Cheile, exact.

— Aici sunt.

Auzi clinchetul, când Tucker legănă cheile în faţa ei. I le smulse din mână, se întoarse şi înfipse cheia în broască. Avea creierii vraişte, îşi spuse ea, scormonind încontinuu prin gaura cheii. Nici cu un pas

nu se apropiase de femeia calmă, rece şi lucidă care se dorea a fi. Striga la Tucker s-o lase în pace, iar în secunda următoare, era în stare să sară pe el în întunericul unei scări. Al unei scări care ducea spre apartamentul mătuşii sale, nici mai mult, nici mai puţin! Poate că tot planul ei de auto-îmbunătăţire era sortit eşecului. Poate că niciodată n-avea să fie în stare să se schimbe.

Poate că cel mai bine ar fi fost să-l trântească pe Tucker de cel mai apropiat perete şi să-i cerşească s-o posede – şi ducă-se la dracu-n praznic toată auto-îmbunătăţirea.

— Unde-i comutatorul?

— Poate-ar fi cazul să-ţi vii în fire şi să procedezi aşa cum ai promis, mormăi ea.

— Ce-ai spus? întrebă Tucker,

nedumerit.

Îl auzi pipăind peretele, lângă uşă. Cu un oftat dezgustat, întinse mâna şi apără pe comutator, cufundând micul apartament în lumina blândă a unei lămpi de antreu antice, cu sticlă colorată.

— Aici îşi ţine hârtiile.

Nu-l privi pe Tucker, în timp ce trecea pe lângă el, intrând în micul living. Se simţea ca o neghioabă desăvârşită, precum şi ca o hoaţă, şi dorea ca toată aventura să se termine cât mai curând posibil.

Salonul, cum îi plăcea mătuşii sale să-l numească, era mic. Pe doi pereţi se înşirau etajere cu cărţi, înţesate cu cărţi ferfeniţite de-atâta lectură, fotografii înrămate şi o colecţie de ceşti de ceai.

Îngenunche în faţa unui secretaire antic de stejar şi-şi vârî mâna sub sertarul

de jos. Acolo era lipit cu scotch un mic plic de giuvaergerie, cu o cheie mică înăuntru, pe care o scoase. Deschise capacul biroului şi coborî tăblia de scris, după care apăsă pe un mic panou de lemn din interior, care sări în afară, dezvăluind un sertăraş. Îl descuie cu cheiţa şi îl deschise.

— Hoţomancă în toată regula, comentă Tucker, din spatele ei.

Ştiuse tot timpul în ce loc se afla, dar refuza să se gândească la asta. Noroc că mâinile îi erau sigure, în timp ce deschidea capacul de lemn.

— E înnebunită după Agatha Christie şi Ngaio Marsh. N-a cumpărat biroul ăsta decât pentru compartimentele secrete pe care le are.

— Un motiv demn de toată lauda.

Lainey zâmbi.

— Şi eu mi-am spus la fel.

Riscă să-i arunce o privire.

— Totuşi, mie numai pe ăsta mi l-a arătat.

— Orice femeie trebuie să aibă secretele ei, zâmbi şi Tucker.

Lainey reveni cu atenţia la sertar şi ridică o mapă moale de piele, pliată în două. O deschise, privindu-i coperta.

— „Greensleigh Knolls, staţiunea pentru pensionari activi”, citi ea. Aici sunt destul de multe şi…

Mai scoase un teanc de hârtii, care fuseseră îndoite şi înghesuite în spate. Le despături, apoi îl privi pe Tucker.

— Pare un contract.

— M-hm!

Probabil că expresia lui Lainey îi dezvăluia gândurile. Tucker îi luă hârtiile din mână.

— Vom trece prin ciur chestiile astea.

Sunt sigur că vom găsi o cale de a dovedi că e o escrocherie.

— Şi dacă e prea târziu? Dacă a semnat…

— O vom scoate noi cumva din toată combinaţia.

— Ei, nu vom apuca să le citim pe toate înainte de a se întoarce acasă. Habar n-am când se va uita din nou la hârtiile astea, dar nu cred că e bine să le luăm cu noi.

— Lillian are un copiator în biroul ei de la salon. Am cheile. Ne repezim până acolo, le copiem şi punem originalele la loc, aşa cum le-am găsit, înainte de întoarcerea Minervei.

Lainey clătină din cap.

— Oare sunt singura căreia i se pare că povestea asta începe să semene cu un film de serie B prost?

Tucker zâmbi.

— Filmele de serie B proaste au totuşi cel puţin o calitate, replică el, pornind spre uşă. Vii cu mine sau preferi să stai aici?

— Vin şi eu.

Tucker îi ţinu uşa deschisă să treacă.

— Nu mă întrebi odată? insistă el, în timp ce Lainey ieşea pe palierul întunecat.

Lumina din antreu îi dezvăluia licăritul nestăpânit al ochilor. Lainey oftă.

— Sunt sigură că e încă o decizie aiurită din partea mea, dar ce mai contează una în plus. Bine, care-i partea aia bună a filmelor de serie B?

Închizând uşa, Tucker blocă orice lumină, iar în întunericul astfel lăsat se apropie de ea, înghesuind-o pe palierul strâmt.

— Eroul o cucereşte întotdeauna pe

tipă.

— Eu nu sunt „tipa”, replică ea, mândră de siguranţa din voce. Totuşi, genunchii i se înmuiaseră iar şi abia mai putea auzi, peste bătăile bubuitoare ale inimii.

— Ba cum să nu fii? făcu Tucker încă un pas. Dacă sunt eroul, eu stabilesc cine e tipa.

Lainey ajunse cu spatele la perete. Tucker îşi rezemă o mână deasupra umărului ei şi se aplecă.

— Şi fii sigură că pe tine te-am ales.

Îi simţea respiraţia caldă. Buzele lui erau la un deget distanţă, oferindu-i-se. Nu trebuia decât să ridice capul şi… Înghiţi un nod, cu gâtul dintr-odată scorojit de uscăciune. Unde dispăruse tot aerul? Asta era fantezia ei cu scara, numai că acum devenise reală şi cam de-o sută

de ori mai plăcută decât şi-o imaginase.

Întinse o mână şi se agăţă de balustradă, după care se strecură afară din spaţiul îngust rămas între Tucker şi perete, făcând primul pas în jos înainte de a săvârşi ceva… impulsiv.

— Mai…

Îşi drese vocea.

— Mai bine să facem odată copiile alea.

Mai coborî o treaptă, ţinându-se din răsputeri de balustradă, mai mult ca să nu-şi repeadă mâinile spre Tucker, decât pentru a-şi păstra echilibrul.

— Se face târziu.

Îl auzi pe Tucker coborând în urma ei şi-şi impuse să păşească în continuare. Ajunsese în magazie, cu mâna pe uşa din spate, când îl simţi apropiindu-se.

— E mai târziu decât crezi, Lainey.

Un fior de plăcere pură o străbătu pe şira spinării. *Mai întâi, Minerva,* îşi impuse ea, *gândeşte cu capul!*

Existau momente când responsabilitatea devenea o reală povară.

Cu un gest hotărât, deschise uşa şi ieşi în aerul umed al serii. Un singur bec, pe un stâlp de telefon, scălda străduţa într-o lumină gălbuie palidă. Lainey porni drept spre uşa din dos a salonului, fără a mai arunca o singură privire în direcţia lui Tucker.

Acesta zâmbi, văzându-i silueta care se îndepărta grăbită. Avusese nevoie de tot autocontrolul şi ceva pe deasupra, ca să nu arunce hârtiile pe scară şi s-o proptească la perete, cu picioarele acelea suple încolăcite pe după mijlocul lui, sărutând-o până confirma că tot acel dans de colo-colo nu era nimic mai mult decât

atât: un preambul al inevitabilului. Categoric, era cel mai chinuitor de prelungit preludiu prin care trecuse vreodată.

Dar Tucker îşi dorea mai mult decât o zguduială înfierbântată pe o scară întunecoasă. Dorea zguduieli înfierbântate oriunde şi oricând le trăsnea să le aibă, timp de cincizeci de ani şi mai bine. Dorea totul. Aşa că, o lăsase să fugă. Din nou. Fiindcă, atunci când începeau cu zguduielile, mai mult ca sigur că nu voia ca între ei să fie altceva decât dorinţa lipsită sută la sută de remuşcare, cu final deschis.

O privi cum îşi strângea braţele în jurul taliei şi bătea nerăbdătoare din picior, aşteptându-l s-o ajungă din urmă. *Oho, nu numai că te-am ajuns, dar sunt şi cu vreo câţiva paşi înaintea ta,* spuse el în

sinea lui.

Parcurse ultimii câţiva metri, fără a se opri decât când ajunse în spaţiul ei personal. Era destulă lumină ca să-i vadă ochii dilatându-se ca reacţie la apropierea lui, după care se îngustară cu prudenţă. Lainey făcu un pas înapoi. Tucker aruncă o privire scurtă peste corsajul rochiei, unde braţele ei încrucişate îi împinseseră în sus sânii – sânii excitaţi. Zâmbi, cu toate că durerea dinăuntrul lui se înteţea, tot mai chinuitoare, apoi se întoarse spre uşă şi scoase cheile din buzunarul devenit brusc mai puţin încăpător al pantalonilor.

Intră, ţinându-i uşa deschisă.

— Pe-aici.

După ce aşteptă ca uşa să se închidă în urma ei, o conduse pe un culoar scurt şi întunecat. Cu ajutorul altei chei, descuie un mic cabinet. În loc să aprindă tuburile

de neon din tavan, apăsă pe butonul unei mici lămpi de birou cromate.

— Asta-i o…

— Lampă de lavă, încheie Tucker, privind monstruoziatea de o jumătate de metru care împodobea colţul biroului post-modernist, de răşină acrilică neagră, al lui Lillian.

— E purpurie.

Tucker îi înţelegea reacţia; o reproducea pe a lui, prima oară când văzuse gogoloaiele mov plutind în sus şi-n jos prin lampa de sticlă.

— Culoarea ei favorită, adăugă el.

Lainey privi prin încăpere.

— Mă doare s-o spun, dar se asortează cu decorul.

Zâmbi, când Tucker râse, apoi se întoarse repede spre copiator şi căută butonul de pornire.

— E în dreapta, la spate, îi spuse el.

Lainey îl găsi imediat, după cum demonstră murmurul scăzut al aparatului.

— Durează câteva minute, până îşi face programul de încălzire.

În faţa biroului lui Lillian se aflau două scaune negre, din piele. Tucker îl trase pe unul lângă celălalt, se aşează şi i-l indică lui Lainey pe cel gol.

— Ce-ar fi să le răsfoim, cât timp aşteptăm? Să vedem cu ce avem de-a face.

Lainey rămase de strajă lângă xerox, cu spinarea rigidă.

— Dacă nu crezi că Lillian se va supăra, hai să facem câte două copii, să punem originalele la loc şi să terminăm pentru seara asta. Le putem parcurge fiecare de unul singur, vedem ce idei ne vin şi le discutăm mâine.

Tucker îşi stăpâni un oftat de

frustrare. Poate că *era* timpul să cedeze puţin, să acorde un scurt răgaz pentru amândoi. Nici capul şi nici inima lui nu înghiţeau teoria asta. Trupul, cu siguranţă, opunea un veto categoric. Dar nu încăpea nicio îndoială că Lainey trebuia să rezolve situaţia în modul dorit de ea. Cel mai greu îi era să recunoască faptul că, în realitate, frustrarea lui se baza mai mult pe teamă decât pe o supradoză de poftă alimentată necontrolat cu testosteron – teama că, după ce se termina totul, indiferent ce-ar fi făcut, se putea ca Lainey să nu-l aleagă pe el.

De ce naiba se tortura singur? De ce nu ducea până la capăt problema Minervei, n-o săruta pe Lillian de rămas-bun şi nu lua următorul avion spre Seattle, unde probabil că se găseau zeci de femei care nu s-ar fi zbătut să scape de atenţiile

lui?

Fiindcă, răspunse într-o doară micul său glas interior, nu exista decât o singură femeie a cărei atenţie o dorea, iar aceea nu se afla în Seattle. „Nu”, îşi spuse el ursuz, „e la doi paşi în faţa mea, dar la cel puţin un milion de mile prea departe ca s-o ajung”. Iar micul glas avea dreptate. Nimeni şi nimic nu l-ar fi putut determina să se ridice şi să plece.

Era un iad să se îndrăgostească.

— Două copii. Bine, spuse el simplu.

Lainey îl privi precaută.

— Bine? Bine şi atât?

Tucker se strădui să nu facă ghemotoc hârtiile pe care le ţinea în mâini.

— Adică „Bine, sunt dispus să fac cum vrei eu”, replică el încet, printre dinţi, în timp ce controlul îi scăpa printre

degete. Dar numai fiindcă, dacă aş face cum vreau *eu*, risc să te văd luând-o iar la fugă. Şi singura direcţie în care vreau să fugi acum e spre mine. Aşa că, *bine*, facem cum vrei tu, încet şi uşurel.

Privirea îi coborî peste trupul ei, apoi urcă iar. Fu nevoit să-şi strângă genunchii unul lângă altul, văzându-i sfârcurile întărite apăsând bumbacul moale al rochiei. Când vorbi din nou, glasul îi devenise un mârâit abia auzit.

— Fiindcă aşa cum vreau eu ar fi scurt, rapid şi pentru totdeauna. Şi pentru partea asta cred că nu eşti gata. Încă.

Lainey duse o mână la spate, orbeşte, rezemându-se de copiator. Tucker privi cu fascinaţie avidă cum i se mişcă gâtul, o dată, apoi încă o dată, şi se pierdu aproape complet când reveni cu ochii spre faţa ei şi o văzu privindu-i reacţia mult

prea vizibilă faţă de propria ei reacţie.

Nu făcu nicio încercare de a-şi schimba poziţia, deşi ar fi dat orice ca să-şi smulgă complet pantalonii de pe el şi să-şi potolească pofta care acum se învecina cu o durere fizică

— Îmi faci figura asta doar cu un zâmbet, Lainey.

Nu încăpea nicio îndoială că înţelegea despre ce „figură” era vorba.

— La naiba, nici măcar nu e nevoie să fii în aceeaşi cameră. Mă gândesc la zâmbetul tău, numai, şi uite ce mi se întâmplă.

Lainey îşi sili privirea să urce spre ochii lui, cu pielea întunecată de o roşeaţă fermecătoare.

— Tucker…

— Dar aici nu e vorba numai de faptul că mă exciţi, continuă el, cu

convingere. Dacă vorbim despre stimuli, atunci aş vrea să fim alcătuiţi astfel încât să poţi vedea şi ce efect ai asupra minţii mele. Vrei să discutăm despre excitaţie, Lainey? Vrei să auzi vorbe înfierbântate, flămânde şi scăpate de sub control? Atunci, ar trebui să intri în capul meu, chiar acum. Fiindcă ceea ce se întâmplă aici – se bătu el peste frunte – face să devină atât de intens ceea ce e aici, jos, încât abia mai pot sta locului.

Lainey lăsă să-i scape un oftat răguşit, după care trase aer în piept, zgomotos.

— Deci… ar trebui să te doresc pentru mintea ta, asta e, Tucker?

— Vreau să mă doreşti cu mintea ta, răspunse el, arătând cu capul spre rochie. Cu trupul, se vede bine că mă doreşti.

Lainey deveni mai ţeapănă, dar nu-şi

mută privirea, nici nu se mişcă din loc. În sinea lui, o aplaudă.

— În oricare alt moment al vieţii mele, atâta lucru ar fi fost de ajuns. Pe naiba, mai mult decât de ajuns.

— Dar nu şi acum, replică ea.

Tucker clătină din cap.

— Acum, doresc mai mult. Iar asta înseamnă să aştept până stabileşti ce vrei şi de ce. Trebuie să fii sigură, fiindcă în niciun caz n-am de gând să mă las adăugat pe lista aia tâmpită a ta.

— Eşti furios.

Negă din cap, străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, atâta câtă îi mai rămăsese, mai mult faţă de sine însuşi decât de ea.

— Nerăbdător, mai bine zis. Dacă vreau ceva, descopăr o cale de a obţine şi iau. Asta a făcut ca firma mea să aibă

atâta succes.

— Eu nu sunt o achiziţie de afaceri.

— Sunt absolut conştient de asta. Dar şi pentru mine e o noutate, Lainey. Mi-am vândut compania fiindcă-mi doream o viaţă nouă, una care să nu constea strict în afaceri. Însă singurul manual pe care îl am e cel care m-a adus aici de la bun început. Nu ştiu cum să procedez altfel, dar încerc.

Lainey înălţă o sprânceană.

— Ce? întrebă el; când nu-i răspunse, insistă: spune-mi.

Lainey îl privi un moment în tăcere, apoi ridică uşor din umeri.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Îşi împreună mâinile în faţă, destinse, frământându-şi degetele.

— De ceea ce simţi, vreau să spun. Dacă te înşeli?

Vorbea cât se poate de serios, iar Tucker întârzie un moment până să răspundă:

— Prima parte nu sunt sigur că ţi-aş putea-o explica. Din instinct? Ştiu că te doresc şi mai ştiu că simt ceva ce n-am mai simţit niciodată. E o stare excitantă, frustrantă şi mai puternică decât orice emoţie am simţit vreodată pentru cineva.

Lainey îşi înclină bărbia, într-un parţial gest de încuviinţare.

— Continuă.

Cuvântul nu era mai mult decât o rugăminte răguşită, iar Tucker vorbi mai departe, înainte de a o lăsa să tragă concluzia că, de fapt, nu dorea să-i audă răspunsul.

— Instinctul îmi spune să merg înainte, să nu las ceva atât de unic să-mi scape fără a face tot ce pot ca să-l

explorez. Îmi urmez isntinctul, fiindcă mă încred în el. Vreau să spun, trebuie să ai o asemenea încredere în tine însuţi – altfel, ce-ţi mai rămâne?

— Acum îmi înţelegi dilema, răspunse ea, încet.

Ştia exact ce voia să spună, dar nu era de acord.

— Asta, fiindcă eşti prea prinsă în partea a doua. Partea cu greşelile. Nimeni nu trăieşte o viaţă perfectă, plină cu decizii perfecte. Nu înseamnă că încetezi să urmăreşti scopurile pe care le consideri importante, chiar dacă nu ai la bază mai mult decât deciziile pe care le consideri potrivite în momentul respectiv.

— Şi dacă păţeşti ceva? Atunci ce faci, ridici din umeri? se desprinse ea de xerox. Spui că sentimentele pe care le ai pentru mine sunt cu totul noi. Prin

urmare, nu te poţi baza pe experienţe din trecut, aşa că ce-ţi mai rămâne? Instinctele te îndeamnă să mergi înainte. Şi ai încredere în ele. De ce? Fiindcă ai totuşi experienţa trecută de a şti că lucrurile pe care le-ai dorit, sau care ţi-au inspirat sentimente puternice, s-au dovedit demne de a fi urmărite. Deci, instinctul tău a fost cultivat.

Îşi încrucişă din nou braţele.

— Ţi-e uşor să stai jos şi să spui că nu trebuie să-ţi laşi deciziile guvernate de frica de a greşi, atunci când nu faci multe greşeli.

— Fac şi eu greşeli destule.

Lainey clătină din cap.

— În profesiune, poate. Nu la greşelile de acel gen mă refer, îşi apăsă ea o mână pe piept. Ci la genul care implică inima.

— Cum poţi fi atât de sigură că nu mi-a fost implicată şi inima?

— Fiindcă, dacă se întâmpla aşa, ai fi avut şi înainte sentimentele astea „unice”.

Îl încuiase. Şi-i mai străpunsese o gaură cât toate zilele în zidul de apărare. Nu-i plăcea să-şi imagineze că şi ea avusese asemenea sentimente „unice” pentru altcineva decât el. Cineva care nu fusese demn de acest dar, cineva care o rănise.

— Motivul pentru care te încrezi în instinctele tale e acela că ele te-au ajutat să iei hotărâri cu rezultate pozitive, continuă Lainey. Ce se întâmplă când asculţi, te supui şi descoperi, iar şi iar, că ai luat cea mai nepotrivită decizie?

Se rezemă iarăşi de copiator cuprinzându-şi mijlocul cu braţele, de astă dată mai mult în defensivă, decât ca o

tactică de atac.

— Atunci, în ce anume poţi avea încredere, Tucker? Cum îţi separi instinctele de sentimente?

Tucker se ridică, incapabil să mai stea aşezat, privind durerea întipărită pe trăsăturile ei şi auzind confuzia care-i vibra în voce.

Întinzând o mână, Lainey îl împiedică să se apropie.

— Răspunde-mi.

Se opri, strângându-şi pumnii contra nevoii de a o cuprinde în braţe, promiţându-i că totul avea să fie bine. Nu putea promite un asemenea lucru. Problema ei era serioasă şi trebuia să şi-o rezolve singură. Nu exista nicio soluţie, simplă sau mai puţin simplă, pe care să i-o poată oferi. Niciodată nu se mai simţise atât de neajutorat.

— Nu am niciun răspuns.

— Atunci, cred că va trebui să aşteptăm până îl găsesc singură, spuse ea încet, fiind clar că nici nu se aşteptase la altceva.

— Uită-te la mine, îi porunci el încet.

Treptat, înălţă capul, înclinându-l pe spate până când Tucker îi putu vedea ochii înlăcrimaţi. Gâtlejul i se contractă, iar în pântec simţi un nod de foc arzător.

— Nu plec nicăieri. Decât cu tine.

— Poate că asta mă sperie cel mai tare.

— Cum? Nu-ţi voi cere să pleci de-aici, Lainey, nici s-o părăseşti pe Minerva. Nu sunt obligat să mă întorc la Seattle.

— Nu e…

Se opri, stând o secundă să se dumirească.

— Dacă începem povestea asta şi

nu… ajungem nicăieri, dacă cu n-o pot face să iasă bine, iar tu…

— Ascultă, cine-a spus că ţie îţi revine datoria de a face relaţia asta să iasă bine?

— Eu sunt cea care, înainte, n-a putut să ducă o relaţie până la capăt, aşa că e de la sine înţeles că voi fi şi cea care o va încurca într-un fel sau altul şi pe asta. Dar tu n-ai să cedezi… sau poate tocmai asta nu pot să suport… că vei ceda, că la un moment dat vei trage concluzia că de fapt a fost doar o toană şi nu sunt ceea ce-ţi doreai. N-aş putea să suport aşa ceva. Nu acum. Nu cu tine.

Tucker îi cuprinse obrazul în căuşul palmei, cu inima bătându-i mai repede când îi auzi uşoara exclamaţie de răspuns la atingerea lui.

— Ţi-a trecut vreun moment prin

minte că nu te-ai teme atât de tare, dacă setimentele tale n-ar fi aşa de puternice? Că frica e de fapt un indiciu destul de clară al importanţei de a duce relaţia asta până la capăt?

Îşi strecură degetele în părul ei, înclinându-i capul pe spate.

— Lainey, cum ai putea să pleci? Din câte lucruri există pe lumea asta, nu e tocmai genul de risc pe care merită să ţi-l asumi?

— Risc, repetă ea, cu voce tremurată. Iar cuvântul ăsta.

— Nu există niciun pariu sigur.

O apucă şi mai strâns.

— O vreau pe Lainey Cooper cea pripită, emotivă şi pasională. Pe cea care gândeşte mai întâi cu inima.

Nu-i lăsă timp să reacţioneze. Până în acel moment, când o lăsase să gândească

niciunul dintre ei nu câştigase nimic. Poate era mai bine s-o lase să gândească în continuare cu inima, până nu mai putea asculta nimic altceva.

Capitolul 10

Lainey abia avu timp să-i înregistreze cuvintele toride, înainte ca gura lui şi mai toridă să se pogoare peste a ei. *Da, o, da!* strigă o voce interioară. Sărutul acela nu avea nimic blând sau delicat. Niciun era un sărut, ci un asalt. Şi cât de convingător era!

Tucker nu-i aşteptă permisiunea, lucru de care, după cum reieşi, nici nu avea nevoie. O sărută profund, mişcându-şi buzele peste ale ei, strecurându-şi limba în gura ei, sâcâind-o, gustând-o până când

Lainey crezu că avea să înnebunească dacă nu-i putea răspunde în acelaşi fel. Tucker nu-i dăruia nimic şi-i cucerea totul, încât ajunse să se agaţe de braţele lui ca să nu alunece pe podea, transformată într-o băltoacă de poftă şi dorinţă. Şi chiar şi atunci, cu cele mai uşoare atingeri ale lui smulgându-i gemete, neînduplecatul asediu continuă. O trase şi mai aproape, o cuprinse cu braţele şi se lăsă cu toată greutatea pe ea.

Lainey trase în piept câteva guri lacome de aer, când Tucker întrerupse sărutul, lăsându-i buzele puţin tumefiate şi gura încă umedă şi plină cu gustul lui, dar niciun moment nu se gândi să-i spună să se oprească. Singurele sunete de care era capabilă erau scâncete şi gemete încete, în timp ce Tucker îi gusta bărbia, îşi trecea limba peste o latură a gâtului ei, o

muşca uşurel de lobul urechii şi-i şoptea cuvine fierbinţi.

— Pasional, impulsiv, pripit, murmură el, cu glasul aspru şi scrâşnit, la fel ca toate terminaţiile nervoase din trupul ei. Aşa mă faci să mă simt, Lainey.

Reveni la gura ei şi o sărută apăsat, după care îi trase în gură buza de jos, începând s-o sugă. Lainey se cutremură lângă el, iar Tucker mârâi a încuviinţare, în gura ei, pe când i-o lua iar în stăpânire.

— Nu calm, mormăi el. Nu logic.

Lainey simţi un fior străbătându-l, ceea ce o afectă cum nimic nu mai reuşise. Glasul lui îi vibra pe piele, accelerând pulsul care palpita cu putere sub buzele lui.

— Nu se compară cu nimic altceva. Nu-mi satisfac o nevoie fizică, deşi Dumnezeu mi-e martor cât de lacomă e,

când mă gândesc la tine.

Îşi înghiţi un geamăt. Nu voia ca Tucker să se oprească. Dezvăluirea n-o şocă deloc. Îl dorise din momentul când îl avusese pentru prima oară înaintea ochilor. Dar ceea ce o buimăcea era intensitatea nevoii, şi nu a unei simple nevoi de eliberare sexuală – deşi se îndoia că trupul ei ar fi iertat-o vreodată, dacă încurca partea asta. Tucker avea dreptate. Nu-i stăpânea numai trupul, pornise să-i cucerească trup, suflet şi minte. Nu era doar o poftă guvernată de hormoni. Ştia ce însemna sexualitatea necugetată.

— Am nevoie de *tine*, spuse el, cu glas aspru. De tine, Lainey. Numai de tine.

Tăcu, apoi îl simţi inspirând întretăiat şi suflând aerul într-un val cald, tremurător, peste pielea sensibilă dinapoia urechii ei.

— Ai mai simţit vreodată aşa ceva, Lainey?

Nesiguranţa lui o înduioşă cum nicio cerere agresivă n-ar fi putut-o face. O ajuta să-şi dea seama că era întru totul la fel de vulnerabil, în situaţia aceea, ca şi ea. Pielea i se înroşi şi mai intens, dar de astă dată de ruşine. Fusese atât de absorbită de propriile ei greşeli trecute, încât nu văzuse decât îndrăzneala lui încrezătoare de a cuteza să-şi urmeze instinctele. Nu-i trecuse prin minte că încrederea nu reducea cu nimic riscul, nici gravitatea posibilei dureri.

— Nu, niciodată, răspunse, cu deplină sinceritate. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva.

Tucker înălţă capul, fără să facă nicio încercare de a-şi ascunde uşurarea din ochi. Reacţia el fu promptă şi

neprimeditată. Zâmbi. Covârşitoarea combinaţie de îndrăzneală şi vulnerabilitate era irezistibilă. Căldura, afecţiunea şi o altă stare, pe care o simţea mult prea uriaşă şi periculoasă pentru a se gândi la ea măcar, o cuprinseră, revărsându-se toate în zâmbetul ei.

Îi cercetă faţa, fără să zâmbească şi el. Acea necontenită prudenţă – cu care Lainey se identifica atât de îndeaproape – era cea care, mai presus de orice altceva, începea să-i dărâme cele mai rezistente ziduri pe care cu atâta sârguinţă încercase să şi le dureze în jurul inimii.

— Acordă-ne o şansă, Lainey. O vom lua încet şi uşor.

Lainey râse, simţindu-se dintr-odată mai veselă şi nepăsătoare decât… nu-şi mai aducea aminte de câtă vreme.

O sărută pe tâmplă, apoi îşi strecură

mâinile în părul ei şi-i înclină capul pe spate, pentru a-i putea ajunge la baza gâtului.

— Te rog, nu te opri.

Respiraţia ei se transformase doar în nişte mici gâfâieli sufocate.

— Am să te-anunţ ce hotărâre am luat, peste…

Se întrerupse, inhalând brusc, când gura lui coborî în decolteul rochiei, iar degetele mari se ridicară să-i mângâie abia simţit sfârcurile întărite.

— …două ore, încheie ea, cu un oftat.

— Ore, repetă Tucker, încuviinţând din cap. Acceptabil.

— În… între timp, continuă Lainey, ridicând capul, în timp ce inspira din nou, ce-ar fi să scoţi de pe tine cămaşa aia mare şi groasă, până rezolv şi eu cu rochia asta?

Tucker chicoti, iar Lainey îşi spuse că nici nu era nevoie să-şi scoată hainele; dacă se mai înfierbânta doar puţin, aveau să se topească.

— Cred că spuneam ceva în legătură cu o dezbrăcare înceată, prelungită, începu el să se lase pe vine, coborându-şi gura peste rochia ei.

Lainey se ţinu de copiator, ca să nu cadă.

— Înceată, prelungită, întortocheată…

Gâfâi.

— Da, parcă aşa ai spus. O, Doamne…

Gura lui îi cuprinse un sfârc, iar Lainey fu cât pe ce să juiseze chiar atunci, cu o plăcere de o intensitate atât de feroce, încât era aproape dureroasă.

— Ai nişte sfârcuri delicios de

sensibile. Abia aştept să le simt gustul.

— Şi eu, îngăimă ea.

Îşi îndepărtă gura, continuându-şi coborârea lentă. Lainey trebuia să facă toate eforturile ca să nu-i apuce capul între mâini şi să-l tragă înapoi în sus până-i simţea toată greutatea savuroasă a trupului peste ea. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Tucker se ridică în picioare şi-şi scoase poalele cămăşii albe din pantalonii închişi, pensaţi.

Îl ajută şi ea.

— Să ştii că asta nu schimbă cu nimic situaţia.

Îi descheie repezit nasturii, în timp ce el îşi desfăcea cureaua şi clema pantalonilor.

— Ştiu.

Se întrerupse şi îi cuprinse gâtul, trăgându-i gura spre a ei, pentru un sărut

scurt, apăsat şi fierbinte. Apoi, se retrase doar atâta cât s-o lase să-l privească în ochi.

— Dar când îţi vei lua hotărârea, în legătură cu mine, cu noi, vreau să dispui de cât mai multe informaţii posibil.

Îşi lepădă cămaşa de pe umeri, lăsând-o să cadă pe podea, apoi îi luă mâinile şi le puse, cu fermitate calculată, pe pieptul său superb plămădit.

Lainey îşi apăsă degetele pe pielea netedă şi întinsă. Era caldă, aproape fierbinte la atingere, cu muşchii tari şi rezistenţi sub degetele ei iscoditoare.

— Informează-te, zâmbi el scurt. Te rog, adăugă, apoi gâfâi, când Lainey îi strânse sfârcurile.

— Se pare că nu-s singura care e delicios de sensibilă, îl tachină ea.

— Se pare că nu, scrâşni el, în timp

ce ea i-l cuprindea pe unul cu buzele. O… Doamne… Dum…

Cuvintele se sfârşiră într-o răsuflare prelungă, ca un mârâit.

Era fascinant să ştie că putea să-l afecteze la fel cum o afecta şi el pe ea. Se mira că plăcerea pe care o simţea plimbându-şi mâinile peste el, atingându-l, gustându-l, era la fel de intensă şi satisfăcătoare ca aceea pe care i-o dăruia atingerea lui.

Îşi ridică mâinile spre umerii lui, cuprinzându-l pe după gât.

— N-am ştiut niciodată că învăţătura poate fi atât de… educativă.

Tucker o aplecă pe spate.

— Educativă şi…

Xeroxul emise un semnal, făcându-i pe amândoi să tresară, după care partea de sus a aparatului intră în funcţiune, cu

un murmur, începând să gliseze, iar Lainey ţipă şi făcu un salt, aproape răsturnându-l pe Tucker de pe picioare. Urmă o străfulgerare orbitoare de lumină, în timp ce se îndreptau, făcând-o pe Lainey să se întoarcă încruntată spre maşinăria care le stricase tot cheful. Numai că nu stricase niciun chef. Tucker o trase din nou la pieptul lui cald şi-i mângâie urechea cu buzele, în timp ce o cuprindea cu braţele pe după talie.

— Hai să-i dăm de mâncare nişte hârtii, şi un timp o să ne lase în pace.

Lainey ştia că n-ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit să interpreteze sunetul ca pe un semnal cosmic, sau aşa ceva, dar se simţea prea minunat în cercul braţelor lui. Îşi auzi propriul râs, încetişor.

— E momentul când ar trebui să întreb: la tine sau la mine?

Chicotitul lui sună desfrânat de sexy.

— A, nici nu mă gândesc să-ţi dau drumul. Am în minte locul ideal.

Se aplecă pe deasupra ei şi culese foile din prospect, care căzuseră pe biroul lui Lainey, după care întinse mâna pe lângă Lainey şi depuse tot teancul în tasa de alimentare. Continuă s-o dezmierde, ţinându-şi un braţ pe mijlocul ei, în timp ce apăsa butoanele, pentru a declanşa procesul de copiere.

Distrasă atât de piuiturile şi sfârâielile de răspuns ale xeroxului, cât şi de buzele lui Tucker, Lainey nu stătu prea mult să se gândească unde o fi fost acel „loc ideal”... până când el o luă în braţe, făcând-o să scoată un chiţăit de surpriză.

— Lasă-mă jos până nu mă scapi. Nu suntem în filme. Nu-s una din eroinele alea uşoare ca fulgul.

— Nu, îi dădu el dreptate, în timp ce ieşea cu ea în hol, pornind spre zona interioară a salonului. Dar nici nu am de făcut un drum prea lung.

— Eşti pur şi simplu prea cavaler, replică Lainey, chicotind însă.

N-o ducea ca pe o pană, dar nici ea nu se prea zbătea în braţele lui Orgoliul ei supravieţui nevătămat… iar restul făpturii cunoscu un fior neruşinat în faţa comportamentului lui de om al cavernelor. Dintr-odată, se întrerupse, dădu-şi seama încotro se îndreptau.

— Nu se poate.

— Ba se poate, se răsuci el într-o parte, apăsând pe clanţa uşii de la camera de masaj, pe care o deschise încet cu piciorul.

— Tucker…

— Şşş.

Închise uşa în urma lui, iar o veioză se aprinse imediat, răspândind o lumină gălbuie slabă ce lăsa aproape toată camera cufundată în penumbră. Tucker merse spre masa capitonată, cu un cearşaf alb deasupra, şi o culcă pe ea, îndemnând-o să se întindă.

— Să nu te mişti de-aici.

Apoi, se duse la măsuţa cu rotile, în care Lainey o recunoscu pe cea care conţinea toate uleiurile şi loţiunile. Auzi ţăcănind câteva comutatoare. Dintr-odată, se porni un zumzet scăzut, urmat de o aură portocalie palidă ce emana din duşumea, în timp ce un mic radiator cu ceramică încălzea camera, torcând. Înainte de a apuca să se ridice în capul oaselor, Tucker reveni lângă ea.

— Întoarce-te. Pe burtă.

— Tucker, nu e nevoie…

— A, ba e nevoie. Mare nevoie. Permite-mi, Lainey. Dacă nu-ţi place, am să mă opresc.

Îi strecură sub cap un prosop catifelat, împăturit. Ceva nu era tocmai în regulă, îşi spuse ea, ameţită. A, da.

— Rochia, murmură. N-ar trebui…

— Ajungem şi acolo, Lainey.

Se apropie de picioarele mesei şi-i scoase pantofii. Lainey îşi mişcă degetele ca să şi le dezmorţească, după care gemu când Tucker îi luă în mână un picior gol şi începu să-i apese încet cu degetele talpa, în lung. Undeva, cumva, îşi unsese palmele cu ulei. Erau calde, alunecoase şi incredibil de excitante. Cui să-i treacă prin minte că relaxarea putea fi atât de intens-erotică? Agitaţia pe care o simţise scăzu până la o vibraţie joasă şi constantă de dorinţă. Se cufundă adânc în ea, lăsându-

se în voia ei – şi într-a omului care i-o trezise la viaţă cu atâta iscusinţă.

— Într-adevăr, confirmă ea, în extaz. Încet. Prelungit. Cum am putut uita?

Gemu, în timp ce Tucker îi masa apăsat un picior, apoi şi pe celălalt.

— E prea plăcut ca să fie legal.

Tucker chicoti, concentrându-se de două ori mai tare, în timp ce urca încet în susul pulpelor. Faptul de a o atinge astfel, impunându-şi să se stăpânească, îl scotea din minţi. Ajunsese la un pas de a o devora. A cui fusese ideea aia tâmpită de a proceda încet? Nu încăpea nicio îndoială că era o tortură delicioasă.

— *Eşti* majoră, cu putere de discernământ, spuse el, ajungând în partea dinapoi a genunchilor.

— Sunt majoră cu putere de cerşit, rosti ea, cu vocea înăbuşită în prosop. Se

moleşise complet, ameţită, dar în timp ce vârfurile degetelor lui îşi continuau drumul de-a lungul coapselor, simţi tensiunea revenindu-i în muşchi, până ajunse mai-mai să tremure.

Tucker nu mai fusese niciodată atât de aproape de a exploda din cauza simplei atingeri a unei femei. Îşi ieşea din piele, şi amândoi erau încă îmbrăcaţi aproape complet. Îi împinse tivul rochiei, împingându-l tot mai sus şi mai sus, în timp ce-i apăsa cu degetele partea din spate a coapselor.

— Şi majoră cu putere de a te omorî dacă te opreşti acum.

— Mmm, o majoră agresivă, îşi plimbă el degetele pe dinăuntrul coapselor ei. Poate că reuşim să focalizăm toată această… agresivitate.

Degetele lui atinseră mătasea. Lainey

gemu, zvârcolindu-se sub atingere. Pe Tucker îl străbătu un val rapid de plăcere. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine care-i mai rămăsese ca să nu se urce pe masă, adâncindu-se într-însa atunci, pe loc.

— A cui o mai fi fost şi ideea asta, mormăi el.

Tonul său torturat o făcu să râdă, apoi să geamă, când în urma mişcării degetele lui o atinseră din nou. Era încinsă şi nu încăpea nicio îndoială că îl aştepta. Uleiurile aromate nu puteau concura cu parfumata Lainey.

În timp ce trecea într-o parte a mesei, Tucker nu-şi desprinse nicio clipă mâinile de trupul ei. Îi ridică şi mai sus rochia, dezvăluind un crâmpei din chiloţii de mătase de culoarea piersicii. Gemu. Ea se zbătu. El murea încet, în valuri de

arome. Începea să-şi piardă controlul, în timp ce îi îndepărtă coapsele şi-şi strecură degetele pe dinăuntrul elasticului fin.

— Tucker.

Chemarea ei era în parte mârâit, în parte dorinţă negândită. O înţelegea perfect.

Se aplecă şi o sărută pe gât, smulgându-i o mică exclamaţie. Lainey înălţă capul, întorcându-se spre el. Profită de buzele… şi de picioarele ei, şi unele şi altele despărţite.

Reacţia el fu întocmai aşa cum o sperase şi chiar mai mult decât atât. Lainey ridică braţele, i le petrecu pe după gât şi îl trase spre ea, pentru a-i înapoia sărutul cu o putere care-l făcu să tremure. Coapsele ei îi încolăciră mijlocul, în timp ce se mişca sub el, gemea în el, venea spre el.

Orgasmul ei fu crud, neînfrânat, esenţă pură de Lainey. Tucker nu mai putea să reziste niciun moment. Îi trase rochia peste cap, în timp ce-şi desfăcea şi catarama lărgită a curelei. Nu proceda elegant şi amândoi gâfâiau şi râdeau în acelaşi timp, când hainele le căzură grămadă pe podea.

— Ce lipsă de profesionalism. Acum în veci n-ai să-ţi mai obţii licenţa de maseur, îi zâmbi ea.

Stătea rezemată într-un cot, iar Tucker o răsuci, făcând-o să se aşeze pe marginea mesei, călare peste picioarele lui. Îşi vârî mâinile sub coapsele ei şi le ridică pe propriile sale şolduri. Amândoi gemură, când se frecă de ea.

— Mai mare ruşinea.

Se aplecă deasupra, culcând-o pe spate, apăsându-se peste fierbinţeala ei.

Capul lui Lainey căzu pe spate, invitându-l să-i savureze pe deplin sânii pe care înainte abia îi degustase. Îi distrăgeau uluitor de mult atenţia şi, pe îndelete, îşi satisfăcu neaşteptata poftă.

Lainey gâfâi, când Tucker îi absorbi în adâncul gurii un sfârc întărit.

— Cum reuşeşti asta?

— Asta? îşi plimbă el în joacă limba peste valea puţin adâncă dintre sânii ei. Sau asta? şi-i încercui celălalt sfârc cu vârful limbii, după care îl sâcâi uşor între buze.

Îi îndemnă picioarele să se încleştеze peste şoldurile lui, după care îşi strecură o mână pe sub ceafa ei şi-i săltă capul până ajunse să-l privească. În răstimpul câtorva bătăi de inimă tăcute, zâmbetele li se şterseră de pe buze. O privi în adâncul ochilor.

— Eşti gata pentru mine, Lainey? Complet?

Îi punea o întrebare ce depăşea cu mult sensul cel mai evident.

Pupilele ei erau enorme, fermecătorii ei ochi verzi erau îmbătător de seducători… dar îi susţineau privirea cu o siguranţă care-i spunea că ştia prea bine ce anume o întreba.

— Cred că tocmai urmează să aflăm, şopti ea.

Nu era promisiunea plină de certitudine pe care o dorise, dar era sinceră, ceea ce-l bucura cu atât mai mult. Începu să se împingă înăuntrul ei, în timp ce privea cu delectare cum i se schimbau ochii, aruncând flăcări verzi. Conchise că şi-ar fi putut petrece uşor tot restul vieţii privind-o pe când făcea dragoste cu ea. Zâmbetele ei, râsul, ochii care făgăduiau

seducţie somnoroasă la un moment dat, pentru ca în următorul să scapere de dogoare.

Nu, niciodată n-avea să se sature de a o iubi pe Lainey Cooper.

Îşi îngropă în inimă cuvintele care-i stăteau pe limbă, în acelaşi timp în care se îngropa şi el însuşi în ea.

Erau aproape înnebuniţi şi complet dezlănţuiţi, şi totul se sfârşi cu mult timp înainte ca Tucker s-o fi dorit. Rămase adâncit în ea, după ce gemetele li se încetiniră într-o respiraţie adâncă şi trupurile cutremurate li se destinseră. O ţinea strâns în braţe, cu capul sprijinit în adâncitura gâtului său, în timp ce se rezema cu toată greutatea pe masă.

— Nu vreau să-ţi dau drumul, spuse el, cu glasul ca un duruit profund. Dar am să ajung pe jos, dacă nu…

— Urcă-te aici, lângă mine, îl chemă Lainey, cu buzele calde şi umede pe gâtul lui.

Doar auzindu-i vocea, începu efectiv să palpite din nou. Îi simţi zâmbetul în acelaşi timp în care şi buzele lui se arcuiau.

— Poate-ar fi fost mai bine să zic: urcă-te aici, *pe* mine.

Vocea îi era tulbure şi aspră, făcându-l să se excite şi mai tare.

Chicotind, Tucker o strânse mai puternic în braţe.

— Of, Lainey, unde-ai fost tu toată viaţa mea?

O simţi încordându-se şi regretă, o clipă, întrebarea. Dar, deşi se putea să nu fi ales cel mai bine momentul, refuză să-şi reproşeze că spusese adevărul. Viaţa lui dinainte de a o fi întâlnit era trecută,

încheiată şi terminată. Însă viaţa din viitor era plină de posibilităţi, iar Tucker dorea ca toate s-o includă şi pe Lainey Cooper.

Când o simţi ridicând capul, îşi schimbă poziţia, pentru a o lăsa să-l privească. Ceea ce văzu în ochii ei era detestabil, şi mai detestabil era ceea ce ştia că avea să spună, însă ştia de asemenea – tot timpul o ştiuse – că nimic, nici chiar puternica uniune pe care tocmai o săvârşiseră, nu putea ocoli inevitabilul. N-aveau cum să-l ocolească, dar Tucker era hotărât să meargă până la capăt.

— Tucker, ai înţeles ce voiam să spun, adineaori.

— Ai spus că asta nu va schimba nimic. Am fost de acord. Şi nici n-a schimbat nimic, pentru mine. Ştiam deja ce simt pentru tine şi mai ştiam şi că dragostea cu tine nu va face decât să-mi

adâncească sentimentele, să le întărească, dar nu şi să le schimbe.

— Dar tocmai asta e schimbarea. Riscul s-a modificat.

— Pentru mine. A fost un risc pe care am acceptat fără ezitare să mi-l asum.

Lainey se mişcă lângă el, iar Tucker îi dădu drumul, fără tragere de inimă, şi se ridică în capul oaselor, deşi continuă s-o ţină în braţe, cu picioarele împrejurul lui.

— Vei aştepta şi de la mine acelaşi lucru?

Înţelegea ce voia să spună.

— Nu aştept de la tine decât să fii cinstită cu tine însăţi şi cu mine. Cum spuneam, ştiu ce simţi şi cred că ţi-am spus-o destul de clar. Nu pot controla ceea ce simţi. Pe-asta, numai tu o poţi decide.

— Nu vreau să suferi din cauza mea, Tucker.

Inima i se încordă dureros şi făcu un mare efort ca suferinţa să nu i se citească şi în ochi.

— Sper să nu se întâmple asta.

— Dar…

— Şşş, îi apăsă Tucker uşurel degetele pe buze. Am spus că „sper”. Indiferent ce hotărâre iei, să fii sinceră cu mine, Lainey. Chiar dac-o să mă doară. Însă promite-mi un lucru.

— Ce anume?

Îi depuse pe buze un sărut uşor, apoi îi mângâie obrazul cu gura.

— Că ai să fii la fel de sinceră şi cu tine însăţi.

Capitolul 11

Lainey tocmai închidea braseria, cu

gândul la Tucker, aşa cum fusese în fiecare clipă de când se despărţiseră cu două nopţi în urmă, când cineva ciocăni în vitrină.

Apăsându-şi o mână pe piept, descuie uşa din faţă şi o deschise.

— M-ai speriat de moarte.

Tucker intră şi-i făcu loc să închidă din nou uşa şi să tragă obloanele peste geamul acesteia şi vitrine.

— Mă aşteptai, nu-i aşa?

Expresia lui era de nepătruns.

— Da, te aşteptam. Cred că mă furaseră gândurile.

Adevărul era că îl aşteptase să apară mai curând. Lainey avusese obligaţii de aprovizionare care-i ocupaseră aproape tot timpul, în ultimele patruzeci şi opt de ore, motiv pentru care stabiliseră să se întâlnească în seara asta, pentru a-şi

revedea planurile de a o ajuta pe Minerva. Dar, având în vedere evoluţia lui Tucker de până acum, ca să nu mai menţioneze cele întâmplate cu două seri înainte, tresărise la fiecare zgomot, convinsă că, dacă se întorcea, avea să-l vadă pe Tucker rezemat de cel mai apropiat zid, copac sau clădire, zâmbind încrezător, cu un nou plan de atac gata pregătit.

El, însă, n-o făcuse. Iar acum, când *venise* în sfârşit, nu zâmbea şi nu stătea destins, necum să mai fie şi gata de atac. Abia în acest moment îşi dădu Lainey seama cât de mult se bazase pe el ca să facă următoarea mişcare. Încercase să-şi spună că aparenta lui hotărâre de a-i acorda timp, lăsând-o pe *ea* să facă mişcarea următoare, o mulţumise. Expresia lui calmă şi postura cam rigidă, când se aşează pe un taburet de la tejghea,

dădeau clar de înţeles că tocmai asta făcea.

— Sunt aproape gata.

— Nu te grăbi.

Nu te grăbi, îl îngână ea muteşte, în timp ce freca furioasă o pată de ketchup uscat. Din partea ei, s-ar fi grăbit să se repeadă la el. Iar Tucker tocmai asta o aştepta să recunoască.

Trecu la ultima masă. O recunoscuse deja în sinea ei. Petrecuse două nopţi nedormite examinâdu-şi sufletul, analizându-şi trecutul, cugetând la viitor. La crăpatul zorilor, trăsese concluzia că, fără nicio îndoială, îl dorea pe Tucker Morgan – dar asta era *singura* concluzie. Continua să fie derutată. Încă mai simţea cu toată convingerea că trebuia să se concentreze în primul rând spre a o ajuta pe Minerva. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată,

dacă permita ca relaţia ei cu Tucker să-şi ia zborul într-o vâltoare de patimă şi pasiune care avea toate şansele să-i înceţoşeze judecata făcând ca, în ultimă instanţă, să încurce totul, să facă o mişcare greşită sau să lase să-i scape o posibilă soluţie, astfel încât mătuşa ei ar fi suportat consecinţele.

Pe măsură ce timpul trecea, fără nicio veste de la Tucker, recunoscu ruşinată că simţise chiar ispita de a-şi asuma un asemenea risc. Dar, când privea dincolo de situaţia cu Minerva, îşi dădea seama că încă nu era sigură. Se temea. Se temea să nu dea greş. Se temea să sară… şi să cadă în gol. Din nou. Încă mai încerca să fie mai responsabilă şi lucidă, iar Tucker o făcea să se simtă oricum, numai aşa nu. Şi, ca s-o zăpăcească şi mai tare, îi spusese să nu se schimbe, să fie cea care

era, dar el nu avusese de-a face cu rezultatele faptului de a fi Lainey Cooper.

Ştia totuşi un lucru. Indiferent ce pătimise de pe urma naivităţilor ei trecute, acum era fericită. Îi plăcea să lucreze la braserie, cu Minerva. Discutaseră despre posibilitatea ca ea s-o preia în cele din urmă, lăsând-o pe Minerva să se retragă, dacă Lainey hotăra că asta îşi dorea. Examenele ei sufleteşti o ajutaseră să ia această decizie. Ceea ce nu făcea decât să-i intensifice sentimentul de responsabilitate ca Minerva să aibă posibilitatea financiară de a se retrage din afaceri.

Şi atunci, cum rămânea cu Tucker? spusese că nu era nevoită să plece. Dar el ce-ar fi făcut, dacă rămânea în Sunset Shores? Lainey înţelegea că banii nu păreau să reprezinte o grijă imediată. În

asta se simţea o libertate incredibilă, şi nu-i venea să creadă că n-ar fi vrut să profite de ea şi să exploreze toate posibilităţile pe care i le prilejuia succesul său în afaceri. Iar aşa ceva nu putea face dacă era legat de ea, de viaţa ei în Sunset Shores şi de tot ceea ce însemna aceasta. Chiar dacă o alegea totuşi, cât timp avea să treacă înainte de a regreta că se oprise din căutare atât de devreme? Şi, pe deasupra, într-un sat de pensionari?

— Cred că e curat. Doar dacă nu cumva încerci să schimbi culoarea garniturii Formica.

Lainey tresări, vinovată. Se afla la un pas în spatele ei. Trase aer în piept şi îşi controlă cu grijă expresia, înainte de a se întoarce spre el.

— Niciodată nu poate fi prea curat. Departamentul Sănătăţii are regulamente

mai complicate decât Serviciul de Venituri Interne. Şi inspectorii de-acolo sunt mai înspăimântători.

Tucker nu zâmbi.

— Cred că am un plan care i-ar putea aduce Minervei investiţia înapoi.

Lainey oftă, simţind că povara de pe inimă o apăsa şi mai greu. Citise toate hârtiile. Nu era nevoie de un avocat pentru a afla că Minerva investise masiv în antrepriza imobiliară a lui Damian.

— Sunt numai urechi. Mie mi s-a părut totul clar. Investitorii nu vor vedea niciun ban, până când casele nu vor fi construite şi va începe vânzarea. Totul părea perfect legal, iar Minerva a semnat contractul şi a completat cecul. Dacă nu putem dovedi că e o fraudă şi nimeni n-a avut de gând vreun moment să construiască acele case, nu văd cum i-am

putea obţine banii înapoi.

— De ce nu te aşezi înainte să cazi de pe picioare?

S-ar fi simţit jignită, dacă i-ar fi rămas atâta energie. Altfel, Tucker nu făcea decât să declare ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— Ai avut o zi grea?

Şi nopţi chiar mai grele, răspunse ea în gând, dar n-o spuse cu voce tare. Se mulţumi să dea din cap, aşezându-se într-un separeu.

— Mai este cafea?

Dădu să se ridice, dar Tucker îi făcu semn să rămână pe scaun.

— Ştiu unde e, ai uitat?

Recunoscu o undă din vechiul lui surâs şi simţi un val de uşurare aproape jenant. *Vino-ţi în fire, Lainey. Gândeşte calm. Logic.*

— E fierbinte şi destul de proaspătă. Cănile le găseşti…

— Îmi amintesc, o întrerupse el.

Îl lăsă în pace. Chiar şi când se vedea clar că juca rolul consultantului de afaceri şi al prietenului platonic, n-o făcea nici pe departe să gândească logic sau calm. Dacă era posibil, factorul de derută se dublase.

— Ieri, am vorbit din nou cu acel prieten al meu investitor, spuse el, în timp ce trăgea zăvorul uşiţei şi trecea după tejghea. Mai are şi alte proprietăţi în construcţie, la Miami, aproape de locul unde s-ar presupune că e proiectul ăsta, şi a aruncat o privire. Terenul există şi e jalonat pentru construcţii, dar încă nu s-au început săpăturile.

— Deci, e în regulă?

Tucker umplu două căni cu cafea şi reveni în separeu.

— La prima vedere, da. Un ditamai maldărul de hârţoage dar, împreună, am reuşit să-i luăm urma prin mai multe corporaţii, până la o companie de holding.

Puse o cană în faţa ei, aşezându-se.

— Ghici unde îşi au sediul?

— Aici?

— Bingo. De fapt, birourile sunt în Tampa, dar asta-i destul de aproape. Cred că s-ar putea să existe o altă firmă, spre care sunt deturnate profiturile, ascunsă într-un loc comod şi scutit de impozite.

Lainey clătină încet din cap, după care luă o sorbitură de cafea.

— Nu ştiu, Tucker. Mie nici acum nu mi se pare că se leagă. Nu-l pot vedea pe Damian conducând o afacere atât de mare, legală sau altfel.

— Tocmai asta e, că nu o conduce el.

— Dar spuneai…

— Stabiliserăm că Damian nu e prost, da?

Lainey dădu din cap.

— Ştie care îi sunt punctele forte şi, ai dreptate, coordonarea unei asemenea afaceri îi depăşeşte posibilităţile. Totuşi aici sunt banii.

Puse cana pe masă, când în mintea ei se făcu lumină

— E partener, sau un soi de director adjunct.

— Meriţi un premiu. Damian şi-a oferit cea mai importantă calitate – taletul de a convinge oamenii să plătească – în schimbul unei părţi din profit.

— Şi putem dovedi aşa? Ştiu că, dacă i-ai explica-o Minervei, acum te-ar crede.

Lainey se hotărâse să nu-i spună nimic mătuşii sale până nu apuca să discute cu Tucker, ştiind că i-ar fi fost mai

uşor s-o convingă dacă îi prezenta, pe lângă vestea cea proastă, şi o soluţie.

— Dar asta nu-i va aduce înapoi banii, şi nici pe-ai lui Betty Louise sau ai lui Bernice. Nu-i aşa?

— În primul rând, obţinerea unei dovezi e aproape imposibilă. Oamenii ăştia sunt abili şi profesionişti. În momentul de faţă, afacerea e legală. Vor mai trece câţiva ani până să profite la maximum de pe urma dievrselor posibilităţi de contracte şi locaţii – storcând de bani cât mai mulţi oameni, în acest timp – înainte de a închide prăvălia şi a se face nevăzuţi.

— Numai pentru a o deschide din nou într-un alt oraş, cu planul unei alte escrocherii. La naiba, dacă pământul ăla e într-adevăr al lor, probabil că vor putea să înfiinţeze o nouă firmă şi să reia la nesfârşit aceeaşi farsă.

— Şi spuneai că pe diploma ta de ştiinţe economice se adună praful.

Lainey simţi un val de căldură străbătând-o din creştet până-n tălpi, când ridică privirea, pentru a-l vedea zâmbindu-i. Şi nu avea nicio legătură cu mândria lui faţă de talentul ei la afaceri.

— Nu eu, Damian a spus-o. Însă chiar dacă mi-aş folosi bucata aia de carton pentru a o ajuta pe Minerva să-şi reorganizeze administrarea braseriei ăsteia, nu mă va ajuta s-o scot din încurcătura în care a intrat.

Văzu cum zâmbetul lui Tucker se ştergea, în timp ce expresia îi rămânea atentă… aproape nedumerită. Deconcertată, reveni cu ochii spre cana de cafea şi mai luă o înghiţitură.

— Deci, susţii că vor trece ani de zile până să-i putem înfunda pe ăştia – dacă o

vom putea face vreodată.

Ridică privirea tocmai la timp pentru a-l surprinde uitându-se lung la ea, înainte de a se refugia şi el în contemplarea cafelei. Făcu un efort să nu se foiască pe scaun. Trecuse doar o fracţiune de secundă, dar ar fi putut jura că văzuse o străfulgerare de… ei bine, nu-i venea în minte alt cuvânt decât *poftă*. În ochii lui se citise o poftă nedisimulată, neînfrânată. Poate că nici lui nu-i era mai uşor decât ei să se stăpânească.

Cât timp mai era până când unuia dintre ei îi ceda controlul şi se pomeneau goi, repezindu-se unul la altul pe tejgheaua din braseria Minervei?

Luă o înghiţitură nesăţioasă de cafea şi încercă să nu se înece. Pe cine încerca să ducă de nas? O singură privire scurtă şi aluzivă, şi era aproape gata să se târască

peste masă, în braţele lui. Nu făcea decât să se joace de-a responsabilitatea, de-a judecata rece şi raţională.

— Chiar dacă am vorbi cu Roscoe sau cu agenţii federali şi ar accepta să studieze problema, ai dreptate, cel mai probabil e să dureze ani de zile.

— Şi-atunci, ce să fac?

Ştia că deznădejdea sumbră din voce i se auzea clar, dar adevărata profunzime a întrebării numai ea o cunoştea.

— Facem, o corectă el. Ce să facem.

Întinse o mână peste masă, acoperindu-i-o pe a ei. Lainey tresări, sub efectul şocului electric pe care îl produse contactul. Avu nevoie de toată puterea voinţei pentru a nu-şi smulge mâna.

Îi venea să strige că *ei* nu puteau face nimic, pentru că nu era în stare să formeze un *noi* împreună cu el. Niciodată

n-ar mai fi învăţat să-şi controleze impulsurile, dacă de fiecare dată când îi venea să se repeadă el stătea chiar în spatele ei, gata s-o împingă.

Dar în acel moment era vorba de a salva banii Minervei, iar Tucker era cel ce dispunea de relaţiile necesare ca s-o ajute. Trebuia să înlăture ceea ce simţea pentru el, ca să se concentreze asupra Minervei, iar apoi să-i explice cu grijă, într-un fel pe care spera să-l înţeleagă, că nu putea da curs unei relaţii cu el. Era singura ei speranţă.

Rece. Logică. Responsabilă.

Dacă ar fi putut doar să-şi adune destul curaj şi autocontrol şi să le împingă cu forţa peste durerea zdrobitoare din piept, atunci avea să-l poată privi în ochi, mergând până la capăt.

Inspiră adânc şi înălţă capul, numai

pentru a-l vedea privind-o fix. Înghiţi în sec. De astă dată, nu mai exista nici urmă de poftă stăvilită, sau cel puţin ea nu o observa. De fapt, nu putea citi în ochii lui absolut nimic. Totuşi, avu nevoie de toate puterea ei de convingere pentru a se încredinţa că nici Tucker nu putea deduce prea bine ce anume gândea ea, nu putea să ştie ce plănuia.

— Ai spus că ai un plan?

Tucker dădu din cap, continuând să-i susţină ferm privirea. Lainey ştia că-i bănuia oarecum dezordinea din gânduri, dar avea s-o ajute oricum. Desigur, Tucker numai nehotărât nu era. Se ţinea la distanţă, o ajuta în problema Minervei, aşa cum îl rugase, cu speranţa realistă că după aceea avea să consimtă la continuarea şi aprofundarea relaţiei dintre ei.

— Nu e tocmai cuşer, spuse el, aplecându-se înainte, peste cana cu cafea. Un fel de aplicare a vechiului principiu „fă-te frate cu dracul până treci puntea”.

Lainey nu putea face una ca asta, nu-l putea lăsa s-o scoată la liman când ea plănuia ca imediat după aceea să-i dea papucii.

— Tucker, ascultă, am ceva să-ţi…

Se întrerupse, surprinsă, când cineva bătu în uşă destul de tare ca să zgâlţâie jaluzelele mici de aluminiu.

Îl văzu pe Tucker uitându-se la ceas.

— A ajuns mai devreme.

— Cine-a ajuns mai de…

Jaluzelele zăngăniră, sub o nouă rafală de ciocănituri. Lainey se ridică şi privi printre lamele. Întoarse capul spre Tucker.

— Lillian?

— Tocmai mă pregăteam să-ţi explic.

Nedumerită şi foc de curioasă, Lainey descuie uşa, lăsând-o pe bătrână să intre în local. Lillian trecu pe lângă ea, îşi desfăcu turbanul de mătase roşie, deschise larg braţele şi se învârti în cerc.

— Cum vi se pare?

Lainey rămase cu gura căscată. Nici urmă nu mai rămăsese din cascheta de păr blond-albicios a lui Lillian. În locul ei se vedea o bonetă de şuviţe ondulate elegant, negre şi lucioase ca pana corbului, amintind de cel mai celebru rol al lui Joan Collins, scorpia de Alexis. Cu nişte sprâncene subţiri cât vârful de creion, rafinat modelate, cu un machiaj discret care o întinerea cu câţiva ani, o dâră violentă de ruj pe buzele conturate expert şi nişte cercei discreţi de aur cu diamante la urechi, Lillian nu mai avea

nevoie decât de un taior Christian Dior şi o pereche de escarpeni italieneşti negri, ca să arate ca o mare doamnă. În lipsa acestora, treningul de mătase roşie şi ghetele adidas albe pe care le purta o făceau pe Lainey să cam ameţească.

Lillian îşi încheie spectacolul cu faţa spre Lainey, care închise imediat gura rămasă căscată şi căută ceva de spus.

Îi aruncă o privire lui Tucker.

— Încă nu i-ai spus, aşa-i?

Tucker clătină din cap şi reuşi să deschidă gura, înainte ca Lillian să ofteze dramatic, luând-o pe Lainey de mână.

— Nu contează. Vorbesc eu.

Se aşează în separeu, vizavi de Tucker, apoi îi făcu semn lui Lainey să se aşeze lângă ea.

— Şi de fapt, ce făceaţi voi doi aici?

Se uită de la unul la altul, cu o

expresie tăioasă, în aşteptare.

În ciuda faptului că nu se întâmplase nimic, Lainey îşi simţi obrajii aprinzându-se, în timp ce prin minte îi fulgerau imagini ale celor săvârşite cu două nopţi înainte, în salonul lui Lillian. Era convinsă că bătrâna îi putea vedea întipărit clar pe faţă fiecare gând incriminator.

Îşi retrase mâna dintr-a lui Lillian şi ieşi grăbită din separeu.

— Mă duc să mai aduc o cană şi cafetiera, spuse ea, fără a-i lăsa nimănui timp să refuze. Presimt că vom avea nevoie, mai adăugă, printre dinţi.

— Tucker mi-a explicat totul despre acest personaj Damian, începu Lillian.

Înhăţând cana şi cafetiera, Lainey reveni spre sepraeu.

— O să-l înfundăm noi pe dihorul ăsta, continuă Lillian.

Dacă n-ar fi fost atât de crispată din cauza lui Tucker şi a întregii încurcături, Lainey ar fi râs de încântarea din vocea lui Lillian. Se aşează şi umplu toate cele trei căni.

— „Noi”? întrebă ea, străduindu-se să nu se holbeze la părul bătrânei.

— Am discutat totul cu Lillian şi, cu o mână de ajutor din partea prietenului meu client-investitor, cred că o putem scoate la capăt.

— Ce să scoatem la capăt? se uită Lainey de la unul la altul, exasperată şi destul de nerăbdătoare.

Lillian bătu dosul mâinii lui Tucker, zâmbind.

— E un plan genial. O să reuşească.

Apoi, se întoarse spre Lainey.

— Investitorul lui Tucker ne va oferi nişte broşuri, contracte şi prospecte

informative despre un proiect pe care l-a început dar l-a abandonat când proprietarul terenului a murit, iar moşteniorii lui s-au hotărât să nu mai vândă. E vorba de o proprietate de-aici din Florida, în apropiere de St. Augustine.

În stomacul lui Lainey se formă un ghem de groază. Se temea că ştia prea bine ce urmărea Lillian.

— Doar nu aveţi de gând să înscenaţi şi voi o farsă, nu?

— Ba exact asta avem de gând să facem, replică Tucker. Am două apartamente rezervate la Fairmont, iar echipamentele necesare pentru a instala un birou şi aici sosesc azi. Roger – ăsta-i fostul meu client – le pregăteşte pe toate celelalte. Mâine, ar trebui să fim gata de acţiune.

— Mâine? repetă Lainey, cu voce

slabă. Dar dacă Damian te recunoaşte?

— N-am să particip în mod direct, făcu el un semn cu capul spre Lillian.

— Minerva l-a cunoscut pe individul ăsta la hotel, preluă ea explicaţiile. În salonul meu n-a intrat, nici nu m-a văzut vreodată. Şi, pornind de la riscul improbabil de a mă fi văzut vreodată pe undeva cu Minerva, mi-am schimbat înfăţişarea. În plus, altcineva de pe-aici nu-l interesează. Tucker susţine că îşi menţine grupurile de investitori din orice regiune anumită reduse la minimum, pentru a le slăbi şansele de a-şi uni forţele ca să găsească dovezi despre escrocheriile lui, după ce frauda iese la iveală. Şi-acum, uitaţi-vă aici.

Lainey îşi luă poşeta şi dădu la iveală un mic suport auriu pentru cărţi de vizită. Extrase din el o carte profesională

elegantă, arătându-i-o lui Lainey, apoi mai scoase una şi pentru Tucker.

— Superbe, mm? Azi dimineaţă mi le-am făcut, în imprimeria aia la minut din Hampton.

Cartea de vizită era gravată centrat, având numele „Lila Parks” tipărit cu litere elegante, negre. Dedesubt, scria „Construcţii şi investiţii internaţionale”. Numele şi telefonul al hotelului, împreună cu numărul apartamentului şi cel al telefonului interior, erau înscrise discret într-un colţ.

— Nu era nevoie să faci asta, mătuşă Lillian, îi zâmbi Tucker. Dar e o contribuţie drăguţă.

Lainey era copleşită de ridicolul planului, dar nu atât de mult încât să nu observe zâmbetul lui Tucker, simţind un junghi de invidie amestecată cu durere la

gândul că niciodată n-avea să mai beneficieze de un asemenea surâs.

Străduindu-se să vorbească raţional şi calm, spuse:

— Cred că e minunat că eşti dispusă să faci asta pentru noi, Lillian.

Apoi, se întoarse spre Tucker.

— Şi e mai mult decât generos din partea ta că suporţi cheltuielile.

— Plăcerea e de partea noastră, replică Lillian, aruncând încă o privire pătrunzătoare spre amândoi. E tot ce putem face pentru o prietenă, mai ales una pe care o simţim ca pe o membră de familie.

Lui Lainey nu-i scăpă subînţelesul acestor cuvinte, dar nu era momentul să-i alunge lui Lillian iluziile. Această problemă avea să se rezolve de la sine, în curând.

— Găsesc că e splendid. Dar planul ăsta nu vi se pare, în fine…

— Ineresant? interveni Lillian; o bătu pe dosul palmei. E genial.

— Cam complicat, replică Lainey, mulţumindu-se cu un termen de compromis. Îi mai veniseră în minte „necugetat”, „ridicol” şi „periculos”.

— Prostii. Am stabilit o întâlnire cu Damian. Am de gând să-l conving să lucreze pentru mine, făcând acelaşi lucru ca acum, adică recunoscând că e un escroc.

Bătu cu palma în masă, făcându-i pe Tucker şi Lainey să tresară amândoi.

— Şi atunci, l-am prins!

— Vrei să amesteci poliţia? Pe Roscoe? Asta nu-i organizare de flagrant delict, sau cam aşa ceva?

— Nu pe Roscoe, răspunse Lillian,

nelăsându-i lui Tucker timp să răspundă. Şi numai oamenii legii pot organiza flagrante delicte.

— Fără poliţie? Credeam că încercaţi să-i aranjaţi arestarea.

La asta, interveni Tucker:

— O arestare nu i-ar obţine Minervei banii înapoi.

— Pe când o extorcare, da, adăugă Lillian, cu o lucire în ochi.

Lainey se uită la amândoi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Aveţi de gând să-l şantajaţi?

— Mhm. Şi pe urmă, când vine cu banii, o să-l şi arestăm.

Se lăsă în scaun, vlăguită.

— Nu-mi vine să cred ce aud, trase ea adânc aer în piept, apoi se îndreptă de spate, rezemându-şi mâinile pe masă. Nu vă pot lăsa să faceţi asta. E prea periculos.

Prea iresponsabil.

— Iar aşa ceva nu s-ar cădea, ce zici, Lainey?

Îi aruncă lui Tucker o privire feroce. Ochii lui erau nepătrunşi, cu pleoapele lăsate. Lainey simţea prea bine atenţia avidă a lui Lillian şi ştia că nu era momentul să deschidă discuţia. Îi comunică lui Tucker din priviri că încă nu terminaseră, apoi se întoarse spre Lillian.

— Ascultă, cred că e minunat că vrei să ne ajuţi. Dar o asemenea măsură e mult prea extremă.

— Tucker a spus că sunt în joc aproape toate economiile de-o viaţă ale Minervei. Şi asta e o problemă destul de extremă, care cere măsuri destul de extreme, nu crezi? Şi ce avem de pierdut dacă încercăm?

Timp preţios, răspunse Lainey în

sinea ei.

— Ai tu vreo idee mai bună, Lainey? o întrebă Tucker, laconic. Logică, raţională sau altfel?

Lillian trase aer în piept, tăios şi dezaprobator, atrăgându-le atenţia.

— Nu ştiu ce se întâmplă între voi doi, deşi am bănuieli destul de clare. Indiferent care-i problema, cred că deocamdată trebuie să ne concentrăm asupra Minervei. Pe celelalte le puteţi rezolva pe urmă.

Se răsuci spre Lainey, ţinduind-o cu o privire la fel de ascuţită ca unghiile ei roşii, tăioase ca bricele.

— Iar după ce lămurim chestiunea asta – şi o vom lămuri – aştept din partea voastră să staţi jos şi să daţi din gură până vă învineţiţi la faţă, dacă altfel nu se poate.

Îl privi cu severitate pe Tucker.

— Şi dacă nici aşa nu merge, am să-ţi împrumut iar casetele alea video. De data asta, să le şi foloseşti.

Pe Lainey o salvă de umilinţa completă numai faptul că şi chipul lui Tucker era la fel de roşu pe cât îşi simţea ea faţa.

— Şi-acum, valea! gesticulă Lillian spre Lainey. Eu aş face bine s-o întind până nu se întoarce Minerva din vizita la cămin. N-ar strica s-o ştergeţi şi voi.

Îşi trânti turbanul la loc pe cap şi porni spre uşă. Când trecu prin dreptul lui Lainey, îi puse o mână pe umăr, spunând:

— Aş vrea să fi avut timp pentru ceva mai sigur. Cu toţii ne-am dori un asemenea lux. Dar, uneori, trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce ţi se oferă. Nu degeaba ne-a dăruit Dumnezeu instincte.

Şi ieşi, înainte ca Lainey să-i poată răspunde. Încă se mai uita spre jaluzelele de aluminiu care se loveau de uşă, când îl simţi pe Tucker în spatele ei.

— I-ai spus, nu-i aşa?

Tucker nu se prefăcu că n-ar fi înţeles.

— Despre noi? Nu. S-ar putea să-i fi vorbit Minerva despre tine, sau poate a ghicit ea totul, uitându-se la noi. Atmosfera era destul de încărcată.

Îi puse mâinile pe umeri, întorcând-o cu faţa spre el. Lainey simţi un val de plăcere pură cutremurând-o prin toată fiinţa, sub atingerea lui caldă. Îi venea să-l roage să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Are dreptate, să ştii, îi spuse el. În legătură cu instinctele.

Îi înclină capul pe spate, până fu nevoită să-l privească direct în ochi.

— Nu sunt infailibile întotdeauna, şi nici tu nu eşti. Dar, în ceea ce ne priveşte pe noi, nu te-au îndrumat prea rău, ce zici, Lainey?

— Tucker…

Scoase din buzunar o carte de vizită şi i-o dădu. Era de la Hotelul Fairmont.

— Am vorbit cu Damian la numărul pe care l-am luat din hârtiile mătuşii tale. Avem stabilită o întâlnire pentru mâine seară, la nouă. Intenţionăm să ne vedem în apartamentul de vizavi, cu o oră înainte, ca să punem totul la punct. Aş dori să fii şi tu de faţă. Numărul e pe dosul cărţii de vizită.

Lainey o privi lung, apoi se uită la el şi dădu din cap.

— Se întâmplă atât de multe. Ştii bine că-ţi sunt recunoscătoare, arătă ea cu capul spre cartea de vizită. Dar e nevoie

să stăm de vorbă. Trebuie să-ţi explic…

O întrerupse cu un sărut. Era fierbinte şi se sfârşi înainte ca Lainey să-şi adune puterile pentru a-i răspunde.

— Urmează-ţi instinctele, Lainey. Eu mi le urmez pe ale mele.

O ocoli şi ieşi în noapte.

Capitolul 12

— Şi-atunci, dacă dumneavoastră sunteţi, ăă, cum ziceaţi? Creierul din spatele muşchilor? Atunci, ăştia cine-s? arătă Damian cu capul spre cei doi de lângă Lillian.

Bătrâna îi învrednici cu o privire pe Sven şi Stephan, care încadrau fotoliul de piele cu spătar înalt unde stătea aşezată. Se trase mai aproape de birou,

gesticulând cu portţigaretul lung de malachit pe care-l ţinea graţios între două degete cu unghii roşii, manichiurate impecabil.

— Asociaţi, domnule Winters.

Damian părea sceptic. Dădu din cap spre Sven.

— Ne-am mai cunoscut undeva?

Zâmbetul lui Lillian era senin şi cizelat, dar nu i se zărea şi în ochi.

— Urmăreşti sporturile sportive?

— Nu prea, aruncă el din nou o privire spre Sven. A jucat fotbal, sau altceva?

— Altceva, replică Lillian în locul lui Sven. Şi-acum, să trecem la problema noastră.

Trase prelung din ţigară, rezemându-se de spătar.

Lainey gemu, dându-şi ochii peste

cap.

— A trecut de la Alexis la Cruella, se întoarse ea spre femeile bulucite în jurul celui de-al doilea monitor de televiziune. Bernice, Betty Louise, mătuşă Minerva, îmi pare atât de rău. În veci n-ar fi trebuit să…

— Şşşt! o întrerupse Tucker. Se descurcă de minune.

Privi spre cele trei femei.

— Nu vi se pare?

Minerva, Bernice şi Betty Louise dădură din cap toate în acelaşi timp.

— Ar fi trebuit să facă teatru, comentă Minerva.

— Mare păcat că Bunny e regizoarea trupei locale de la centrul comunitar, interveni Betty Louise. Lillian ar fi ideală în rolul principal al montării noastre din toamnă, cu *„Mame”*.

— Niciodată n-am suportat-o pe Macăfee aia, bombăni Bernice. Se crede Barbra Streisand, sau mai ştiu eu cine.

— Linişte, le potoli Tucker. Ascultaţi. Se pregăteşte pentru lovitura de graţie.

Toţi ochii se întoarseră avizi spre ecrane. Lainey, însă, descoperi că ai ei stăruiau asupra lui Tucker. Deşi îi simţise privirea aţintită spre ea de multe ori pe parcursul acelei zile, Tucker nu discutase decât despre afaceri. Şi, cu apariţia-surpriză a celor trei doamne, Lainey nu avusese deloc ocazia să vorbească între patru ochi cu el. Deşi nici ea nu mai era sigură ce voia să-i spună.

Reveni cu atenţia spre celelalte. Toate aveau încredere în planul lui Tucker. Chiar dacă erau în joc economiile lor de-o viaţă, Lainey ştia că recunoştinţa lor pentru eforturile întreprinse de Lillian ca

să le ajute nu se referea numai la obţinerea banilor înapoi. Loialitate. Prietenie adevărată. Tucker îi oferea aceste daruri de cel mai mare preţ. Reveni cu privirea către el şi simţi că inima îi bătea puţin mai repede. Se gândi la ceea ce făcea pentru femeia pe care o considera ca o rudă. Nu încăpea nicio îndoială că era un om capabil de orice, care nu s-ar fi dat îndărăt de la nimic pentru a le sta alături celor dragi. Nu era Conrad; cu siguranţă, nici Charlie nu era. Şi preţuia la ea tocmai acele trăsături de caracter în care Lainey însăşi se temuse să aibă încredere.

La asta se reducea totul: la încrederea în sine.

Vocea lui Lillian îi atrase din nou atenţia spre ecran.

— Sunt convinsă că ţi-am dat toate

informaţiile necesare pentru a lua o hotărâre, continua ea. Deci, domnule Winters, ne-am înţeles?

Damian se foi în fotoliu, punând picior peste picior.

— Păi, îmi faceţi o ofertă destul de tentantă. Trebuie să recunosc că sunt măgulit, dar…

— Prostii, domnule Winters. Complimentele nu au ce căuta aici. Aveam nevoie de cineva cu, să zicem, excelentele dumitale aptitudini în societate. M-am documenat şi te-am găsit ca fiind cel mai bun candidat. Iar acum, când am avut ocazia să stăm de vorbă, m-am hotărât. Ţi-am făcut o ofertă solidă.

— Nu mi-aţi spus în niciun fel cum aţi aflat despre mine.

— Lumea industriei noastre e mult mai mică decât ai putea bănui. Am

relaţii… extinse.

Se aplecă înainte.

— Ştiu ce vreau şi cum să câştig. Îmi faci impresia unui om care înţelege această filosofie.

Damian zâmbi, în timp ce se relaxa, rezemându-se de spătarul fotoliului.

— Într-adevăr, doamnă Parks, într-adevăr. Permiteţi-mi să mă uit peste hârtiile astea şi sunt sigur că vom ajunge la un soi de…

— De asemenea, sunt o persoană care nu are răbdare cu cei nehotărâţi, îl întrerupse ea, necruţătoare. Am nevoie de cineva capabil să ia decizii pe moment. Aşa am ajuns aici unde mă aflu, domnule Winters. Luând hotărâri importante şi acţionând rapid, în timp ce alţii încă îşi mai cântăreau opţiunile. Prada îi revine celui mai iute.

Aruncă o privire peste umăr.

— Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnilor?

Stephan şi Sven mormăiră amândoi, fără a-şi lua privirea de la Damian, care se îndreptă puţin de spate.

Zâmbetul lui Lillian era destul de ascuţit ca să taie sticla.

— Deci, domnule Winters, ne-am înţeles sau nu ne-am înţeles? Nu fac niciodată de două ori aceeaşi ofertă.

Lainey îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia. *Semnează, semnează,* repeta ea în gând. Până în acel moment, nu-şi permisese să creadă că planul putea într-adevăr să reuşească. Minerva o luase deoparte, dimineaţa, mulţumindu-i printre lacrimi pentru perseverenţa ei. Lainey fusese şocată să vadă cât de bătrână şi firavă i se părea dintr-odată Minerva. De

asemenea, îi era ruşine pentru vizibila uşurare a mătuşii sale. Tucker era acela care insistase la momentul oportun. Ea avea senzaţia că o lăsase pe Minerva de izbelişte şi i-o şi spusese.

Minerva îi respinsese scuza cu un gest, insistând să-i spună că mai mult decât deciziile propriu-zise contau motivaţiile de la baza lor. Cel mai important era că prietenii şi rudele ei ţineau la ea destul de mult pentru a dori s-o ajute. Damian urma să fie oprit înainte de a-i mai trage pe sfoară şi pe alţii, iar dacă aveau noroc, urmau să-şi capete şi banii înapoi.

Haide, Damian, îl zori Lainey în sinea ei. Aruncă o privire spre Tucker, a cărui atenţie era captivată de ecran. Zâmbea, în timp ce Lillian îl juca pe Damian pe degete ca o păpuşărească, dar lui Lainey nu-i

scăpă încordarea fălcilor lui, nici felul cum i se încleştau mâinile pe braţele fotoliului. Nu încăpea nicio îndoială cât de mult ţinea la ea. La Lillian, la Minerva, la celelalte. Şi la ea. Propriile ei mâini se strânseră şi mai tare, dar neliniştea sa avea alte cauze.

Reveni cu atenţia spre monitor, privind cum Damian se uita la Lillian, la Sven şi la Stephan, după care îşi îndreptă ochii către golf, care se întindea dincolo de ferestrele panoramice.

— Hai odată, murmură ea, printre dinţi. Semnează hârtiile, dihor lacom ce eşti.

În clipa următoare, o mână i-o acoperi pe a ei, strângând. Se întoarse, pentru a-l vedea pe Tucker privind-o. Atingerea lui o dezmetici, o echilibră. Orice s-ar fi întâmplat, ei erau esenţa a tot ceea ce avea importanţă în viaţa ei. O

înconjurau oameni pe care-i iubea, la care ţinea şi care simţeau pentru ea acelaşi lucru. Iar acest grup îl includea şi pe Tucker. Nu conta dacă din când în când mai călcau în străchini sau luau câte o hotărâre greşită, îi iubea orice-ar fi fost. La fel cum o iubeau şi ei. Cum îl iubea şi ea pe Tucker.

Certitudinea acestui fapt o umplu cu o bucurie radioasă. Da, îl iubea pe acel om şi dorea în schimb iubirea lui aparte. Cu o posesivitate aproape feroce, îi strânse puternic mâna.

— Îţi mulţumesc, şopti ea, exprimând prin aceste cuvinte mai mult decât ar fi putut înţelege Tucker vreodată.

Dinspre femeile care se uitau la celălalt monitor răsună o inhalaţie colectivă. Atenţia lui Lainey reveni spre ecran, înainte ca Tucker să-i fi dat vreun

răspuns. Damian se ridica din fotoliu. Tucker îi întoarse mâna cu faţa în sus, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei.

— Bine, spuse Damian. Aveţi un nou asociat.

În cameră izbucni un chiot de bucurie. Se aflau în apartamentul de vizavi şi nu puteau fi auzie, dar nu avea niciun rost să rişte. Zâbind, Tucker le potoli vorbăria suresciată trecându-şi latul palmei peste beregată.

— Ascultaţi, arătă el spre monitor. Încă nu s-a terminat de tot.

Îl priviră pe Damian cum îi strângea mâna lui Lillian şi semna în partea de jos a câtorva hârtii, cu o iscălitură îmbârligată. Lillian verifică semnăturile, apoi împături hârtiile şi i le dădu lui Sven, care le vârî în buzunarul de la piept al căstumului său scump, de comandă. Se întoarse spre

Damian, cu un zâmbet radios.

— Şi acum, aş dori să faci cunoştinţă cu cineva. Veţi colabora îndeaproape.

Damian se întoarse, în timp ce dintr-o altă cameră a apartamentului intra un domn înalt.

— Domnule Winters, te prezint unui alt prieten de-al meu, domnul Frank Halliday. Poate ai auzit de el. Este producătorul acelei delicioase emisiuni de televiziune, *„Exposé”*.

Chipul lui Damian păli, apoi se înroşi ca racul, în timp ce se răsucea pe călcâie.

— Ce fiţele naibii încerci cu mine, cucoană?

Toţi cei din apartamentul de vizavi se încordară. Sosise momentul delicat.

— Stai jos, domnule Winters, replică Lillian, calmă.

Sven şi Stephan strânseră rândurile

în spatele ei, pe când Damian rămase în picioare. Lillian îi făcu semn lui Halliday să se apropie.

— Prima dumitale însărcinare va fi aceea de a recupera de la fostul dumitale patron o anumită sumă de bani, pentru a mi-o restitui mie.

Nedumerit, dar mai mult agresiv decât nervos, Damian se încruntă.

— C-eşt' sonată? Nu-l fur pe domnu' Fontana. Nici pentru matale, nici pentru nimenea.

— Deşi loialitatea este o calitate admirabilă, domnule Winters, cred că vei constata că, în acest caz, trăsătura respectivă nu deţine prioritatea obişnuită.

— Mă doare-n cur de loialiate, răspunse Damian.

Lainey se încordă, auzind cum din glasul lui Damian dispărea lustrul de

bună-cuviinţă. Era acelaşi om care o ameninţase pe stradă. Tucker o asigurase că nimeni n-avea să păţească nimic, dar Lainey fusese privită ţintă de ochii aceia ca două boabe mici şi negre, le văzuse indiferenţa rece transformându-se în turbare aprinsă.

— Dacă-l fur pe Fontana, sunt mort. Nimic mai simplu.

— Dacă nu-mi obţii aceşti bani, atunci chiar îţi vei dori să fii mort, domnule Winters, trase Lillian din ţigară. Nimic mai simplu.

Bernice fluieră încet, iar Betty Louise îşi mai răsuci încă o dată batista făcută ghemotoc.

— Şo pe ei, Lil, murmură Minerva.

— E uluitoare, şopti Lainey.

— Aşa şi e, îi dădu Tucker dreptate; dar în zâmbetul lui se simţea nervozitatea.

Haide, Lillian, o încurajă el, spre ecran. Termină-l.

Damian nu părea să se îndoiască de ameninţarea lui Lillian. Îşi trecu o mână prin păr, începând să se plimbe prin faţa biroului.

— Nu m-ai angajat pentru talentele mele la oameni, m-ai tras pe sfoară să semnez contractul ăla fiindcă vrei să dărâmi organizaţia lui Fontana. Şi la urma urmei, cine naiba eşti mata?

— Nu e nevoie să ştii asta, răspunse Lillian, cu un dezinteres perfect studiat. Ceea ce e nevoie să ştii este că, dacă nu cooperezi cu domnul Halliday şi cu mine, te aşteaptă o condamnare la închisoare foarte lungă şi foarte sigură. Pentru un bărbat atrăgător ca dumneata, mediul acela ar putea impune, să zicem… unele sacrificii.

— Ce-au a face banii cu treaba asta? Dacă nu vrei decât scandal la televizor, atunci…

— Banii sunt o problemă personală. Să zicem doar atât: că Fontana îmi este dator. Le-a jefuit pe anumite prietene de-ale mele. Vreau să primesc banii înapoi, înainte de a-l distruge.

— Şi ce garanţie am eu că, dacă te ajut, nu mă dărâmi oricum şi pe mine?

Rânjetul lui Lillian ar fi făcut-o invidioasă până şi pe Cruella. De Vil.

— Nu-ţi rămâne decât să mergi pe încredere.

Damian se opri în faţa biroului.

— Ba pe dracu’, mârâi el; vârând mâna în buzunarul sacoului, scoase un revolver mic şi negru. Prefer s-am încredere-n ăsta.

Femeile ţipară la unison. Betty Louise

îşi înăbuşi un răcnet cu batista, în timp ce Lillian făcea ochii mari, vizibil surprinsă.

— Canalia! sări Tucker în picioare, dar Lainey fu mai iute decât el.

— Nu, îi tăie ea calea spre uşă.

Tucker se opri în dreptul ei, cu ochii scăpărători.

— În caz că întâmplător n-ai observat, fostul tău coleg de facultate are un pistol.

— Văd şi eu asta, Tucker, şi mi-e o frică de moarte pentru Lillian, la fel ca ţie. L-am privit pe Damian în ochi şi ştiu că e capabil să pară destul de lipsit de scrupule.

— Atunci de ce dracu’ nu te dai la o parte ca să fac ceva?

— Am spus, „să pară”. Amândoi am convenit că, cercetându-i trecutul, n-a fost niciodată violent.

— Nici încolţit n-a mai fost. În situaţia asta, oricine poate face lucruri disperate.

— Am mai stabilit şi că nu e prost. E prea rapace ca să fie întotdeauna inteligent, altfel n-ar fi semnat conractul ăla, dar nu e atât de prost încât să împuşte cu sânge rece pe cineva, Tucker. Necum patru persoane o dată. E în inferioritate numerică.

— Gloanţele lui egalează scorul. Nu-mi pot asuma riscul ăsta, Lainey, încercă Tucker din nou să treacă pe lângă ea.

— Şi ce rezolvi dacă te repezi acolo? îl apucă Lainey de braţ, arătându-i ecranul. Uite. Lillian e calmă, îi vorbeşte. Iar el o ascultă.

— Şi-şi ţine tot spre ea pistolul.

Tucker îşi strânsese atât de tare fălcile, încât vena de la tâmplă îi pulsa.

— Exact. Şi orice mişcare bruscă l-ar putea face să intre în panică. Acolo sunt patru oameni, Tucker. N-o să treacă de la pungaş de două parale la ucigaş în serie. Ştiu că nu va trage. O *ştiu*.

Tucker o sfredeli cu ochi pătrunzători.

— Cum poţi fi aşa de-al dracu' de sigură?

Lainey îi susţinu privirea.

— Instinctul.

Fu nevoit să-şi înghită un pufnet în râs.

— *Acum* ţi-ai găsit să ţi-l pui la încercare?

Nu-i luă în seamă împunsătura meritată. Era speriată şi revoltată, pe Damian şi pe sine.

— Încrede-te şi tu în instinctele tale, Tucker. Ai crezut că Lillian poate face

asta, altfel nu ţi-ai fi dat atâta osteneală. Acordă-le celor patru oameni din camera aia o şansă de a rezolva situaţia.

— Veniţi aici, veniţi aici! îi chemă Minerva, surescitată. A-nceput să-i vorbească şi domnul Halliday!

Tucker privi spre uşă, apoi din nou către Lainey. O văzu încordându-se. Miza era mai mare decât oricând în viaţa ei. Totuşi, nu cedă.

— Nu asta voiai? îl întrebă ea, încet. Să am încredere în mine însămi? În tine am încredere, Tucker. De-asta sunt aici. Şi cred că şi tu ai avut încredere în mine. Oare am luat încă o decizie proastă, hotărându-mă să cred în tine?

— Lainey, aici e mult mai mult în joc decât…

Lainey păşi într-o parte, arătându-i uşa.

— Atunci, urmează-ţi instinctele.

Tucker auzi cuvintele pe care i le aruncase în faţă atât de cavalereşte în seara trecută, azvârlite între ei ca o mănuşă. O privi lung, pătrunzător. Lainey îi susţinu privirea, fără să ezite. Tucker habar n-avea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, pentru a o face să vadă în sfârşit lumina, dar…

Reveni spre cameră.

— Bine. Dar dacă nu face decât să…

Lainey aruncă o privire spre monitor.

— A lăsat pistolul jos, Tucker.

Întoarse din nou capul către el.

— A pus pistolul jos! Am avut dreptate!

Îl cuprinse cu braţele, într-o îmbrăţişare zdrobitoare, pe când femeile izbucneau în urale.

— A reuşit, şopti ea. Am avut

dreptate.

— Grozave mijloace ştii să-ţi alegi ca să dovedeşti că ai dreptate, replică el, strângând-o la fel de tare.

— E doar una din trăsăturile mele cele mai adorabile, replică sec Lainey.

Făcu ochii mari, când Tucker o trase spre el, s-o sărute scurt şi îndesat.

— Aveam de gând să-ţi vorbesc despre asta.

— Despre ce? întrebă ea, buimăcită, când îi dădu drumul.

— Despre cât de adorabilă eşti, îi luă Tucker mâna. Şi am să-ţi spun cât, imediat ce se termină toată povestea.

— Lăsaţi zbenguiala, voi doi, şi veniţi încoace, îi chemă Bernice. Se pare că e pe punctul s-o facă.

Tucker o trase pe Lainey spre el pentru încă o sărutare.

— Tare te mai iubesc, Lainey.

— Acum am înţeles, în sfârşit, îi zâmbi ea. Şi eu te iubesc, Tucker. Şi-ţi mulţumesc pentru că ai crezut în mine. Pentru că m-ai învăţat cum să cred în mine însămi.

— Întotdeauna şi pentru totdeauna. N-am să te dezamăgesc, Lainey.

— Ştiu. O ştiu cu adevărat.

— Chiar ai spus că mă iubeşti?

Lainey dădu din cap, iar el îşi frecă pieptul.

— Cred c-o să-mi explodeze inima.

Apoi, îi zâmbi.

— Hai, s-o vedem pe Lillian cum îşi termină numărul cu dihorul ăsta. Pe urmă, am să-l omor.

Lainey oftă, apăsându-şi o mână pe inimă.

— Spui cele mai romantice lucruri.

Făcându-i cu ochiul, Tucker o trase după el înapoi în cameră.

— Şi gândeşte-te, ăsta nu-i decât începutul.

Lainey ridică mâinile unite ale amândurora şi-i sărută degetele. Cu ochii strălucitori, spuse:

— Abia aştept.

Epilog

În cele din urmă, fusese nevoie de un dihor pentru a păcăli dihorul. Damian ar fi putut lua lecţii de comerţ unsuros de la Frank Halliday. Acesta reuşise să-l convingă să lase pistolul jos, explicându-i că tot ceea ce făcea era filmat cu o cameră ascunsă care putea transmite imaginile la sediul poliţiei locale, cu o simplă comutare

de modem. Ultima parte era o mică înfloritură, dar Damian muşcase deja momeala.

În continuare, Halliday îi explicase că, dacă îi putea aduce probele ca să-l demaşte pe Fontana, urma să fie eligibil pentru o primă grasă din partea postului de televiziune. Şi citase o cifră la auzul căreia tuturor le săriseră ochii din cap, cu excepţia lui Lillian. Aceasta intervenise pe cel mai firesc ton, spunând că dacă Damian îi preda o anumită parte din acea sumă şi distrugea toate exemplarele contractelor pe care le încheiase în Florida, avea să rupă şi ea contractul pe care îl semnaseră împreună. Spre uimirea şi imensa uşurare a tuturor, Damian acceptase.

Totul durase doar treizeci de minute. Fu necesar mai puţin de jumătate din

acest interval, pentru a se răspândi vestea despre Tucker şi Lainey. Damian şi Halliday încă nu ieşiseră din clădirea hotelului, când doamnele începeau deja să planifice nunta.

Peste o săptămână, Lainey se plimba prin cabinetul lui Lillian, aşteptând ca aceasta şi Tucker să se întoarcă. Plecaseră de dimineaţă la întâlnirea cu Damian şi Halliday, pentru a lua înapoi banii şi contractele. Dacă totul mergea bine, Halliday urma să înceapă cooperarea cu Damian pentru emisiunea despre Fontana şi ieşeau definitiv din combinaţie.

Lillian şi Tucker aveau treizeci de minute întârziere.

Chiar atunci, uşa se dădu de perete şi în încăpere intră Lillian. Noua ei înfăţişare avusese un succes instantaneu la clientela salonului, aşa că preferase să şi-o

păstreze. Îşi legase părul într-o coadă răsucită strâns pe creştetul capului, cu două beţe negre înfipte cruciş prin ea. Lainey trebuia să admită că se potrivea cu bluza în stil mandarin, care avea o nuanţă şocantă de stacojiu. Lillian agită spre ea un pachet, făcând să-i lucească unghiile lăcuite în aceeaşi tonalitate de roşu, cu ideograme orientale pictate migălos pe ele.

— Am reuşit, chiui ea. Nevăstuica a venit cu prada!

O îmbrăţişă pe Lainey, care nu se îndoi că-şi auzea coastele trosnind, apoi se întoarse spre uşă.

— Ei, hai, nu sta acolo.

Întorcându-se, Lainey îl văzu pe Tucker aşteptând în prag.

— N-am vrut să risc încă o îmbrăţişare, spuse el, frecându-şi coastele.

Apoi, se întoarse spre Lainey.

— Iartă-ne că am întârziat atâta. Am trecut pe la direcţia hotelului Fairmont, ca să vorbesc cu conducerea despre nişte activităţi de consultanţă. Le-am arătat o copie atent montată a benzii noastre cu Damian ameninţând cu pistolul un client al hotelului şi au fost de acord că s-ar putea să fie necesară modernizarea unora dintre măsurile de securitate.

Lăsă să i se aştearnă încet pe buze un zâmbet.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine?

În timp ce se lăfăia în căldura privirii sale, lui Lainey îi veni să se îmbrăţişeze singură.

— Câtuşi de puţin. O aveai pe Lillian, să te păzească.

— Bravo, fetiţo, o felicită Lillian, uitându-se la ceas. Şi noi am ajuns înapoi

tocmai la timp.

Lainey se sili să-şi desprindă privirea de viitorul ei soţ, întorcându-se spre ea.

— La timp pentru ce? întrebă, prudentă.

— Pentru darul miresei.

— Pentru darul…

Se întrerupse, privindu-l iarăşi pe Tucker.

— Tu ai ştiut ceva de povestea asta?

— Cine, eu?

Lainey îşi îngustă ochii, dar în colţurile gurii i se zărea o mică tresărire.

— Puteai să mă previi.

Tucker întinse braţele.

— Ascultă, au ameninţat că dacă-mi bat gura, îmi organizează o petrecere a burlacilor.

Îi aruncă o privire de oroare glumeaţă.

— A, în cazul ăsta, te iert.

— Ştiam eu c-ai să mă înţelegi.

— Gata cu pierdutul vremii, trecu grăbită Lillian pe lângă ei, spre uşă. Eu trebuie să dau o fugă până în vecini, ca să-i duc astea Minervei.

Lainey o opri, cu o mână pe umăr.

— Lillian, nu ştiu dacă ţi-am mulţumit pentru tot ce-ai făcut. Aş vrea…

— Prostii, i-o reteză Lillian. Ai grijă numai de ăsta de-aici, arătă ea cu capul spre Tucker, şi suntem chit.

— E plăcerea mea, zâmbi Lainey.

Tucker intră în cameră, cuprinzând-o pe Lainey cu braţele.

— Voiam să-ţi vorbesc despre asta.

După ce ieşi, închizând uşa, Lillian mai vârî o dată capul înăuntru.

— Aveţi un sfert de oră, după care vin să vă iau. Vezi să nu faci sau să nu spui

nimic care m-ar supăra, Tucker, toată banda e alături, vă aşteaptă. De dimineaţă au muncit încontinuu ca să termine pregătirile.

Vru să închidă uşa, apoi o deschise din nou.

— A, da, Irma şi Ida m-au întrebat dacă pe urmă pot veni cu noi să se uite la rochii.

— La rochii?

Lainey îl privi pe Tucker, care ridică din umeri. Se întoarse spre Lillian.

— La care rochii?

— Nu ţi-a spus Minerva? Am stabilit o vizită la Magazinul Nupţial al lui Betty Louise, pentru ora trei şi jumătate.

— Dar eu nu, adică noi, noi…

Tucker se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Nu-mi pasă cu ce te îmbraci la

nuntă, Lainey, cu condiţia ca eu să fiu mirele.

Se topi toată la pieptul lui.

— Bine, răspunse ea, cu voce slabă. La trei şi jumătate merge.

Lillian îi făcu lui Tucker cu ochiul.

— Ţineţi minte, doar un sfert de oră. Şi nu vă apropiaţi de camera de masaj. Stephan e foarte strict cu cine are voie să se atingă de sticlele lui de uleiuri.

Închise uşa, în timp ce Lainey roşea, iar Tucker chicotea.

O strânse cu putere la piept.

— Şi când mă gândesc că toată distracţia era rezervată pentru darul miresei.

Lainey ridică privirea spre el.

— Sigur eşti pregătit pentru tot ce urmează?

Fără o clipă de ezitare, Tucker dădu

din cap.

— Ştii că nu e voie să faci cum vor ele. Pot vorbi cu Lillian.

— Nu, refuză Lainey, sunt la fel de emoţionate ca noi. N-am să le stric cheful. Trebuie doar să-mi promiţi că n-ai să izbucneşti în râs când voi apărea prin naos.

— Vine şi Lillian la expediţia asta după cumpărături?

— Se pare că da.

— Atunci, nu pot promite nimic.

Când o văzu cum se încrunta, îi prinse bărbia şi-şi coborî gura spre a ei.

— Râsete, zâmbete, dragoste, urmă el, încet. Pe toate mi le doresc, cu tine. În ziua nunţii şi în toate celelalte zile de-atunci încolo.

O sărută.

— Cu fiecare secundă, mă

îndrăgostesc tot mai mult de tine.

Lainey îşi exprimă acordul printr-o sărutare prelungă şi înceată, care-l împinse până ajunse cu spatele lângă xerox. Chicotitul ei întrerupse sărutul.

— Tucker, nu se poate. Lillian trebuie să revină din clipă-n clipă.

— Atunci, când se poate?

— Imediat ce mă întorc de la alegerea rochiei de mireasă, îi zâmbi ea. Vrei să vii cu mine la darul miresei?

— Pe urmă, va trebui să merg şi la cumpărături?

Lainey clătină din cap.

— Atunci, ce mai aşteptăm?

Trei săptămâni mai târziu, Tucker stătea în chioşcul alb, împodobit cu flori, din parc. Era gata să jure că la nunta lor venise tot oraşul. Privea prin mulţimea

zgomotoasă, aşteptând ca mireasa lui să-şi facă apariţia. Toate glasurile amuţiră, când organistul începu marşul nupţial.

Tucker îşi ţinu respiraţia, în timp ce mulţimea se despărţea în două.

Printr-o deschizătură neaşteptată dintre nori începură să şiroiască razele soarelui, scăldând-o pe Lillian într-o lumină aurie, în timp ce păşea spre capătul covorului roşu care fusese desfăşurat peste iarbă, spre treptele pavilionului. Rochia ei era mininăucitoare – *mini* fiind cuvântul esenţial. Şi roz. Termenul care-i veni lui Tucker în minte era: şocantă.

Apoi, Lillian porni pe covor, ocupându-şi locul ca doamnă de onoare. La braţul mătuşii ei, care purta o versiune mai de matroană a ţinutei lui Lillian, Lainey era o viziune superbă, într-un

costum croit elegant, din mătase crem, cu corsaj de dantelă roz.

În timp ce venea spre el, Tucker se gândi la modul mai tradiţional de viaţă pe care şi-l dorise. Privi peste mulţime, apoi din nou spre viitoarea lui soţie, care-i făcu cu ochiul, ca pentru a-i da de înţeles că-i cunoştea perfect gândurile. Şi probabil că aşa era. Nu exista nimic nici pe departe tradiţional la femeia şi la viaţa pe care şi-o alesese. Ceea ce-i convenea de minune.

— Sfârşit